

Giáo Sư Tình Nhân

Contents

Giáo Sư Tình Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	26
6. Chương 6	32
7. Chương 7	40
8. Chương 8	47
9. Chương 9	53
10. Chương 10	59
11. Chương 11	67

Giáo Sư Tình Nhân

Giới thiệu

Di, anh rốt cuộc là làm sao ngại mắt đại tiểu thư cô ? Mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều là một bộ dáng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-su-tinh-nhan>

1. Chương 1

Hạ Hiểu Úc vĩnh viễn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Du Chính Dung, là tình cảnh như thế nào.

Cô đang hút thuốc.

Khi cô đến vẫn chưa tới giờ học, ở trong phòng học trống rỗng, tùy tiện tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Học kì năm thứ nhất, cũng là học kỳ duy nhất học mỗi một môn này.

Cứ nghĩ đến mình cùng người bạn nhỏ hơn vài tuổi cùng một chỗ tại phòng học này, cô liền cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng là, ai bảo cô trước kia không chịu học mới có thể trì hoãn kéo dài đến một năm, còn phải ở học kỳ cuối cùng mà chọn chương trình học thật sự không quan trọng, hay bởi vì gần tốt nghiệp mới học đây ?

Cô vốn là tưởng dĩ vãng bốn năm trôi qua, chọn cái tốt nhất để học, mặc kệ là cái gì xem xét đều ổn, chỉ cần thầy giáo có thể không điểm danh, vậy mọi sự đều như ý.

Về phần rốt cuộc học được cái gì, cô mới không muốn dùng não suy nghĩ nhiều.

Sau lại là đàn em khóa dưới của cô, cũng cùng cô giống nhau, giống nhau ở chỗ học môn tốt nghiệp trước, mới học các môn linh tinh khác, Giang Thành Bản cất lực khuyên bảo cô đến chọn cửa “Con người và môi trường” này.

“Này nghe qua sẽ rất khó !” Cô nhìn mặt đối cậu ta nói. “Hơn nữa là học viện kỹ sư mở khóa, chúng ta sao lại tự đi tìm phiền toái ?”

“Sẽ không khó, giờ học này cũng không khó lắm đâu.” Cậu em khóa dưới miệng đầy cam đoan.

Giang Thành Bản bộ dạng thuần khiết trong sáng, vóc dáng vừa ốm vừa cao, môi hồng răng trắng, là người duy nhất ở trong trường học mà Hạ Hiểu Úc quen biết, nghe cậu nói như vậy, cô đành phải bán tín bán nghi.

Chỉ thấy Giang Thành Bản đôi mắt lóe ra tia hưng phấn, giống như chào hàng nói : “Hơn nữa..... Thầy giáo ở khóa đó đều là thầy giáo kỹ sư trẻ tuổi, mấy ngày liền đổi một người, chị thấy ý tưởng này không phải rất tuyệt sao ?”

Hạ Hiểu Úc cặp mắt phượng xinh đẹp mà quyến rũ, tà tà nhìn cậu.

“Thì ra cậu như thế là do có chủ ý này.” Cô cười nhạo.

“Thật sự, em đi hỏi thăm qua. Trên khoa chúng ta có rất nhiều người chọn qua khóa này, đều nói rất ổn !” Giang Thành Bản còn thật sự đẩy mạnh sự chào hàng.

“Được rồi, được rồi, nghe lời cậu, cậu chọn tôi liền chọn, như vậy mới có thể cover hỗ trợ lẫn nhau.” Hạ Hiểu Úc lười biếng nói, sau đó ngáp một cái.

Giang Thành Bản cũng cười nhạo đứng lên, “Cái gì cover lẫn nhau, hẳn là em giúp chị che giấu đi, giúp chị lấy giấy trình, nhắc nhở chị giao bài tập, hoặc là trực tiếp giúp chị viết một phần..... Em với chị không phải là cùng nhau học để qua cửa này sao ?”

“Cậu biết là tốt rồi.” Cô vươn tay vỗ vỗ gương mặt trắng nõn nhả nhận của cậu, “Em trai ngoan, chị đây sẽ mời cậu ăn cơm, cậu vất vả rồi !”

Bọn họ đang ở trường học đối diện tiệm ăn nhanh, vừa ăn cơm trưa vừa thảo luận việc tuyển khóa, không cam lòng ở nơi công cộng bị đàn chị sổ sàng, Giang Thành Bản cảm giận nói : “Chị không nên như vậy, ngộ nhỡ bị người quen nhìn thấy, hiểu lầm em thì làm sao bây giờ ?”

“Tôi còn không sợ thanh danh bị hao tổn, cậu sợ cái gì ?” Hạ Hiểu Úc lười biếng nói.

Luôn như vậy, cũng luôn không để ý cái gì, dù trời có sập xuống cũng là bộ dáng không thay đổi.

Cô có ngũ quan quyến rũ, điểm động lòng người là cặp mắt khi cười, đuôi mắt khẽ gợn lên, giống như một đôi mắt đẹp ẩn tình, hơn nữa khi cô cười như không cười nhìn người làm cho người ta nhìn không được mà tìm đập nhanh hơn.

Kiểu tóc tuy rằng là tóc ngắn đơn giản ngang tai nhưng sợi tóc đen nhánh bóng mượt giúp cô lộ ra gương mặt trái xoan xinh đẹp.

Tuy rằng chỉ giống như một chú mèo quý tộc biếng nhác, bất quá này cũng tạo thành mị lực đặc biệt của cô.

Hạ Hiểu Úc cao quý như vậy cũng là do được sinh ra trong một gia đình cao quý, cô là cháu gái của nguyên lão quốc dân đảng Hạ Chấn Thanh, Hạ gia ở thượng trường cũng là có danh thế, làm cho cô có phẩm chất không giống người thường.

Cũng bởi vì thân thể như thế này nên cô vẫn không có nhiều bạn bè, bạn học cùng cô trong lúc đó luôn luôn có khoảng cách, ngoại trừ ngoài Giang Thành Bản ra.

“Được rồi, vì để cảm ơn chị đã mời em, em muốn làm việc tốt chút.” Giang Thành Bản đem một túi giấy dày quảng cho cô, “Đây là em cùng bạn học tìm được tư liệu, có bài ghi chép, có đề khảo cổ, chị nếu muốn học qua được khóa này, trước hết nhìn xem đi.”

“Học thì học, ai sợ ai a”

“Không phải sợ không sợ, mà là không học sẽ không có thể tốt nghiệp a, đàn chị của em, chị đã ở đây năm năm.” Giang Thành Bản trêu nói, bị Hạ Hiểu Úc tà liếc liếc mắt một cái.

Nhìn theo thân ảnh gầy yếu của cậu rời đi, Hạ Hiểu Úc nhảm chán không có việc gì, cậu được cậu không ăn miếng khoai đã nguội, miễn cưỡng lật xem tư liệu của đàn em để lại.

Con người và môi trường. Nhập học hệ sở : Môi trường viện công trình nghiên cứu. Thời gian đi học : Tiết ba, tiết tư của ngày thứ tư mỗi tuần, mười giờ đến mười hai giờ. Giáo sư giảng bài : Du Chính Dung, Trịnh Chí Thành, Lương Văn Hùng, Trần Tín Hòa.....

Quả nhiên danh sách sắp xếp từ trên xuống dưới đều là thầy, cũng khó trách Giang Thành Bản nóng lòng muốn thử xem sao.

Bởi vì..... Giang Thành Bản thích..... cũng là đàn ông.

“Tiểu Giang kén chọn người như vậy đều khen không dứt miệng.” Cô thì thảo tự nói đứng lên. “Mình như thế nào có thể không đi xem đây ?”

Đầu mùa xuân buổi sáng thứ tư, Hạ Hiểu Úc đi vào gian phòng học kia.

Bởi vì không có liên quan với các khóa khác, cô có thể trước thời gian đến. Cầu thang phòng học vắng vẻ mà lại rộng như vậy, cô ở bên cửa sổ ngồi xuống.

Yên lặng làm cho người ta hốt hoảng.

Dù sao không có người, cô từ trong túi lấy ra bao thuốc, trong bao lấy ra một điếu thuốc cùng cái bật lửa, rất có ý thức ở nơi công cộng nên cô đem cửa sổ đẩy ra, châm thuốc, hút một ngụm.

Kỳ thật cô trước kia không có thói quen hút thuốc, chính là, trải qua mấy tháng đau khổ sau khi chia tay, cô nhiễm luôn thói quen hút thuốc.

Nói là thói quen, cô nhiều lần là đưa lên miệng hút một hơi, sau đó để cho điếu thuốc tự cháy, nhìn khói trắng từ từ bay lên trời. Không biết vì sao, nhìn khói trắng lơ lửng, cô không hiểu vì sao liền cảm thấy bình tĩnh.

Có lẽ lý do mỗi người hút thuốc cũng không giống nhau, đối Hạ Hiểu Úc mà nói, này chẳng qua chính là chống lại tinh thần bị sa sút.

Dù sao khi cô cùng bạn trai trước tan rã trong hoàn cảnh không vui, cô luôn cảm thấy mình không đủ trong sáng đáng yêu, đơn thuần ngọt ngào, như vậy cô liền thật sự thử xem “Làn khói mê hoặc” là cảm giác thế nào.

Hết thấy đều là vì diện mạo của cô.

Từ trước kia đến bây giờ, không đếm được có bao nhiêu lần Hạ Hiểu Úc nghe thấy người khác phê bình cô lớn lên giống như hồ ly tinh.

Đàn chị không cho đàn anh cùng cô nói chuyện nhiều, bạn học có bạn trai, cũng đều báo cho nhau cẩn thận cố gắng đừng bị Hạ Hiểu Úc quyến rũ.

Vấn đề là trừ bỏ một đôi mắt hoa đào, Hạ Hiểu Úc hoàn toàn không biết chính mình rốt cuộc làm sai cái gì, làm cho phái nữ xung quanh đều xem cô như mãnh thú hồng thủy.

Liên ngay cả khi đi học mà quen biết bạn trai — nên gọi là bạn trai trước — cũng đều cho rằng trong thời gian qua lại luôn hoài nghi cô cùng tên con trai liếc mắt đưa tình.

Thôi, dù sao cô cũng có thói quen tăng thêm thành kiến cho bản thân.

Cô đang hí mắt chăm chú nhìn làn khói trắng, một bên trầm tư suy nghĩ, một tiếng nói có cảm xúc ôn hòa đột nhiên phá vỡ yên lặng của phòng học, cũng đánh gãy suy nghĩ của cô.

“Xin hỏi, “Đại cương về môi trường và con người” là lên lớp ở nơi này sao ?”

Bị quấy rầy Hạ Hiểu Úc cảm thấy không vui, giơ mắt nhìn về phía xa, miễn cưỡng trả lời, “Không phải.”

Đối phương bộ dáng có chút nghi hoặc, bất quá không nhiều lời, nói cảm ơn liền rời khỏi.

Cô lại rút một điều thuốc, bị sắc khói trắng làm cho ánh mắt cô có một chút không thoải mái, cô đem điều thuốc để xa một chút.

“Thực xin lỗi, bạn học, em xác định “Đại cương về môi trường và con người” không phải học ở trong này ?”

Thanh âm của chủ nhân kia lại trở lại.

Hạ Hiểu Úc thế này mới hướng mắt nhìn đối phương.

Quần dài áo sơ mi đơn giản làm tôn lên dáng người đúng chuẩn, kính mắt không khuôn mang đến một phong độ khó tả của người trí thức. Người đàn ông kia bộ dạng còn tuấn tú kiêu ngạo, đôi mắt sau mắt kính, lóe ra tia ôn hòa.

Đường môi cong duyên dáng giờ phút này đang nhếch lên, gò má trái tự nhiên có một lúm đồng tiền.

Cô nhún nhún vai, “Tôi không biết “Đại cương về môi trường và con người” học ở nơi nào, bất quá, phòng học này chờ một chút sẽ vào học tên gọi là “Đại cương về con người và môi trường”.”

“Đúng rồi !” Không nghĩ tới đối phương phản ứng không chậm, lập tức liền hiểu, ý cười xuất hiện trên đôi mắt đẹp của anh, lúm đồng tiền bên má trái cũng càng sâu. “Thì ra đúng là nơi này, tôi có thể đã đem tên khóa nhớ ngược.”

Hạ Hiểu Úc lại nhún nhún vai, không đáng bình luận.

Người đàn ông kia cũng không có nhiều lời, tự mình tìm một vị trí trước bục giảng ngồi xuống, mở ra bút ký hình máy tính, bắt đầu làm việc.

Thời gian vào học nhanh đến, có những người khác lục tục tiến vào phòng học. Hai ba người thành một nhóm thảo luận tìm chỗ ngồi, trong phòng học nhất thời náo nhiệt.

Hạ Hiểu Úc mắt lạnh nhìn người học trò thứ hai này, lưỡi biếng không nghĩ sẽ nhúc nhích.

Bởi vì ngón tay cô cầm thuốc, cùng với ánh mắt hờ hững, những người khác đều chỉ có nhìn cô vài lần nhưng không có người lại gần cô, cô cũng vui tĩnh.

Thẳng đến khi chuông vào học vang lên, Giang Thành Bản mới vọt vào đã thấy phòng học ngồi đầy tám phân cầu thang, liếc mắt một cái nhìn đến Hạ Hiểu Úc, cậu ba bước cũng làm hai bước chạy đi lên, ngồi xuống ở bên cạnh cô.

“Đừng theo đạo hồi hút thuốc ! Thực thối nha !” Cậu đánh tay cô một chút, thanh âm thực vang, mọi người ngồi gần đều nghe thấy được nên không khỏi ghé mắt.

Ngay cả người đàn ông phía trước bục giảng kia cũng quay đầu lại đây nhìn thoáng qua. Ánh mắt anh mỉm cười ôn hòa, không biết vì sao làm cho Hạ Hiểu Úc có điểm xấu hổ.

Điều chỉnh tư thế ngồi một chút, cô đem điều thuốc dụi đi, một mặt thấp giọng nói thầm, “Thầy giáo lại còn không có đến, cậu làm sao quản nhiều như vậy.”

“Ai nói còn không có đến ?”

Vừa nhắc đầu, Hạ Hiểu Úc liền kinh ngạc phát hiện người đàn ông vừa mới hỏi phòng học ở nơi nào..... Đang đứng lên, sau đó, hướng bực giảng đi lên.

Hiển nhiên không chỉ Hạ Hiểu Úc không muốn làm rõ ràng chân tướng, các sinh viên cũng không muốn làm rõ ràng, chỉ thấy anh lên sau đài, tự mình điều chỉnh microphone, tiếp mở laptop, các học sinh đều tiếp tục nói chuyện phiếm, không có người chú ý anh.

Hắn là trợ giáo hoặc bạn học đi, thầy giáo nào có tuổi trẻ như vậy ?

“Ăn hừ.” Điều chỉnh tốt microphone, người đàn ông cúi đầu thanh thanh yết hầu, mỉm cười nói : “Các vị bạn học, chúng ta vào học thôi, thế nào ?”

Toàn khóa thể này mới vang lên tiếng kinh hô.

“Anh ta chính là giáo sư ?” Hạ Hiểu Úc chấn động, quay đầu, mắt phượng xinh đẹp thẳng trừng Giang Thành Bản đang cười.

“Thực tuổi trẻ đi ? Anh ta vừa mới từ nước ngoài trở về đây.” Giang Thành Bản đắc ý dào dạt nói, “Em đã điều tra, đáng tiếc anh ta không chính thức dạy, em muốn chọn cũng không được. Học kỳ này sẽ không lại bỏ lỡ.”

“Anh ta.....”

“Tôi trước đơn giản giới thiệu một chút, khóa này chủ yếu có bốn người cùng dạy, giữa kì sẽ có cuộc thi, cuối kì sẽ nộp báo cáo. Tôi tên là Du Chính Dung, trong vài tuần này là do tôi đứng lớp.”

Trên đài người đàn ông chậm rãi nói, mang theo nét mỉm cười ôn hòa, phong thái mê người, nhã nhặn nho nhã.

“Đến đây học yêu cầu là hy vọng mọi người tận lực đều có thể tham dự, đến lúc thảo luận có thể lên tiếng nhiều hơn.” Du Chính Dung nói tới đây, còn đặc biệt nhìn hướng Hạ Hiểu Úc liếc mắt một cái, “Còn có, ở trên lớp học của tôi, muốn ăn này nọ, uống nước, hút thuốc đều có thể, chính là không quấy nhiễu đến người khác.”

Lời vừa nói ra, Hạ Hiểu Úc chỉ cảm thấy bên tai mình một trận nóng lên.

Những người khác đều cố tình dùng ánh mắt tò mò hoặc hèn mọn nhìn cô, đột nhiên biến thành lực trung tâm chú ý, Hạ Hiểu Úc đặc biệt cảm thấy không được tự nhiên, hận không thể mở cửa sổ ra nhảy đi.

“Tốt lắm, chúng ta bắt đầu vào học. Đầu tiên tôi sẽ giải thích chương trình học đại cương một chút.....”

Ngọn đèn chuyển tối, bắt đầu truyền phát tin powerpoint trên đèn chiếu, Du Chính Dung tiếng nói dễ nghe, xuyên thấu qua tiếng vọng microphone, học sinh trong phòng học giống nhau bị anh mê hoặc, mọi người đều im lặng nghe.

Chỉ có Hạ Hiểu Úc, còn cảm thấy màng nhĩ nóng nóng, hoàn toàn không để tâm nghe khóa.

Người đàn ông này..... Rõ ràng là khiêu khích ! Nhất định là mang thù, nhớ cô không chịu nói cho anh biết vị trí phòng học !

Là chính anh nhớ sai tên khóa ! Hơn nữa, ai nhìn ra được anh chính là thầy giáo !

Còn cố ý nói ở trước mặt toàn ban ! Thật giận !

Mới đi học ngày đầu tiên, không đến 20 phút Hạ Hiểu Úc đã muốn đứng lên đi ra khỏi phòng học.

Thật vất vả mới đến giờ nghỉ giữa giờ, cô dọn dẹp mọi thứ, khi chuẩn bị rời đi, thì bị Giang Thành Bản mới từ toilet trở về kêu lại.

“Chị thế nào lại đi ?”

“Ăn cơm, sau đó về nhà, cậu muốn đi hay không ?” Cô trả lời.

“Khóa còn không có chấm dứt, chị muốn đi sao ?” Giang Thành Bản vẻ mặt không dám tin.

“Ai nói còn không có chấm dứt ? Lần đầu tiên đi học không phải đều chỉ tiết một là có thể bỏ chạy lấy người sao?”

Hạ Hiểu Úc mới nói xong, liền thấy Giang Thành Bân ánh mắt đột nhiên sáng lên.

Bất quá cô biết cùng cô không quan hệ, bởi vì Giang Thành Bân đang nhìn thẳng ở phía sau cô.

“Ai ở phía sau tôi ?” Cô cảnh giác thấp giọng hỏi.“Tiểu Giang, cậu hoàn hồn cho tôi ! Ai ở phía sau tôi ? Nói !”

“Là tôi.”

Tiếng nói ôn hòa lại có khuynh hướng cảm xúc mỉm cười trả lời, thái độ tốt như vậy, lại làm cho Hạ Hiểu Úc cảm thấy sau gáy một trận tê tê, đồng loạt trên cánh tay đều nổi da gà.

Lại là tên đàn ông kia.

“Hiện tại muốn đi ? Còn sớm mà, tôi còn chưa có điểm danh.” Du Chính Dung cười dài nói, ánh mắt trời xuyên thấu qua kính mắt của anh, trong mắt anh lóe ra.

Hạ Hiểu Úc chỉ nghiêng đầu tà tà nhìn anh.

Cô chán ghét như vậy. Lỡ tai nghe thấy được, cũng là toàn thân đều bắt đầu phản ứng, cô giống như con mèo nhỏ chuẩn bị tiến vào chiến tranh, lông toàn thân dựng thẳng lên, ngay sau đó sẽ lộ ra răng nanh cùng lợi trào.

Thầy giáo này là xảy ra chuyện gì ? Mới lần đầu tiên gặp mặt vì sao giống như bộ dáng sinh viên rất quen thuộc ?

Giả bộ quen thuộc ! Chán ghét !

“Thầy giáo, thầy chờ một chút hãy điểm danh a ?” Không nghĩ tới Giang Thành Bân này phản đồ, không nhìn đàn chị trước mặt sắc mặt không thoải mái, chính là cao hứng phần chấn bắt đầu cùng giáo sư tuổi trẻ anh tuấn bắt chuyện.

Mắt thấy anh gương mặt trắng nõn toả ra sự hưng phấn sáng rọi, Hạ Hiểu Úc quả thực nôn đến chết.

Ngu ngốc !

Cô không nghĩ tiếp tục ở đằng kia, bị kẹp giữa hai người đàn ông trò chuyện với nhau thật vui, cô cúi đầu, sau đó lui từng bước, lại từng bước, chuẩn bị rời đi.

“Tôi giảng bài như vậy không thú vị sao ? Gấp đi như vậy sao ?”

Trong giọng nói trêu ghẹo, cư nhiên hàm vài phần nói thật làm cho Hạ Hiểu Úc kinh ngạc đột nhiên ngừng đầu.

Ánh mắt trời toát ra từ đôi mắt kia đang chuyên chú nhìn thẳng cô.

Mỉm cười, nhưng còn mang theo thật tình.

“Tôi, tôi không có, chính là.....” Cô theo bản năng định giải thích, bất quá lời vừa ra khỏi miệng, lại hối hận, chỉ có thể xấu hổ cắn môi dưới chính mình.

“Các người là quan hệ gì ? Là năm hai sao ?” Phát hiện cô đã muốn dừng bước, đại khái sẽ không rời khỏi, Du Chính Dung mỉm cười hỏi.

“Chúng ta thoát nhìn giống năm hai sao ?” Giang Thành Bân hoàn toàn không chú ý tới hai người này ánh mắt giao nhau, chính là hưng phấn được yêu thích mặt đỏ lên, thực vui vẻ đáp lại câu hỏi Du Chính Dung:“Em là năm tư, thầy giáo. Chị là đàn chị em, năm năm nha, chúng em đều là hệ ngoại văn.”

“Hệ ngoại văn, năm năm ?”

Có năm chữ đơn giản như vậy làm cho Hạ Hiểu Úc luôn luôn hồ hững lại không cần, miễn cảm bị đâm bị thương.

Khẩu khí thoải mái như vậy, lại giống như một cây đao đâm vào ngực cô.

Anh dựa vào cái gì nói như vậy ? Dùng ngữ khí như vậy ?

Anh cái gì cũng không biết !

Cúi đầu, Hạ Hiểu Úc cố gắng không chế chính mình khi ông hiểu thế nào đốt cháy lên tức giận.

“Tôi đi vào ngồi trước.” Cô nói khẽ với Giang Thành Bân đã muốn bị giáo sư làm cho hôn mê.

“Chúng ta cùng nhau vào thôi, vào học.” Du Chính Dung thoải mái mà nói. “Vì cảm ơn hai người không bỏ giờ giữa chừng, chờ tôi một chút nhất định sẽ điểm danh làm như thành tích bình thường, lấy công thưởng tư cho.”

“Cám ơn thầy giáo !” Giang Thành Bân cười mở mắt.

Du Chính Dung nhìn như đối thoại cùng Giang Thành Bân, kỳ thật vẫn đem lực chú ý đặt ở vẻ mặt bất tuân, không chịu mở miệng cũng không chịu đáp lại trên người Hạ Hiểu Úc.

Gặp được như vậy không hài lòng, không hợp làm học sinh, làm thầy giáo ai sẽ cao hứng ?

Trở lại vào lớp học, bực giảng đến chỗ ngồi khoảng cách bất quá hơn mười mét, nhìn thân ảnh xa kia mặt đẹp anh tuấn, Hạ Hiểu Úc chỉ cảm thấy đặc biệt không thoải mái.

Cô chán ghét người đàn ông này.

Lúc điểm danh, một đường danh sách gọi từ trên xuống dưới, người bị kêu đến nhấc tay đáp lại. Khi đến phiên cô vẫn là Giang Thành Bân thôi cô một chút, cô mới ngẩng đầu lười biếng nói : “Ồ đây.”

“Hạ Hiểu Úc sao ?” Du Chính Dung mỉm cười suy nghĩ, mỉm cười ánh mắt sáng quắc phóng lại đây, làm cho cô lại có cảm giác đứng ngồi không yên.

Sau đó, tiếp tục học. Anh ở trên bục giảng, trước bảng đen chuyện trò vui vẻ.

Bởi vì là khái luận tính gì đó, sinh viên chọn khóa lại lần đến các hệ sở, không thể nói được, Du Chính Dung còn thường thường dừng lại, thân thiết hỏi mọi người có nghe hiểu hay không, có rất khó khăn hay không.

Thật vất vả đến khi tan học, laptop Hạ Hiểu Úc là trống rỗng, nửa chữ cũng không viết. Đi học nội dung rất cuộc là cái gì, cô hoàn toàn không có ấn tượng, thậm chí lập tức rời đi phòng học này.

Sau đó, tuyệt không trở về ! Cô không nghĩ sửa lại không học khóa này !

“Vậy hôm nay đến đây thôi.” Tiếng chuông cuối giờ vang lên, Du Chính Dung buông phấn viết, mỉm cười nói : “Các bạn nghe xong khóa hôm nay, trở về có thể cẩn thận suy nghĩ, rất cuộc đối khóa này, đề tài Con người và môi trường thảo luận có hứng thú hay không. Có hứng thú lại đến, không có hứng thú thì không cần miễn cưỡng, bằng không, tôi thấy các bạn ngồi ở dưới, mày chau mặt ủ, trong lòng cũng sẽ thực bản khoăn.”

Lời nói hài hước của anh khiến cho lớp một trận cười vang.

Ở trong tiếng cười điếc tai, Hạ Hiểu Úc chỉ cảm thấy toàn thân rét run, hai tay gắt gao nắm, móng tay đều đâm vào lòng bàn tay.

Anh rõ ràng là cố ý ! Những lời này, hoàn toàn là nhắm vào cô !

Hơn nữa, cố ý vô tình kia đều tới được tầm mắt, khóe môi luôn mỉm cười.....

Dọn dẹp mọi thứ xong, cô tông cửa xông ra.

Thật sự là xui xẻo tới cực điểm, học kỳ cuối cùng, môn khóa cuối cùng, cố tình lại gặp gỡ giáo sư như vậy !

2. Chương 2

“Hiểu Úc, chị không được như vậy !”

Lại là tiệm ăn nhanh đối diện trường học, Hạ Hiểu Úc cùng Giang Thành Bản hẹn ở nơi này gặp mặt.

Giang Thành Bản tận tình khuyên bảo, về mặt không sao cả khuyên đàn chị.

“Chị đã chọn khóa, tốt xấu cũng đi tốt đi, liền một môn khóa như vậy mà thôi, mỗi tuần chỉ đến hai lần khó khăn như vậy sao ?”

“Là không khó, chính là, tôi không nghĩ đi.” Hạ Hiểu Úc tự ăn khoai tây, miễn cưỡng nói.

“Chị làm sao chán ghét Du Chính Dung như vậy ?” Giang Thành Bản hoàn toàn không thể lý giải, trên gương mặt trắng nõn đôi mắt hoang mang, “Thầy ta vừa tuổi trẻ lại suất, thầy dạy cũng thực tốt, làm ơn, tham dự hẳn rất cao a !”

“Tôi chính là nhìn anh ta không vừa mắt, không được sao ?” Cô quả thực tưởng mắt trợn trắng.

“Cá tính này của chị nha, thật sự rất tệ.” Giang Thành Bản mãnh liệt lắc đầu, “Mỗi lần đều như vậy, yêu đùa giỡn, không thích sẽ không đi, khó trách.....”

“Khó trách bị nợ một đồng học phần, đến bây giờ còn ở lại học, đúng không ?” Hạ Hiểu Úc chẳng hề để ý tiếp lời nói.

Giang Thành Bản ảo não thở dài, “Chị rõ ràng có thể dụng tâm một chút, thành tích tốt như vậy, không thích khóa liền khiến cho nó kém như vậy..... Nào có người như vậy !”

“Cậu như thế nào so với tôi còn lè mề a !” Không kiên nhẫn đàn em quan tâm lắm nhải, cô nắm lên một đồng khoai tây nhét vào miệng cậu.

Nhìn Giang Thành Bản bị nhét đầy miệng nhú mày trềng mắt, nói không được lại rất muốn lại đây bóp chết bộ dáng của cô, Hạ Hiểu Úc nhìn không được cười ha hả.

“Chị.....” Giang Thành Bản tức giận đến đỏ mặt tía tai, thân thủ lại muốn đánh cô.

Cô nghiêng người né tránh, vẫn là vui vẻ cười, lại thiếu chút nữa đụng vào người mới vừa đi lại đây, đứng ở bên cạnh bàn bọn họ.

“Các người đang nói chuyện gì bộ dáng lại cao hứng như vậy ?”

Tiếng nói hòa khí mỉm cười làm cho Hạ Hiểu Úc trên mặt tươi cười lập tức đông cứng ngay lập tức.

Mà Giang Thành Bản lại tương phản, lập tức mắt sáng lên, lộ ra biểu tình vui mừng.

“Thầy giáo, thầy cũng đến ăn bữa sáng sao ?”

Người tới không phải chính là vị thầy giáo sao ? Trên mặt tuổi trẻ anh tuấn dào dạt ý cười ôn hòa, trên tay anh bưng khay, đang cúi đầu đối bọn họ mỉm cười.

“Đúng vậy, vừa mới đến, liền nhìn thấy hai người nói chuyện thật vui vẻ.”

Du Chính Dung một thân nhẹ nhàng, quần bò giày chơi bóng, nếu trên gương mặt không có khuôn kính mắt mang đến vài phần nhã nhặn ổn trọng, làm cho anh thành thực chút, nếu không, thoát nhìn quả thực tựa như giống như bạn học Giang Thành Bản.

“Thầy giáo mời ngồi !” Giang Thành Bản thực ân cần tiếp đón, luống cuống tay chân đem túi xách của Hạ Hiểu Úc cầm lấy phóng tới phía trước, chừa ra vị trí cho Du Chính Dung ngồi xuống.

Hạ Hiểu Úc trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái, nhỏ giọng oán giận, “Cậu làm sao !”

“Em mời thầy giáo ngồi a, này cũng không được nha ?”

“Đương nhiên không được, cậu lại không có hỏi qua tôi, tôi cũng ngồi ở đây a !”

“Vậy chị có thể đi đứng ngồi bàn này.”

“Được, đi thì đi !”

Hai người hạ giọng nói vài câu, bị Giang Thành Bản gặp sắc quên bạn, Hạ Hiểu Úc giận dữ, nhắc tới, thật sự người đã muốn đi.

“Đừng để vì tôi mà quấy rầy hai người.” Du Chính Dung không có ngồi, anh rất phong độ nói.

Cặp mắt đẹp kia nhìn thẳng Hạ Hiểu Úc vừa đứng lên, trong mắt chớp động mang tia trêu ghẹo.

“Tôi nghĩ đến chính là tôi giảng khóa cho em không thể chịu đựng được, cho nên mới không lên khóa, không nghĩ tới.....” Du Chính Dung thoải mái cười nói : “Em là đối với con người của tôi có ý kiến.”

Hoàn toàn không dự đoán được anh sẽ nói trực tiếp như vậy, Hạ Hiểu Úc chỉ cảm thấy ở ánh mắt nhìn chăm chú của anh, mặt mình không chịu thua kém tỏa nhiệt lên.

Cô không thích người đàn ông này bộ dáng khí thế như vậy.

Cô chán ghét tồn tại của anh, làm cho cô thực không thoải mái, không thể bỏ qua tồn tại của anh.

“Tôi..... Tôi không phải.....”

“Không phải cái gì ? Không đúng đối với tôi có ý kiến ?” Du Chính Dung ung dung hỏi, lập tức đổi chủ đề, “Nếu như vậy, kia ngày mai đến đi học, được không ?”

“A ?” Không dự đoán được anh sẽ nói như vậy, Hạ Hiểu Úc giật mình lơ mi lên.

“Được, được, chị ấy ngày mai nhất định sẽ đi.” Giang Thành Bản lại bắt đầu bán bạn cầu vinh, ở trước mặt thầy giáo hiền ân cần. “Em nhất định sẽ cùng chị ấy đi.”

“Vậy là tốt rồi. Cuối tuần sẽ đổi thầy giáo, ngày mai là ngày cuối cùng đứng lớp của tôi, tôi sẽ điểm danh nha !” Anh mỉm cười nói, làm bộ phải rời khỏi, cuối cùng còn bỏ một câu : “Bạn trai em đối với em thật tốt, luôn giúp em lấy bài. Mà nhớ đọc bài, giữa kì có kiểm tra.”

Đối bóng dáng thon dài nhả nhận kia, hai người trăm miệng một lời hô lên...

“Cậu ấy không phải bạn trai tôi !”

“Chị ấy mới không phải bạn gái em !”

Du Chính Dung nghe xong, chính là gương mặt mỉm cười không có nói gì.

Anh đi rồi, Hạ Hiểu Úc một lần nữa ngồi xuống, trừng mắt nhìn vẻ mặt say mê của Giang Thành Bản đối diện liếc mắt một cái.

“Cái cậu gặp sắc quên bạn phản đồ này !” Cô tức giận mắng, “Nhìn đến soái ca, nên cái gì cũng đều quên, còn khẩn cấp muốn đuổi tôi đi, đáng giận !”

“Hừ !” Giang Thành Bản thật vất vả hoàn hồn, thu hồi tầm mắt lưu luyến, ngược lại trừng Hạ Hiểu Úc.

“Cậu làm sao ?”

“Chị còn nói ? Thầy giáo đối với chị chú ý như vậy, chị còn không cao hứng ?” Giang Thành Bản thực ghen nói : “Chị không đi học thầy đều biết, còn đặc biệt gọi chị đi, cũng nói cho chị giữa kì có kiểm tra..... Hừ !”

Hạ Hiểu Úc lại không hiểu cảm thấy bên tai tử nóng nóng, mắt phượng quyền rũ oán hận trừng đàn em, sau đó có chút không được tự nhiên dời đi, “Nào có, tôi thấy anh ta là xem tôi không vừa mắt.”

“Chị thứ nhất là trên giảng đường ngay tại lớp học hút thuốc, còn muốn bỏ tiết, sau đó lại không lên khóa, nếu em là thầy giáo cũng nhìn chị không vừa mắt.” Giang Thành Bản vẫn là ê ẩm như vậy nói. “Em cùng thầy nói chuyện, thầy đều nhìn chị trả lời.”

“Tôi.....”

Hạ Hiểu Úc trong lòng cảm thấy không được tự nhiên càng ngày càng mãnh liệt, cô cảm thấy thực không thoải mái.

“Tôi không thèm nghe cậu nói nữa, trong lòng cậu có thành kiến.”

“Tốt nhất là như vậy.” Giang Thành Bản không quá cam nguyện trả lời, thuận tiện cảnh cáo cô, “Chị không nên cùng em tranh nha, là em coi trọng anh ta trước !”

“Bệnh thần kinh !” Hạ Hiểu Úc đối lời cậu nói cười nhạt, “Làm ơn, cũng không phải mỗi người ánh mắt đều giống như cậu !”

Hôm sau, Hạ Hiểu Úc vẫn là đúng giờ xuất hiện ở phòng học.

Tuy rằng cực nguyên không cam lòng, bất quá thầy giáo đã uy hiếp sẽ điểm danh, cô thật sự không nghĩ lấy thành tích của chính mình ra nói giỡn.

Ngồi ở cầu thang cuối cùng phòng học, cô chống má, chán muốn chết chờ Giang Thành Bân xuất hiện.

Trong phòng học vẫn là rất đông người, có thể thấy được mị lực Du Chính Dung, thật sự là không sai.

Cô thậm chí quan sát đến, sắp xếp ở mấy vị trí trước, phần lớn là sinh viên nữ chiếm ngồi, hơn nữa một người so với một người thật sự xinh đẹp thường mắt, cảnh đẹp phi thường vui.

“Thật không thể tưởng tượng.” Hạ Hiểu Úc nhìn không được mắt trợn trắng.

Nhanh đến thời gian vào học, cô gặp Giang Thành Bân đi vào, nhìn một vòng phòng học, cùng cô vẫy tay chào hỏi nhưng cũng không có đi tới, ngược lại đi đến dãy thứ hai, ở trước bục giảng ngồi xuống.

Thật giận Giang Thành Bân ! Cư nhiên..... Lại lần nữa gặp sắc quên bạn !

Cô ở phía sau trừng mắt nhìn thẳng mục tiêu, Giang Thành Bân lại hoàn toàn không có cảm giác, vô cùng cao hứng ngồi ở hàng chờ đợi thầy giáo xuất hiện.

Du Chính Dung đi vào phòng học, ngẩng đầu, liền ở trong đám người nhìn đến gương mặt trái xoan đang phần nộ đằng đằng sát khí.

Rất kỳ quái, anh cư nhiên rất muốn cười.

Cô..... Bộ đáng vì sao luôn thở phì phì ?

Hạ Hiểu Úc cũng là sững sốt.

Cô thực xác định sắc mặt mình khó coi, nhìn thấy Du Chính Dung đi vào, muốn cúi đầu đã muốn không kịp, cứ như vậy ngay mặt chống lại.

Nhưng là..... anh vì sao..... Đột nhiên lộ ra mỉm cười như vậy ?

Hàm súc nhả nhận lại mang một tia nghịch ngợm, cư nhiên..... Làm cô tim đập đột nhiên nhanh hơn.

Thật giận !

Cô cúi đầu, một cổ hờn dỗi bùng lên trong lòng.

“Hôm nay thầy thật cao hứng bởi vì nhìn thấy mọi người đều đến đây học, thực cho tôi mặt mũi.” Lời dạo đầu của anh làm cho hàng các nữ sinh đều che miệng nở nụ cười.

Lập tức bắt đầu vào học, Du Chính Dung giải thích hoàn cảnh ảnh hưởng đánh giá tầm quan trọng của báo cáo. Anh chậm rãi mà nói, nêu ví dụ sinh động thú vị, tuy rằng không có gì thú vị, đề tài cũng không tính hoạt bát, lại vẫn như cũ có thể nói được thập phần hấp dẫn người.

Hạ Hiểu Úc tuy rằng không cam lòng, nhưng là không thể không thừa nhận, đây là một thầy giáo giảng bài thật sự hay.

Khó trách có nhiều nữ sinh như vậy, đều cao hứng phấn chấn ngồi ở hàng, còn hợp thời đưa ra vấn đề, hoặc cùng thầy giáo đối thoại cười khê.

“Ngày kỳ thật là tôi ở đại học vào thời điểm thảo luận đề tài đã có một chuyện thật lâu thật lâu trước kia.....”

Du Chính Dung thuận miệng nói xong, dưới liền vang lên nùng nịu kháng nghị, “Thầy giáo, thầy mới không có già như vậy !”

Sau đó chính là một tràng tiếng cười vui vẻ.

Du Chính Dung nhưng thật ra không có nói nhiều, anh ôn hòa cười cười, tiếp tục giảng bài.

Hạ Hiểu Úc có điểm ngoài ý muốn. Cô gặp qua nhiều lắm thầy giáo tuổi trẻ, liền thừa cơ cùng nữ sinh vài câu vui đùa, bắt quá, Du Chính Dung cứ nhiên không có.

Hết hai tiết, cô miễn cưỡng xem như nghe được năm phần, cũng hợp với tình hình, thẳng đến khi chuông tan học vang lên cô mới nghĩ đến ...

Căn bản không có điểm danh !

Cô đột nhiên ngẩng đầu, khuôn mặt anh tuấn nhã nhặn kia giống dường như đang đợi cô, cũng đang đẹp mặt nhìn lại đây.

Hai người tầm mắt ở không trung giao nhau, một mỉm cười chắc chắn, một bất bình tức giận.

Hạ Hiểu Úc tức giận đến đỏ mặt, lại không biết chính mình tức cái gì, cô xách ba lô lên bước đi.

Chán ghét ! Chán ghét ! Chán ghét bộ dáng khí thế kia, khí chất nhã nhặn kia, cùng đôi mắt luôn lóe ra hào quang ngịch ngợm kia, chán ghét !

Chán ghét dạng tâm tư rối loạn như ma ! Cô chán ghét !

Tốt nhất vĩnh viễn đều không cần gặp lại anh ta ! Thầy giáo thật đáng giận !

Xong khóa liền theo phòng học chạy trốn, sau, Hạ Hiểu Úc sinh một thời gian hờn dỗi, nhưng lại không thể cùng Giang Thành Bản mặc cả.

Giang Thành Bản đã muốn trở thành người cận vệ của đội trưởng Du Chính Dung, suốt ngày dùng ngữ khí say mê đối cô nói, thầy giáo có bao nhiêu suất, nhiều khí chất, nhiều nhã nhặn..... Nghe được lỗ tai cô đều dài hơn kén tằm.

“Không cần nói nữa ! Tôi nói đủ rồi !” cô chịu không nổi đối Giang Thành Bản hô to.

Giang Thành Bản chính là neho mắt lại, trên gương mặt trắng nõn biểu tình thực sắc bén. “Chị không nghe sao ? Được, em đây không cho chị mượn bút ký, báo cáo cũng không với chị chung tổ nha, chị sẽ lo lắng một chút hay không ?”

“Cậu..... Đáng giận !”

Hạ Hiểu Úc chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, nén giận.

Ai bảo cô không thường đi học, người quen biết lại không nhiều, chỉ còn có một Giang Thành Bản tin cậy, cô lại không nghĩ cùng những người khác lui tới, quen biết bạn học mới, chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại hành vi rõ ràng háo sắc của Giang Thành Bản.

Tuy nói như thế, Hạ Hiểu Úc không cam lòng không muốn đành chỉ công kích sau lưng Du Chính Dung, Giang Thành Bản vẫn là rất đạo nghĩa cùng đàn chị hợp tác thật tốt.

Cô không nghĩ khi đi học, Giang Thành Bản liền giúp cô sao chép bút ký, lấy bài giảng. Hai người một tổ báo cáo, Giang Thành Bản cũng thật sự tìm tư liệu, để cho Hạ Hiểu Úc sửa sang lại, viết đại cương.

Bọn họ luôn luôn hợp tác khăng khít tuy rằng cãi nhau âm ỉ, bắt quá những năm gần đây hai người cảm tình vẫn tốt lắm, đối lẫn nhau cũng đặc biệt hiểu biết, quả thực..... giống như chị em gái.

Cho nên một thời gian về sau Giang Thành Bản vẫn còn nhắc đến Du Chính Dung, không có dời đi đối tượng háo sắc, điều này làm cho Hạ Hiểu Úc có điểm kinh ngạc.

“Cậu hiện tại vẫn mê anh ta a ? Như thế nào còn không có thay đổi người ?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Àn, thầy Du thật sự tốt.” Giang Thành Bản khi nói đến Du Chính Dung, trên gương mặt trắng nõn sẽ xuất hiện biểu tình say mê.“Lại nhã nhặn lại có khí chất, em đối với người như thế này thật không có cách.”

“Cậu trước kia coi trọng ai trong lời nói đều giống nhau như thế.” Hạ Hiểu Úc cười nhạt, “Huống chi, lần này.....”

“Chị lại mắng thầy Du sao ?” Giang Thành Bân vẽ mặt đề phòng nhìn cô, “Được, vậy chị tự mình đi theo thầy thảo luận chuyện báo cáo đi, em không giúp.”

“Uy ! Cái gì kêu giúp ? Báo cáo cậu cũng có phần, điểm cũng không phải một mình tôi lấy.”

“Em mặc kệ, em chịu đủ chị rồi, thật không biết vì sao chị lại thấy thầy không vừa mắt như vậy !”

Có lẽ là ghen đi, Giang Thành Bân nhìn ra được Du Chính Dung đối Hạ Hiểu Úc có khác thường, chẳng hề để ý Hạ Hiểu Úc, cũng có dị thường không được tự nhiên.

Cậu chính là mất hứng.

Cho nên lần này, dù là theo thầy khác thảo luận báo cáo cũng sẽ không nhìn thấy Du Chính Dung, chuyện này liên quan cho đàn chị, cho cô ném một chút mùi vị đau khổ, tốt lắm, chính mình cũng vui vẻ thoải mái.

Kết quả, thực rất âm ỹ, Hạ Hiểu Úc phải đem tư liệu báo cáo, đứng hẹn đi vào phòng giáo viên, đi tìm thầy giáo thảo luận.

“Trần Tín Hòa..... Trần Tín Hòa.....” Cô đứng ở lầu một dãy hành lang phía trước, cố gắng tìm dãy số phòng nghiên cứu của thầy giáo.

Chỉ đồ thừa chính mình thích tới thì tới, đi học cũng không thường xuyên lên lớp, mới có thể đến bây giờ cũng không biết phòng nghiên cứu thầy giáo ở nơi nào, lại nên đi như thế nào.

Vốn những chi tiết này đều dựa vào Giang Thành Bân giúp cô chuẩn bị, cô chỉ cần phụ trách cuộc thi, viết báo cáo là tốt rồi, không nghĩ tới vì một Du Chính Dung mà làm cho bọn họ chị em xung đột.

Thật giận...

“Hắc, thật sự là khách ít đến.”

Tiếng nói, mỉm cười kia, như thế nào quen thuộc như thế ? Lại ần ần có cảm giác thật giận.....

“Tìm không thấy phòng nghiên cứu sao ? Muốn tìm vị thầy giáo ấy ?” Tiếng nói trầm ổn dễ nghe, còn tiếp tục nói, “Sẽ không phải muốn tìm tôi đi ? Tôi ở 313.”

Hạ Hiểu Úc vừa quay đầu lại, quả nhiên chính là cái tên đáng giận Du Chính Dung !

Anh hôm nay ăn mặc thực chỉnh tề, áo sơ mi trắng, quần tây đậm màu, còn thắt caravat màu xám, thoát nhìn lại phong độ. Trên mặt anh tuấn vẫn như cũ tươi cười chân thành, đôi mắt sau kính mắt ôn hòa nhìn cô.

Lại là cái loại cảm giác khẩn trương không thoải mái này làm cho Hạ Hiểu Úc rất muốn bỏ chạy đi.

Vì sao oan gia ngõ hẹp lại gặp được anh ta !

Du Chính Dung thanh thần tay rút trong túi quần, thần sắc tự nhiên đến gần.

Thời gian vào học, trên hành lang trống rỗng chỉ có bọn họ hai người. Anh càng bước càng gần, Hạ Hiểu Úc lại càng cảm thấy cổ họng khô nóng, cô hít sâu một hơi, lui từng bước, về mặt đề phòng.

“Tôi muốn tìm thầy Trần Tín Hòa.” Cô lên tiếng trước.

“Nga ?” Du Chính Dung nhướng mi lên, mặt đẹp làm cho người ta tim đập nhanh hơn. Anh cười cười nói : “Tìm Trần lão sư có chuyện gì ?”

“Muốn thảo luận báo cáo học kỳ này.”

Hạ Hiểu Úc vốn muốn nói “Liên quan gì đến thầy”, bất quá nói đến đầu lưỡi vẫn là nuốt trở về.

Vẫn là không muốn đắc tội thầy giáo, tuy rằng anh đã chấm dứt không còn dạy tiếp nữa, bất quá lại nói như thế nào, thành tích học kỳ cũng có một phần là của anh nha.

Huống chi đắc tội anh, ai biết cái người ủng hộ Giang Thành Bân kia cuối cùng sẽ độc hại cô như thế nào.

“Báo cáo học kỳ a, có thể theo tôi thảo luận, dù sao tìm người thầy nào thảo luận đều có thể. Đề mục của các em không phải làm di tích thứ mười ba cùng hệ thống cung cấp nước uống gì đó sao ? Đến đây đi, tôi có thể cho em một chút ý kiến.”

Hạ Hiểu Úc vẫn đang há hốc mồm, chỉ có thể lẳng lẳng nhìn về mặt sung sướng ý cười của Du Chính Dung.

“Nhưng là chúng tôi đã hẹn cùng Trần lão sư.....”

“Không quan hệ, tôi đi nói với anh ta một tiếng là được rồi.” Du Chính Dung xoay người, làm tư thế “Mời”, cười dài chờ cô.

Cô chỉ cảm thấy một trận xấu hổ xông lên mặt, còn muốn chạy nhưng đi không xong, muốn đi theo lại không cam lòng, về mặt cứng đờ ở nơi đó, tiến thoái lưỡng nan.

“Hay là em muốn nói ở trong này ? Cũng có thể, đem tư liệu lấy ra đi.” Du Chính Dung thấy cô không chịu động, lại là về mặt quật cường, cố ý nói như vậy.

Nơi này ? Tuy rằng hiện tại trên hành lang không có người, nhưng chờ một chút khi đến giờ nghỉ dạy nhất định sẽ có người đến người đi, cô cũng không nên !

“Tôi..... vậy đi thôi.”

Mãi cho đến vào phòng nghiên cứu, Hạ Hiểu Úc vẫn là thực không cam lòng nguyên.

Du Chính Dung quả nhiên đi qua phòng kế bên, cùng một thầy giáo khác chào hỏi sau mới trở về.

Anh cúi đầu lật xem bản báo cáo đã chỉnh sửa của cô, một mặt nhẹ nhàng băng quơ hỏi : “Khóa này không thú vị như vậy sao ? Mỗi lần nhìn đến em, cũng không thật là bộ dáng vui..... Vẫn là, em đối con người của tôi có ý kiến sao ?”

Nghe một chút ! Đây là vấn đề gì ? Chẳng lẽ cô là học sinh có thể trực tiếp thừa nhận, nói “Vâng” Sao ?

Hạ Hiểu Úc thông minh lựa chọn trầm mặc không nói, bắt đầu xem phòng nghiên cứu.

Này gian phòng nghiên cứu không tính nhỏ, bất quá cảm giác có thể coi như chính tề, đồ vật cũng rất ít. Trên bàn, trên tường đều không có ảnh chụp hoặc tranh vẽ, sạch sẽ, chỉ có một giá sách có một chậu diệp thực vật, xanh mượt.

“Đó là nghiên cứu sinh của tôi mang đến, thấy xinh đẹp không ?”

Nghe anh nói như vậy, cô lại hoảng sợ, triệu hồi tầm mắt, phát hiện Du Chính Dung chống má, đang nhìn cô cười, căn bản không có đang nhìn báo cáo.

Cặp mắt ôn nhu kia, đuôi mắt còn có chút nếp nhăn tinh tế trên mặt khi cười, thoát nhìn càng sâu thẳm.

Cửa sổ mở ra, phòng nghiên cứu thông gió tốt, đột nhiên làm cho cô có điểm không thở được, đứng ngồi không yên đứng lên.

Đều là anh ta, đều là lỗi người đàn ông này !

“Làm sao vậy ? Có vấn đề gì sao?” Anh còn mỉm cười hỏi nói.

“Thầy rất cuộc..... vì sao.....” Hạ Hiểu Úc nhìn không được hỏi ra nghi hoặc trong lòng, “Vì sao muốn như vậy ?”

“Thế nào ?”

“Chính là..... Luôn gây cho tôi phiền toái!” Cô thốt ra.

Du Chính Dung bị cô hỏi như vậy, thu hồi ý cười ôn hòa ngay lập tức, sắc mặt nghiêm.

“Tôi không có khiến em phiền toái.” Anh thật lòng nói.

“Vậy thầy vì sao..... Thái độ kỳ quái như vậy ?” Cô mới không tin truy vấn.

Anh bứt lên khoe miệng, khê cười, về mặt kia..... Làm người ta tim đập.

“Em muốn hay không..... đoán thử xem ?”

3. Chương 3

Thầy giáo có thể đổi học trò mà phóng điện loạn xạ sao ?

Đáp án là, có thể.

Học trò bị biến thành tâm loạn như ma, làm sao bây giờ ?

Đáp án là, không thể làm sao bây giờ.

Một thời gian kế tiếp tuy rằng bình an vô sự, nhưng sau khi Du Chính Dung nói những lời này, lại luôn cuốn cuộn ở trong lòng Hạ Hiểu Úc.

Cô lại không thể nói cùng Giang Thành Bản, bởi vì cô rất rõ ràng Giang Thành Bản sẽ không vui cỡ nào.

Bất quá, may mắn đã đổi học thầy giáo khác, cô trừ bỏ mỗi lần từ cửa lớn đến phòng học một đoạn này đều lộ ra bất an không yên, sợ hội ngộ ở bên ngoài, không cần tiếp tục nhìn đến Du Chính Dung.

Khóa cô đều có đến, báo cáo cũng thật sự tiến hành, kì kiểm tra giữa kì cũng không tệ lắm, không có điểm để cho Giang Thành Bản có thể uy hiếp, cho nên.....

Cho nên, chỉ cần ráng chờ đến học kỳ chấm dứt, đem báo cáo nộp là sẽ kết thúc đi ? Sẽ lại không có chuyện xảy ra đi ?

Không nghĩ tới đến cuối học kỳ, thật đúng là lại xảy ra chuyện.

Vốn bọn họ đâu có phân công, Giang Thành Bản phụ trách định đề mục, tìm tư liệu, Hạ Hiểu Úc phụ trách sửa sang lại, viết báo cáo. Kết quả, Giang Thành Bản đem phần công tác của mình hoàn thành sau, liền chuyên tâm chuẩn bị kì thi cuối kỳ của khoa, Hạ Hiểu Úc vào thời điểm cuối cùng lại phát hiện trong nhà mình mạng hỏng rồi !

Mất thấy kỳ hạn nộp báo cáo tới gần, cô cấp tốc gọi điện thoại hỏi nhân viên công ty mạng phục vụ khách, lại được tin sét đánh ngang tai – nhanh nhất, cũng muốn đến ba ngày sau, mới có thể đến sửa chữa !

Xong đời !

Cô nếu trước hôm nay không đem báo cáo gửi e-mail đến hộp thư của thầy, thành tích học kỳ của cô cùng Giang Thành Bản sẽ thiếu mất 50% !

Đùa giỡn cái gì ! Cô cũng không nghĩ lại mất đi một năm, còn thuận tiện bị bạn tốt kiềm đàn em Giang Thành Bản đánh chết !

Tới chạng vạng kỳ hạn hôm đó, cô cắn răng đem báo cáo ấn ra, sau đó, ngay cả quần áo đều không kịp đổi, mang đôi giày chơi bóng liền hướng bên ngoài, ngồi tắc xi, thẳng đến trường học.

Mặc kệ ! Cái gì đều trước để qua sau đầu, e-mail không thể thực hiện được, cô ít nhất có thể giao bản báo cáo giấy !

Khi cô chạy vọt vào trong trường, một hơi chạy lên lầu 3, chạy qua mấy phòng hình như đều còn có người đang làm việc phòng nghiên cứu.

“..... Dù sao cậu nghe theo là được rồi, không cần ý kiến nhiều như vậy !”

Âm thanh lớn giọng trách cứ, từ một phòng nghiên cứu nào đó truyền ra.

Hạ Hiểu Úc không có nhiều thời gian để ý, cô một đường đi vào gian phòng nghiên cứu lầu 3 phía trước, thở hồng hộc muốn đẩy cửa ra, cửa lại không chút động đậy.

Thật giận ! Vì sao gian phòng này lại không có người !

“..... Loại chuyện này cậu ra mặt thì tốt rồi, tôi không có thời gian để ý đâu ! Cậu cùng lão Trầm phối hợp đi, trước ngày mai cho tôi đáp án, cứ như vậy đi !” Giọng đang lớn tiếng trách mắng kia, sau khi mắng xong về mặt hung hăng từ phòng bên cạnh đi ra.

Là một người khá lớn tuổi, người đàn ông tóc đều xám trắng, không biết vì sao tính tình cũng lớn như vậy, ông tức giận bưng bưng rồi khỏi.

Hạ Hiểu Úc đầu đầy mồ hôi, nghĩ biện pháp đem tập báo cáo dày kia từ dưới khe cửa nhét vào đi. Cô ngồi xổm ở cửa, vất vả nửa ngày, mới nhét vào một nửa.

Sau đó, cô phát hiện bên cạnh có một đôi giày da đàn ông xuất hiện.

Thuận nhìn qua. Chiếc quần tây màu gỉ sét..... Áo sơ mi trắng..... dáng người hoàn hảo, lại vẫn như cũ có ý cười thản nhiên trên mặt.....

Cô ngồi xổm, ngửa đầu nhìn anh.

“Giao báo cáo ?” Du Chính Dung cúi đầu mỉm cười, tiếng nói có chút khàn khàn.“Như thế nào không dùng e-mail.”

“Mạng bị hỏng rồi.” Hạ Hiểu Úc tức giận nói.

“Giao cho tôi đi, dù sao cũng giống như vậy, chúng ta đều có thể nhận.” Anh vừa nói vừa ngồi xổm xuống, đem báo cáo mà cô nhét nửa ngày lột một chút liền rút ra.

Anh lập tức đứng lên đem báo cáo phóng tới phòng nghiên cứu của anh, sau đó lại đi ra.

“Được rồi, giao xong rồi.” Anh tay dứt trong túi quần, nhàn nhàn nói : “Chúng ta đi tản bộ đi.”

“A ?” Hạ Hiểu Úc sững sờ “Tản bộ ? Với thầy ?”

“Đúng vậy” Du Chính Dung nhún nhún vai,“Em vừa mới không có nghe thấy tôi bị thầy giáo huấn sao ? Lớn tiếng như vậy, phủ tổng thống đều nghe được. Đến, đi cùng với tôi đi.”

“Tôi vì sao.....”

“Đừng hỏi nhiều như vậy, đi thôi, tôi vừa mới còn giúp em giao báo cáo nha.”

Cứ như vậy, cô bị bắt cùng Du Chính Dung đi tản bộ.

Cô một thân T-shirt, quần đùi vận động, trên chân đôi giày thể thao, lộ ra một cặp đùi đẹp cân xứng. Chân bóng loáng mà thon dài, làm hại Du Chính Dung đi ở bên người cô, đi đường có chút không chuyên tâm.

Làm gương người tốt..... Làm gương người tốt..... Anh ở trong lòng mặc niệm. (F: tội anh *hắc hắc*, A Tử : tội nghiệp chưa...)

Bọn họ đi một đoạn đường thật dài, đều không có người mở miệng.

“Phải đi nơi nào ?” Đi đi, rốt cục, Hạ Hiểu Úc tức giận mở miệng hỏi.

“A ? Liền đi dạo a” Du Chính Dung giống như một người đang trong mộng, bị cô hỏi mới hoàn hồn.

“Đã đi dạo một đoạn đường rất dài rồi, lại đi, tôi không cùng đi nữa.” Cô ngẩng đầu nhìn đường cái xe đối diện, tính đi qua ngồi xe.

Kết quả, mới bước ra một bước trước mặt liền có một chiếc xe máy chạy ngang qua như đang gào thét.

Thiếu chút nữa cô bị đụng vào, lão đảo hai bước, cổ tay phải bị một bàn tay to lớn nóng rực chặt chẽ nắm lấy.

“Cẩn thận !” Du Chính Dung trên khuôn mặt tuần tú kia luôn có ý cười hoàn toàn biến mất, anh còn thật sự bảo,“Em đừng có không tập trung như vậy chứ.”

“Tôi.....”

Bị chặt chẽ bắt được, đôi mắt sáng ngời kia lại đang nhìn cô, Hạ Hiểu Úc chỉ cảm thấy toàn thân máu bắt đầu hướng trên mặt.

Cô bắt đầu mơ hồ nhận ra thời gian gần đây, khi cô nhìn anh cảm giác toàn thân không thoải mái, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Không hiểu để ý, không hiểu xấu hổ không được tự nhiên.....

Chạy trốn gần một học kỳ, rõ ràng vẫn là phải đối mặt.....

“Đường lộ như miệng cọp, em chưa từng nghe qua sao ? Qua đường còn xông loạn như vậy.” Du Chính Dung nói, một mặt kéo cô đi qua đường lộ.

Anh nắm nhanh như vậy, muốn tránh thoát cũng không có biện pháp.

“Có thể buông tay đi ? Thầy, giáo ?”

Cổ ý cường điệu hai chữ, quả nhiên làm cho Du Chính Dung cảnh giác, buông tay ra.

Hạ Hiểu Úc xoa cổ tay phải của mình, có chút trềnh liếc mắt anh một cái.

Cặp mắt phượng xinh đẹp kia, mới thoáng nhìn, khiến cho Du Chính Dung thật sâu hít một hơi.

Làm gương người tốt..... Làm gương người tốt.....

Đều đã nhìn lâu như vậy, chỉ cần nhìn vài ngày đi, học kỳ cũng sẽ xong.

“Thầy Du ?” Bọn họ hai người dừng lại trong vài giây, còn đang khi nhìn nhau, mà lại dừng ngay bên cạnh trạm bus, thì đã có một học sinh lên tiếng chào hỏi, “Thầy giáo, thầy sao ở chỗ này ?”

Hạ Hiểu Úc đi qua từng bước, ẩn vào trong bóng đêm, nên làm cho hai nữ sinh trẻ tuổi tiến lên đây, thực vui vẻ nhiệt tình chen vào giữa bọn họ.

Lướt qua đỉnh đầu của hai cô nữ sinh đang ì xèo thì thầm, so với các cô cao hơn chính là Du Chính Dung, một mặt trả lời, một mặt nhìn lại đây.

Trong bóng đêm, anh không thể dời ánh mắt chính mình.

Trên gương mặt trái xoan cái miệng nhỏ nhắn đang nhếch lên, biểu lộ một tia bướng bỉnh. Khuôn mặt như một bức tranh, tuy rằng ánh mắt lưu chuyển không dám nhìn thẳng anh, nhưng lại vẫn mê người như vậy, tựa giống như lần đầu tiên nhìn thấy cô, đã vững vàng thu hút tầm mắt của anh.

Đúng vậy, mắt lần đầu tiên nhìn đến cô, Du Chính Dung liền đối với cô sinh ra hứng thú đặc biệt.

Chính là anh không thể nói, không thể biểu đạt, cái gì cũng không thể làm.

Không quan hệ, tiếp qua vài ngày nữa cô sẽ không còn là học sinh của anh.

Xe bus đến, Hạ Hiểu Úc cúi đầu tìm tiền lẻ. Cố gắng lên xe, rất nhanh nhìn đến anh một cái.

Anh vẫn là kiên nhẫn trả lời vấn đề của học sinh nhưng ánh mắt mỉm cười cũng không ngừng nhìn qua đây.

Hẹn gặp lại. Hạ Hiểu Úc có chút bối rối, dùng hình miệng không tiếng động nói.

Du Chính Dung mỉm cười, kiên định gật đầu, giống như hứa hẹn chuyện gì quan trọng.

Nhưng là, học kỳ đã sắp kết thúc, bọn họ rõ ràng sẽ không gặp lại, không phải sao ?

Phải không ? (F: dĩ nhiên là không rồi *cười mờ ám*)

Bắt đầu kì nghỉ hè, Hạ Hiểu Úc nhận được e-mail của thầy giáo, muốn cô đến nói chuyện, cô thiếu chút nữa bị sặc.

Cô tưởng báo cáo cuối kỳ xảy ra vấn đề gì, dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Giang Thành Bản nắm chắc cơ hội nhập ngũ, chạy tới vòng xoay lữ hành, cô đành phải cứng rắn da đầu, một người một ngựa, đi tìm Du đại nhân nói chuyện, không yên đi vào khu phòng dành cho giáo viên.

Một lần nữa trở lại chỗ này, cô chỉ cảm thấy hoàn toàn xa lạ.

Cô là sinh viên hệ ngoại văn, đi ở trong này tràn ngập phòng nghiên cứu, phòng thí nghiệm kiến trúc, đã rất kỳ quái, hơn nữa cô suốt đời không quên được bản thân mình và bạn học của cô đều có việc tại đây.

Đi vào cửa phòng nghiên cứu, tuy rằng cửa chính là khép hờ, cô vẫn là có lễ phép gõ cửa.

“Mời vào.”

Đẩy cửa đi vào, người ở bên trong đồng thời ngẩng đầu nhìn cô, cô cũng sờ ở tại chỗ.

Du Chính Dung ở sau bàn công tác, ngồi đối diện là một cô gái, ước chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi thì phải, cầm trên tay bản ghi chép cùng bút. Hai người giống như đang thảo luận vấn đề quan trọng, vừa thấy cô tiến vào, cô gái kia liền im lặng.

“Không biết có còn gì cần giúp không ?” Du Chính Dung đối cô cười nhẹ, vĩnh viễn đều là nhã nhặn như vậy, ngữ khí có lễ, ngón tay anh thon dài mân mê bút, mỉm cười hỏi nói.

“Được rồi, cảm ơn anh, thầy Du.” Cô kia thản nhiên cười, đứng dậy chuẩn bị rời đi. “Có gì cần nói, tôi sẽ lại liên lạc với anh, có thể chứ ?”

“Không thành vấn đề.”

Cô gái kia bộ dáng gọn gàng, trang điểm tỉ mỉ sau khi rời đi, bên trong còn lưu một mùi nước hoa nhàn nhạt. Hạ Hiểu Úc tựa vào tường, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

“Mời ngồi a” Du Chính Dung mỉm cười nói, đôi mắt sau khuông kính, lóe ra ý cười sung sướng.

“Thầy tìm tôi có chuyện gì ? Báo cáo của chúng tôi có phải..... có vấn đề gì hay không ?” Cô có chút đề phòng hỏi.

Ngồi xuống ở vị trí mỹ nữ kia vừa mới ngồi, cô cảm giác có chút không đúng.

“Báo cáo không thành vấn đề, viết không sai, có thể cầm trở về.” Du Chính Dung đứng dậy, đến mặt sau ngăn tủ tìm ra báo cáo của bọn họ, thuận tiện nói về một chút thành tích, “Em cùng Giang Thành Bản một tổ đúng không ? Muốn biết thành tích học kỳ không ?”

Không có nghe tiếng trả lời.

Anh quay đầu, nhìn thấy Hạ Hiểu Úc đang xem tấm danh thiếp ở trên bàn, không có nghe đến câu hỏi của anh.

Anh nhân cơ hội thưởng thức cô bên cạnh.

Ấu phục đơn giản không tay cùng giày xăng đan, làm cho cô tràn trề sức sống hơi thở động lòng người, ngay cả ngón chân nhỏ nhỏ đều đáng yêu như vậy, làm cho người ta rất muốn.....

Du Chính Dung ý cười càng sâu.

Ôm cánh tay, anh nhân nhân tựa vào giá sách, ung dung chờ.

Hạ Hiểu Úc nghiên cứu xong danh thiếp kia, mới biết được mỹ nữ trưởng thành vừa mới kia chính là phóng viên, có một chút ghen tuông cổ quái chậm rãi hình thành trong đầu.

Bọn họ thoát nhìn chính là rất hợp nhau, mặc kệ là tuổi, ngoại hình, chức nghiệp.....

Đối cô mà nói, dường như là thế giới kia.

“Xem xong rồi chưa ? Có thể để ý tôi không ?”

Cô hoảng sợ, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt mỉm cười của anh, kín đáo lại nóng bỏng nhìn cô.

Lại là cái loại cảm giác kỳ quái này : Tim đập nhanh hơn, hô hấp bắt đầu khó khăn.....

“Anh..... tìm tôi có chuyện gì ?” Hạ Hiểu Úc bối rối thiếu chút nữa nói không nên lời, chỉ có thể tùy tiện tìm vấn đề hỏi.

“Hiện tại lại biến thành “Anh” ? Vừa mới không phải còn có người gọi tôi “thầy” sao ?”

Cô thề mặt của cô nhất định đỏ lên.

Thật giận, Du Chính Dung sẽ nghĩ như thế nào ? Nữ sinh ở trước mặt anh đều là háo sắc sao ?

Không, không chỉ nữ sinh, còn có nam sinh cũng không thể bỏ được, ví dụ như Giang Thành Bân.

“Không có chuyện gì, chính là đem báo cáo trả lại cho em, thuận tiện muốn hỏi.....”

Du Chính Dung đi tới, nhàn nhàn tựa vào góc bàn. Cặp chân dài chường mắt kia, cách cô gần như vậy, Hạ Hiểu Úc cảm thấy thân thể bắt đầu nóng lên đáng sợ.

“Hỏi tôi cái gì ?”

“Muốn cùng tôi đi ăn cơm không ? Tôi ở Đài Bắc lâu như vậy, đều chưa ăn qua được món cơm nào ngon.” Anh nghiêng thân hướng về phía cô, sừng nịch cười hỏi : “Chúng ta có thể trò chuyện một chút.”

“Muốn..... Muốn nói cái gì ?” Hạ Hiểu Úc cúi thấp đầu, không dám nhìn anh, chỉ cảm thấy trái tim thỉnh thoảng đập thật nhanh, cô thậm chí cảm thấy anh cũng nghe thấy tiếng tim đập của mình.

“Tôi cũng không biết.”

Du Chính Dung nói lời này là thật. Anh quả thật không biết muốn nói cái gì, chính là, anh không có cách nào kiềm chế nhiều dục vọng của bản thân đối với cô.

Xem ra, anh ngay cả tay của chính mình cũng không có biện pháp để khống chế.

Anh ôn nhu, nhẹ nhàng mà giúp cô vén sợi tóc ra sau tai.

Ngón tay thon dài chậm rãi lướt qua, mang đến từng đợt nóng đáng sợ, Hạ Hiểu Úc cảm thấy lỗ tai chính mình có lẽ gần như đã bị thiêu đốt.

Du Chính Dung rất đúng mực, anh không có lưu luyến, tuy rằng anh rất muốn tiếp tục.

“Được không ?” tiếng nói nhã nhặn mà hơi trầm thấp, thật ôn nhu hỏi.

“Cái gì..... Cái gì được không ?” Trời ạ, thanh âm của cô cứ nhiên hơi hơi phát run, này rất không giống cô !

Hạ Hiểu Úc, cô là làm sao vậy !

“Để cho tôi mời em ăn cơm, được không ?” Du Chính Dung dặt ra âm thanh cười nhẹ, anh còn thở ra một hơi thật dài, “Rất cực có thể quang minh chính đại mà nói, tôi nhịn đã lâu rồi.” (F: sói đã muốn ra tay, amen. Dung ca : *đá ra cửa* cảm mềm.)

“Anh.....” Hạ Hiểu Úc rút cục ngẩng đầu, trên gương mặt trái xoan thản nhiên đỏ ửng, cô hoài nghi liếc nhìn gương mặt xinh đẹp đang tươi cười kia, “Anh có thể như vậy sao ? Anh là thầy giáo.”

“Đã không phải rồi.” Anh cúi đầu chăm chú nhìn cô, ánh mắt ý đây là thật.

“Nhưng là..... Vì sao là tôi ?” Cô vẫn là tràn ngập nghi vấn, “Chẳng lẽ anh sẽ ở cuối học kỳ, hẹn từng nữ sinh đi ra ngoài ăn cơm sao ?”

Đối với chất vấn sắc bén của cô, Du Chính Dung chỉ có thể cười khổ.

Quả nhiên không phải chỉ là con mèo nhỏ nhu thuận mềm mại, cô là có móng vuốt.

Tuy rằng lưỡi biếng, tuy rằng luôn giống đắm chìm ở giữa thế giới của chính mình.....

Cô có ý cười thông minh để cho anh hiểu.

Đầu tiên là mắt, cô lưỡi biếng nói cho anh, gian phòng học này không phải anh muốn tìm, ánh mắt xinh đẹp lưỡi biếng và không chú ý này khi nhìn xung quanh, còn có thể câu dẫn lòng người, từ đó anh quên không được cặp ánh mắt kia.

Cô cứ như vậy hết lần này tới lần khác hoàn toàn không phát hiện ra, cô hoàn toàn không biết bản thân mình có bao nhiêu hấp dẫn người, bên người nam sinh nhỏ nhìn chăm chú, cô đều nhìn như không thấy.

Tốt lắm, chính là như vậy.

“Em đoán tôi có thể không ?” Hấn cố ý hỏi.

“Có thể hay không cái gì ?”

Anh nở nụ cười, cười đến thật vui vẻ.

“Có thể hẹn từng nữ sinh đi ra ngoài không a, em vừa mới hỏi.” Du Chính Dung cười nói : “Tiểu thư, em thật sự là không đủ chuyên tâm, may mắn lúc em đi học không phải như vậy.”

“Tôi.....” Cô ảo não lại xấu hổ cắn môi.

Liên nhất định phải như vậy để cho anh chế giễu sao ? Hạ Hiểu Úc, cô vì sao lại chịu thua kém như vậy !

Du Chính Dung cẩn thận nhìn trên gương mặt trái xoan kia, có chút không đành lòng, mặc dù ở trong quá trình trêu chọc cô, anh bao giờ cũng rất vui.

Bất quá, chớ chọc con mèo nhỏ nổi giận, khả năng sẽ bị móng vuốt làm bị thương. Anh ở trong lòng tự cảnh báo chính mình.

“Đáp án là, sẽ không.” Anh mỉm cười vạch trần đáp án. “Tôi sẽ không hẹn hò với nữ sinh đi ra ngoài. Trên thực tế, tôi cho tới bây giờ không có hẹn hò với học sinh.”

“Cho tới bây giờ không có hẹn hò ?” Hạ Hiểu Úc mới không tin, cô hừ một tiếng, “Vậy anh vừa mới nói với tôi một đồng vấn đề lớn, hỏi tôi muốn đi ăn cơm với anh không, là ý gì ?”

“Em thật đúng là không chuyên tâm, tôi ngay từ đầu không phải nói sao ?” Anh cúi người về phía trước, điểm điểm chớp mũi cao của cô, “Em đã không phải là học sinh của tôi.”

Dựa vào gần như vậy, khuôn mặt anh tuần mà nhả nhận ở trước mắt cô phóng đại, cười đến như vậy đáng giận lại mê người, hại cô cơ hồ đã quên hô hấp như thế nào.

Đáng chết, anh lại..... còn có má lúm đồng tiền thật sâu !

4. Chương 4

Tình huống càng ngày càng cổ quái.

Có lẽ không tính cổ quái gì, dù sao nam nữ kết giao, không phải là một chuyện tốt sao ?

Bất quá, nếu hai người trong lúc đó còn có quan hệ thầy trò, vậy có chút cổ quái.

Đương nhiên cũng có người không biết, tỷ như nói Du Chính Dung.

Nhưng vẫn là có người cảm thấy không được tự nhiên, tỷ như nói Hạ Hiểu Úc.

Có thể từ trong giọng nói của cô nghe ra được không được tự nhiên, giống hiện tại.....

“Em không cần phải đi.” Cô rầu rĩ đối diện thoại nói.

Ngày mùa hè sau giữa trưa mặt trời sáng rỡ, đang phát huy uy lực, bên trong đã có sự dễ chịu điều hòa, nhẹ nhàng khoan khoái mát mẻ.

Hạ Hiểu Úc ở nhà, một thân nhẹ nhàng, áo 3 lỗ cùng quần đùi, thanh thân nằm ở trên sofa da, hưởng thụ không khí mát mẻ. Bất quá, đôi mi thanh tú nhíu lại, trên khuôn mặt quyến rũ đều là thần sắc phiền não.

“Vì sao không cần ?” Điện thoại bên kia, tiếng nói nam tính ôn hòa mỉm cười, ung dung hỏi.

“Chính là không cần.” Cô thay đổi tư thế, dùng cổ cố định điện thoại, “Bên ngoài thực nóng, hơn nữa anh lại ở trên cao, em nghe nói qua, những thầy giáo khác đều.....”

“Đều dùng ánh mắt thực hâm mộ nhìn tôi.” Du Chính Dung cười yếu ớt nói.

Đây là thật sự. Anh ở trong lòng âm thầm nghĩ.

Anh tuy rằng chỉ rẽ vài ba lần là được, nhưng Hiểu Úc sẽ không chịu, nhưng mỗi lần cô xuất hiện, vài phòng nghiên cứu cách vách thầy giáo cùng học trò đều có điểm tâm thần không yên.

Chính cô không biết, luôn giận dữ, nghĩ đến những người khác chú ý đều là bởi vì thân phận của cô đặc biệt.

Kỳ thật, căn bản không phải.

Bất quá anh cũng không có nhiều giải thích, chính là cười trừ.

“Vậy em muốn làm sao ? Thật sự không theo tôi đi ra ngoài một chút sao ?”

“Anh không phải bề bộn nhiều việc sao ?”

Lời này là thật, Hạ Hiểu Úc sau lại mới dần dần hiểu biết, Du Chính Dung thật sự bề bộn nhiều việc.

Chẳng những muốn soạn bài, dạy học, chỉ đạo nghiên cứu sinh ở ngoài, còn muốn chủ trì nghiên cứu kế hoạch, họp ở nhiều nơi. Hơn nữa anh chẳng những ở trường học nhậm chức, hiện tại còn đảm nhiệm cố vấn bảo vệ môi trường, bên ngoài có rất nhiều kế hoạch công trình cũng đều có một phần của anh, còn có rất nhiều cuộc họp cùng diễn thuyết.....

Cho nên, bọn họ chỉ có thể ngẫu nhiên cùng nhau ăn một bữa cơm, ngay cả xem phim điện ảnh cũng chưa có thời gian, nhiều nhất chính là ở trường học đi tản bộ, sau đó Du Chính Dung phải đưa cô về nhà, ở cửa nhà, khẽ hôn cô rồi nói ngủ ngon.

Cũng như bề ngoài của anh làm cho người ta cảm giác giống nhau, sống chung với nhau, nhã nhặn mà hàm súc.

Chính là, Hạ Hiểu Úc cảm thấy đôi mắt đẹp kia của anh luôn dùng một loại ánh mắt có thể đem người thiêu cháy.

Ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng cô, làm cho cô không khỏi tim đập nhanh hơn, cảm thấy khẩn trương hơn.

Dường như có một chút dã tính, không giống như thần thái hăng ngày của Du Chính Dung.

“Việc của tôi đã ổn cả. Bất quá, tôi rất muốn nhìn thấy em.” Anh thẳng thắn thừa nhận.

Hạ Hiểu Úc chỉ cảm thấy lỗ tai dựa vào vào điện thoại, bắt đầu tê tê, nóng nóng.

Cô không biết trả lời như thế nào, chính là tâm hoảng ý loạn căn môi.

“Như thế nào không nói lời nào ? Em không nghĩ muốn gặp tôi sao ?” Du Chính Dung cười khê, hạ giọng hỏi : “Em đang làm gì vậy ?”

“Em..... đang sửa sang lại tư liệu.” Cô nhìn trên bàn tràn đầy trang giấy, tự điển cùng bút ký hình máy tính, chậm rãi trả lời “Vừa giao đi một phần bản thảo.”

Cô nhận một ít tài liệu phiên dịch có thể ở nhà công tác, đôi khi phải ra cửa giao bản thảo, trừ lần đó ra cô căn bản không thường ra khỏi cửa.

“Vừa giao bản thảo ? Cho nên em gần đây luôn ở nhà, mấy ngày không ra khỏi cửa, đúng không ?” Anh vô cùng thân thiết cười hỏi, có chút không thể nề hà không tiếng động thở dài, biết cô là lừa gạt không được: “Tôi sẽ đến tìm em.”

“Nhưng là.....” Cô do dự.

“Được rồi, như vậy đi, tôi buổi tối sau khi làm việc xong sẽ qua gặp em.”

Gác điện thoại, lỗ tai hầy còn cay nóng.

Hạ Hiểu Úc lười biếng nằm ở trên sofa, vuốt ve gối ôm, đem khuôn mặt vùi vào gối.

Cũng không phải không nghĩ gặp mặt anh, chính là..... Ai nha ! Nói như thế nào đâu, chính là cảm thấy không được tự nhiên a !

Cô chán ghét chính mình ở trước mặt anh chân tay luống cuống, khuôn mặt nóng lên ! Anh lại luôn cố tình tự nhiên ôn hòa như vậy, dường như giống như đại ca ca nhìn tiểu cô nương, sủng nịch nhìn cô lúng túng.

Chán ghét chán ghét chán ghét.....

Cô mãi cho đến chuông điện vang, mới lĩnh ngộ đến chính mình đang ngủ, nhưng lại ngủ một hồi lâu, bên ngoài sắc trời cũng đã tối rồi.

Dương phu nhân giúp việc đã chuẩn bị tốt cơm chiều của mình, sau đó rời khỏi và trong nhà chỉ còn cô, cô giãy dụa đứng lên mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Du Chính Dung trên gương mặt anh tuần liền nở ôn nhu tươi cười.

“Em mới vừa rồi đang ngủ sao ?” Anh thân thủ khẽ vuốt gương mặt trái xoan đang ngủ đở bưng của cô.

Cô mới từ trong mộng bừng tỉnh, còn có chút mơ hồ, chính là gật gật đầu.

Phảng phất như con mèo nhỏ vừa ngủ đủ, lười biếng mà quyến rũ.

Du Chính Dung trên mặt ý cười càng sâu.

Sau khi vào cửa, anh nhìn Hạ Hiểu Úc lại nằm trên sofa, ôm ôm gối, bộ dạng thật thoải mái. Anh ngồi ở bên cạnh cô, sủng nịch hỏi : “Không ăn cơm sao ? Đã bảy giờ rồi em còn muốn tiếp tục ngủ sao ?”

“Àn.” Nàng dùng giọng mũi nồng đậm lưỡi biếng trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn lại vùi vào ôm gối.

Du Chính Dung đột nhiên thực ghen tị cái gối kia.

“Đứng lên với tôi nào, tôi liệu mình đem công tác hoàn thành thật nhanh mới có thể lại đây tìm được em.” Anh ôn nhu dỗ, đưa vai khẽ đẩy tay của cô.

Tay ấm áp ấn lên da thịt mượt mà bóng loáng, bởi vì khí lạnh thổi qua cho nên da thịt hơi lạnh, liền không đành lòng nhẹ nhàng an ủi.

Cô chỉ giống con mèo nhỏ ôn thuần, không hề cảnh giác, ngoan ngoãn nhận an ủi của anh, cơ hồ thoải mái lại ngã vào mộng đẹp.

Du Chính Dung đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, bàn tay to xuôi theo vai, chậm rãi dao động hướng lên trên, lướt qua chiếc cổ trắng trắng nõn của cô, sau đó, bắt đầu vuốt khẽ vào vành tai tinh xảo đáng yêu của cô.

Từng đợt nhiệt nóng không ngừng xông lên, Hạ Hiểu Úc nhịn không được mà run rẩy.

Trong mơ hồ, cô chỉ cảm thấy ngón tay ôn nhu kia đang trêu đùa vành tai của cô, sau đó, dời đến cái gáy của cô, cố định lại đầu cô, một loại ấm áp khác liền vây quanh lỗ tai của cô khiến nó nóng lên.

“A !” Cô khinh ngâm ra tiếng.

Là môi anh.

Thật cẩn thận ngậm mút, hơi thở ấm áp thổi tới bên tai mẫn cảm của cô, cô cảm nhận được sóng triều xa lạ ở trong cơ thể mãnh liệt.

Nụ hôn nhỏ dừng ở bên tai của cô, hai má, môi nóng cháy di chuyển trên gương mặt trái xoan bóng loáng, cuối cùng, không chút do dự, lại in lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Nụ hôn của anh, tuyệt không nhả nhận.

Tham luyến mà không hề thỏa mãn, anh lần nữa xâm nhập quần mút môi ngọt của cô, đầu lưỡi non mềm của cô, lần nữa bắt buộc cô đáp lại, làm cho cô nhịn không được dật ra ngâm nga kháng nghị yêu kiều.

Thật vất vả để chấm dứt nụ hôn nhiệt tình này, hơi thở của cô dồn dập, tim đập như là điên rồi dường như lại không theo quy luật.

Nằm ở trên sofa, khuôn mặt của cô đã muốn ửng hồng, mắt phượng trong suốt, môi anh đào đỏ tươi, xinh đẹp tuân lệnh người mê say.

“Đừng nhìn tôi như vậy.” Phũ ở phía trên cô, dựa thật gần vào khuôn mặt tuần tú kia, dào dạt mỉm cười thoả mãn, ánh mắt nhu tình chăm chú nhìn cô. “Tôi sẽ lại muốn em.”

Hạ Hiểu Úc không nói gì, lẳng lặng nhìn anh.

Du Chính Dung thân ngâm một tiếng, kháng cự không được dụ hoặc không nói gì kia, lại lần nữa cúi đầu, đoạt lấy ngọt ngào của cô.

Ôm gối ngã nhào trên sàn, đè lên thân thể mềm mại của cô. Anh kéo cánh tay của cô, vòng sang cổ của chính mình, làm cho hai người gắt gao kề nhau.

Tay hần cũng không rảnh rỗi mà theo từ thân thể của cô chạy dọc đến eo nhỏ nhắn của cô, sợ ngứa cô né tránh, lại tránh bắt quá bàn tay to nam tính kia.

Khi anh nhẹ nhàng xoa lên lưng cô, làm cho bàn tay to xoa da thịt trắng mịn của cô, anh ở môi cô gian nan thở dài.

“Không cần..... thật ngứa.....” Cô kháng nghị nói, một mặt tiếp tục né tránh, eo nhỏ uốn éo.

“Đừng lộn xộn nha, bằng không, em cũng đừng trách tôi.” Du Chính Dung thở nhẹ, mắt tiếng cảnh cáo cô.

Cô bị gắt gao áp chế, cơ hồ không thở nổi, lại nghe đến anh nói như vậy thân thể lập tức cứng đờ, động cũng không dám động.

Toàn thân đều mẫn cảm không thể nói nên lời, từng trận sóng triều nhiệt tình chà xát tứ chi, hướng lên đầu. Hạ Hiểu Úc cảm thấy đầu choáng váng, giống như có một cơn lốc xoáy lớn ở bên trong, không ngừng xoay tròn, xoay tròn.....

“Trời ạ, em thực ngọt.” Anh suy sụp thở dài.

Cảm nhận được cô kinh hoảng cứng ngắc cùng mất tự nhiên, anh khẽ hôn gương mặt của cô, buông ra thức ăn ngon đang ở ngay miệng.

Còn không đến lúc đó, anh không nghĩ dọa vật nhỏ ngọt ngào đáng yêu chạy mất.

Chính là kiềm chế như vậy..... Thật sự đau khổ.....

Bóng dáng cao lớn đứng dậy, anh kéo Hạ Hiểu Úc mềm nhũn, vẫn là khó khăn rời ra mà ôm vào trong ngực, hôn xuống khuôn mặt cùng chiếc cổ trắng của cô mới bằng lòng buông ra thân thể mềm mại mê người kia.

“Lần sau, sẽ không đơn giản buông tha cho em như vậy.” Anh điểm điểm chớp mũi của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lại ửng hồng, cô vừa then lại quần quai đầu ra, kéo chỉnh tề quần áo đã bị nhăn đến kỳ cục, từ giữa sofa đứng lên.

“Anh..... ăn cơm chưa ?” Giờ phút này cô chỉ có thể tìm bừa vấn đề để dời đi lực chú ý.

“Còn không có, bắt quá ăn qua món điểm tâm rất ngọt.”

Ánh mắt rõ ràng của anh thẳng tắp nhìn cô, làm cho cô lại một trận xấu hổ cùng quần.

“Vậy anh muốn..... ăn ở nhà em không ?” cô cắn cắn môi, có chút không cam lòng nguyên hồi. “Dù sao nhà của em chỉ có một mình em.”

Nghe vậy, Du Chính Dung có chút kinh ngạc.

Hiểu Úc nói đến gia đình của mình cực ít, chỉ biết là cha mẹ cô hình như thường không ở nhà. Hơn nữa, gia cảnh hẳn là không sai, nhà cô chẳng những địa điểm tốt, hơn nữa diện tích cũng rất rộng. Cô sau khi tốt nghiệp cũng không gấp mà tìm việc, hiển nhiên không cần.

Anh nhịn không được tò mò.

“Hiểu Úc, nhà em chỉ có một mình em sao ?”

Mỗi khi anh gọi tên cô thân mật như vậy, cô lại cảm thấy bên tai nhiệt năng nóng lên, ít dám nhìn thẳng anh.

“Ba em ở Singapore, mẹ em đã mất nhiều năm, nhà của em cũng chỉ còn một mình em.” Đi đến phòng bếp, cô bắt đầu dọn cơm, bày bát đĩa, đem món ăn mà Dương phu nhân nấu bày đơn giản trên bàn, một mặt nhẹ nhàng băng quơ nói.

Du Chính Dung cũng lại đây, thuận tay giúp cô dọn, lẳng lặng nghe.

“Dù sao cũng đã như vậy, em cũng đã tốt nghiệp đại học, ở một mình cũng không có gì không tốt.”

Nghe ra trong thanh âm của cô ra vẻ hồ hững, anh đưa tay sờ sờ đầu cô.

“Quả thật không có gì không tốt.” Anh mỉm cười nói : “Dù sao, tôi cũng có thể thường đến đây với em.”

“Em không cần anh quan.....”

Anh không để cho cô nói xong, dùng một nụ hôn ngăn chặn lời của cô.

“Em không cần người khác quan tâm nhưng là tôi không giống như vậy.” Anh sửa chữa cách nói của cô.

“Em thật sự không cần.....”

Lại là một nụ hôn, nuốt trọn kháng nghị của cô. [F: em muốn a Du ca *mất trái tim*]

Hạ Hiểu Úc được buông tha, vừa giận lại quần trườn anh liếc mắt một cái, thoát khỏi anh, bưng lấy bát ngồi xuống. “Ăn cơm.”

Anh vui vẻ ngồi xuống ở đối diện cô.

Nhìn anh bộ dáng cười đến như vậy, thực sự giống với một đứa trẻ lớn xác, làm sao lại có bộ dạng thầy giáo như vậy ?

“Quả thật không thấy anh giống một thầy giáo.” Cô cúi đầu ăn cơm, một mặt buồn bực lắm lắm.

“Tôi cũng không thấy em là một học sinh đáng yêu.” Anh lưu loát tiếp lời nói.

Đúng vậy, thầy trò, làm sao có thể biến thành như vậy ?

Hôn môi cùng ôm nhiệt liệt như vậy.....

Lại tiếp tục đi xuống, sẽ biến thành thế nào đây ?

Du Chính Dung ôm cô chặt như vậy rõ ràng làm cho cô cảm nhận được thân thể của một người đàn ông trưởng thành, có thể nóng cháy mà cứng rắn cỡ nào, mang sức mạnh lạ thường.

Môi của anh, có thể nhả nhận mỉm cười như vậy, cũng có thể ôn nhu nhưng bá đạo hôn cô như vậy.....

Mềm yếu xa lạ cùng run rẩy không ngừng quấy nhiễu Hạ Hiểu Úc, làm cho cô lại bắt đầu mặt đỏ tai hồng, toàn thân nóng lên.

“Em suy nghĩ gì vậy ?” Ngồi ở đối diện cô, cười đến thật đáng giận, một mặt uống canh, một mặt hứng thú nhìn thẳng cô: “Mặt em đều đỏ cả lên, có phải thực nóng không ? Máy lạnh không đủ mát sao ?”

“Không có việc gì.” cô chết cũng không dám thừa nhận, chỉ có thể cúi đầu ăn mẫn liệt.

Du Chính Dung luôn kiểm chế chính mình không được xúc động mà muốn cười, nhìn cô khiến cho tâm tình của anh tốt hẳn.

Một lát sau, anh mới chú ý tới cô đem cà rốt trong món thịt bò kho tàu cẩn thận lấy ra, chất đồng ở chiếc đĩa bên cạnh, đĩa rau ở nơi đó cô cũng chưa động đến một lần.

“Em cũng chưa dùng bữa.” Anh nhắc nhở cô “kén ăn như vậy không tốt đâu”

“Em không thích ăn.” Cô rầu rĩ nói, vẫn là không ngẩng đầu.

Chuyện này bình thường không ai chú ý, cho dù chú ý tới, cũng sẽ không nói thêm cái gì. Bên cạnh cô dù sao cũng không có người thân Được rồi, bên cạnh không có người thân.

“Ít nhất ăn hai miếng đi.” Không nghĩ tới Du Chính Dung cũng không có bụng tha cho, ngược lại tiếp tục khuyên nhủ, “Cà rốt có vitamin a phong phú, nếu thiếu chất này em sẽ liền bị bệnh quáng gà nha. Rau xanh cũng là không thể bỏ qua, em nếu.....”

“Em chính là không thích ăn thôi, cà rốt hương vị thực đáng ghét.”

Cô không mấy vui vẻ ngẩng đầu trừng anh khi xen vào việc của người khác !

“Ăn, bằng không, tôi qua đó đút cho em ?” Du Chính Dung không có bị cô dọa đến, chính là mỉm cười nói, ánh mắt nóng rực nhìn thẳng cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi cong lên của cô.

Cái ánh mắt này !

Giống như anh không phải muốn lại đây đút cô ăn cái gì mà là muốn đem cô giống như món điểm tâm ngọt, một ngụm ăn luôn !

“Em ăn là được.” Bị ánh mắt của anh làm ặt đở tim đập, Hạ Hiểu Úc một mặt sinh hờn dỗi, một mặt há miệng to nuốt vào mùi vị cà rốt làm cô khó có thể nuốt xuống kia.

Thật sự rất khó chịu, vì cô ăn quá mau nên không cẩn thận bị sặc, bắt đầu mãnh liệt ho khan.

Thấy cô chật vật, Du Chính Dung đau lòng rút chén nước, đi đến bên cạnh cô, “Uống miếng nước đi, làm sao lại ăn nhanh như vậy, cũng đâu có ai đua với em đâu !”

Chiếm tiện nghi còn khoe mã ! Hạ Hiểu Úc ho khan không ngừng, hốc mắt đều đỏ.

Mãnh liệt uống một mạch, cô hít sâu, thật vất vả mới áp chế ho khan.

Du Chính Dung tay nhẹ vỗ sau lưng cô, giúp cô thuận khí, một mặt dỗ cô, “Chậm rãi uống, đừng để lại bị sặc.”

Cô oán hận tà nghệ liếc mắt anh một cái, trong đôi mắt phượng xinh đẹp lóe ra tức giận, lại có thể vẫn là mê người như vậy.

Xong rồi, chính mình chẳng lẽ là bị cưỡng ngược sao ?

Du Chính Dung đôi mắt lại chuyển sâu thẳm, anh cúi người xuống, chậm rãi hướng tới gần cô.

“Anh..... Anh muốn làm gì ?”

“Giúp em đem mùi vị đáng ghét của cà rốt tẩy đi hết.”

Anh cúi đầu, khống chế cái miệng nhỏ nhắn của cô, không có xâm nhập, lại dùng đầu lưỡi tinh tế lướt qua, nhẹ cắn cánh môi mềm mại của cô.

Cô vẫn muốn né tránh lại bị tay của anh chặt chẽ cố định đầu, không có đường trốn.

“Ngô.....” Thân ngâm tinh tế lại dật ra, cô hai tay để ở trong ngực cứng rắn của anh, vốn định chống đỡ, lại phát hiện chính mình mềm yếu không thể sử dụng lực.

Trần trọc triển miên một lúc cô hoảng hốt thất thần, đầu choáng váng cơ hồ lại yếu đuối, bên tai lại mơ hồ truyền đến hình như là chuông cửa đang reo.

Tích tích tích !

“Chuông cửa.....” Du Chính Dung thật vất vả buông ra cái miệng nhỏ nhắn mê người kia, ở bên môi cô thở nhẹ nói.

Trời ạ, anh hình như vĩnh viễn không thể tha bỏ.

Anh ba mươi một tuổi, giống như trở lại mười bảy, mười tám tuổi, thời kì thiếu niên huyết khí phương cương, đối với một cô gái, mê luyến mà xúc động như thế, không thể kiềm chế chính mình có dục vọng với cô.

“A ?”

Bị hôn hỗn loạn, Hạ Hiểu Úc đôi mắt mờ lung sương mù, mị hoặc say như chết, làm cho Du Chính Dung thiếu chút nữa lại cúi đầu lần nữa yêu sủng cô.

Nhưng là, anh chính là hít sâu một hơi, buông tha tiểu mỹ nhân còn chưa có hoàn hồn.

“Có người ấn chuông cửa.” Anh cố gắng áp dụng vọng của chính mình xuống, thanh âm khàn khàn nói.

“A, nha.” Thật vất vả nghe rõ lời nói của anh, Hạ Hiểu Úc xấu hổ đến thiếu chút nữa kiếm cái lỗ chui vào.

Cô gần như hòa tan, chỉ là một cái hôn mà thôi !

Kích động đứng dậy, cô thoát đi ôm ấp quá mức mê người của anh, lao ra phòng khách, cảm thấy mặt mình đang phát ra nhiệt độ cao đến đáng sợ, nếu cả đêm đều như vậy chắc sẽ nhanh bị đốt rụi mất.

Chưa kịp nghĩ nhiều hoặc hỏi nhiều, cô đột nhiên mở cửa lớn ra.

“Hắc ! Đã lâu không gặp !”

Ngoài cửa, là mái tóc ngắn, một thân quân trang xanh lá mạ.....

Giang Thành Bân !

“Cậu..... Cậu làm sao có thể đến ?” Hạ Hiểu Úc chấn động, mắt phượng thẳng trừng đàn em đã gần đi nghĩa vụ.

“Em có nói với chị a, chỉ nghỉ có một ngày, em mới không nghĩ quay về Đài Trung, em nói có thể tới hang ổ của chị một chút mà.” Giang Thành Bân hít hít mũi “Chị đang ăn cơm sao ? Thơm quá nha, em cũng muốn ăn, em sắp chết đói rồi !”

“Cậu có nói với tôi sao ?” Cô còn không có hoàn toàn hiểu rõ tình hình.

“Làm ơn, em trải qua thiên tân vạn khổ mới sắp xếp được điện thoại gọi cho chị nha. Quân đội thật sự là giống như ngồi tù không khác biệt lắm !”

Giang Thành Bân đã tới nhà cô không ít lần, quen thuộc đẩy cô ra đi vào bên trong, một mặt reo lên :
“Thơm quá, là món thịt bò sao ? Mau cho em ăn, em đã gần vài tháng đều.....”

Tiếng của cậu im bặt.

Đang khi thân ảnh thon dài cao lớn đi tới nhìn đến nhà ăn, Giang Thành Bân như là bị sét đánh tới, sững sờ ở nguyên trạng, động cũng không động.

“Hi, đã lâu không gặp.” Du Chính Dung bộ dáng một chút cũng không có không được tự nhiên, thanh thần mà tiếp đón, giống như anh xuất hiện ở trong này không phải là chuyện long trời lở đất.

“Thầy Du ? Sao thầy có thể ở trong này ?”

Sau một lúc thật lâu, Giang Thành Bân mới thốt ra một câu này.

Anh ánh mắt trừng thật to, vẫn là bộ dáng không dám tin.

“Tôi đến gặp em ấy.” Du Chính Dung thoải mái thừa nhận, chỉ chỉ phía sau Giang Thành Bân, chính là chủ nhà đang xấu hổ không biết làm thế nào mới tốt.

“Thầy, thầy cùng Hiểu Úc.....” Giang Thành Bân thực bình tĩnh quay đầu, nhìn Hạ Hiểu Úc liếc mắt một cái, lại thực bình tĩnh quay đầu lại.

Ánh mắt của cậu trống rỗng, khiếp sợ không thể chấp nhận sự thật.

“Chúng ta..... Tôi cùng anh ta..... Tôi.....” Hạ Hiểu Úc lo lắng muốn giải thích, cũng là lắp bắp nửa ngày, cái gì đều nói không được.

Bốn năm qua, cô cùng Giang Thành Bân là giao tình không hề thua kém bạn bè tốt, nay bên cạnh cô xuất hiện một người đàn ông khác, nhưng không có cho cậu biết.

Huống chi, người đàn ông này vẫn là người trong lòng của Giang Thành Bân !

Tình huống còn có thể càng tệ hơn không ?

5. Chương 5

Giang Thành Bân cùng Hạ Hiểu Úc gây âm ỹ một trận.

Ngày đó ở Hạ gia khi thấy Du Chính Dung xuất hiện, Giang Thành Bân khuôn mặt trắng nõn nhả nhặn cũng đã bị phần nộ cùng ghen tị biến thành vụn vụn, biểu tình trở nên cứng ngắc.

Mà này tất cả Du Chính Dung đều nhìn thấy.

Anh thông minh không có nói nhiều, hỏi nhiều cái gì, cũng thực lễ phép sớm xin phép rời đi. Chỉ có điều trước khi rời đi, anh đi tới cửa chuẩn bị đóng cửa thì kéo Hạ Hiểu Úc vào trong lòng, sau đó cho cô một nụ hôn ngọt ngào nóng bỏng.

Chờ anh cuối cùng hết sức thoả mãn, Hạ Hiểu Úc khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng đỏ, môi anh đào phù nhẹ, vừa xấu hổ lại khó xử đẩy anh ra, bối rối quay đầu nhìn Giang Thành Bân.

Giang Thành Bân trong mắt bắn ra tia thù hận, làm cho cô cảm thấy giống như có bồn nước lạnh chuẩn bị tạt vào người.

“Chị lại..... Chị lại quyến rũ thầy Du !”

Du Chính Dung chân trước mới đi ra ngoài, Giang Thành Bân liền nổ mạnh.

Cậu phần nộ gầm rú lên, giống như dã thú bị thương.

“Hạ Hiểu Úc ! Tôi không nghĩ tới chị là người như thế, chị từ đầu tới cuối đều gạt tôi ! Tôi làm chị rồi !”

“Uy uy, mời cậu không chế chính mình một chút, tôi đã lừa gạt cậu khi nào ?”

“Rõ ràng có ! Trước chị làm bộ như thực chán ghét bộ dáng của thầy, kết quả giờ thế nào ?”

Giang Thành Bân rống thanh âm cực lớn làm cho Hạ Hiểu Úc không khỏi lo lắng sợ làm cho Du Chính Dung đã xuống lầu đến bãi đỗ xe có lẽ đều nghe thấy được. Cô đi qua đưa tay ý muốn trấn an Giang Thành Bân, lại bị cậu hung tợn một tay chụp lấy.

“Tôi lúc trước..... vào lúc chúng ta cùng nhau đăng kí khóa, thật sự còn không có.....”

Nói, chính cô còn chột dạ mà dừng lại.

Cô có thể nói như vậy sao ? Du Chính Dung nói qua, anh vẫn là đối với cô.....

“Chị xem, chị chột dạ đấy thôi, nói không được nữa đi !” Giang Thành Bân cùng cô quen thuộc như vậy, đương nhiên nghe ra được chần chờ của cô, lập tức bắt lấy điểm này, nghiêm khắc phê phán.“Chị phản bội tôi ! Chị thật quá đáng !”

Mất thấy khuôn mặt quen thuộc của đàn em kiêm bạn tốt tràn ngập biểu tình đau khổ, Hạ Hiểu Úc cảm thấy ngực dâng lên một trận buồn bực đau xót.

Bọn họ vẫn là bạn tốt nhất, trong bốn năm qua Giang Thành Bân đối với cô rất tốt.

Bọn họ chia sẻ rất nhiều rất nhiều, mặc kệ tốt xấu. Giang Thành Bân thân là người đồng tính luyện ái cùng luôn thất bại, Hạ Hiểu Úc đối mặt với loại quan hệ này, thiếu tình cảm ấm áp của gia đình, hai bên tìm được cảm giác như anh chị em mà dựa vào nhau.

Nhưng là hiện tại, này từng cùng tiến lên khóa, trốn khóa, ăn cơm, đi chơi, thức đêm viết báo cáo, lấy điện thoại tán gẫu vài giờ cùng bạn bè... Người bạn tốt duy nhất đang dùng ánh mắt đau khổ của dã thú bị thương nhìn cô, phê phán cô.

Phản bội sao ? Cô phản bội sự tín nhiệm của Giang Thành Bân sao ?

Hạ Hiểu Úc đứng ở sofa, dùng sức dựa vào lưng ghế, tay cô ấn thật sâu vào tấm da trên ghế sofa.

“Cậu hãy nghe tôi nói được không ?” Cô suy yếu thỉnh cầu.“Chúng ta..... Tôi cùng anh là gần đây mới có về..... mới.....tôi thật sự không phải cố ý muốn gạt cậu, hơn nữa, tôi.....”

Là không biết nói như thế nào ra miệng a ! Cô cũng không có kinh nghiệm như vậy, huống chi Du Chính Dung người này..... Nhìn như nhả nhận có lẽ, nhưng là đối với anh khi muốn gì đó thì vừa kiên trì lại vừa tích cực mà làm khiến cho lòng người hoảng sợ, không hề có đường lui.

“Tôi không tin ! Tôi sẽ không tin tưởng chị nữa!” Giang Thành Bân bèn nhón đánh gãy cô, “Chị rõ ràng đã thích thầy ! Từ ngày từ đầu đã như vậy, đừng tưởng rằng tôi không biết.”

Hạ Hiểu Úc im lặng.

Mắt phượng xinh đẹp có hoang mang, cô lẳng lẳng nhìn về mặt cuồng loạn nổi giận của Giang Thành Bân.

“Thật vậy sao ?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Giang Thành Bân rống cũng rống qua, mắng cũng mắng qua, Hạ Hiểu Úc gương mặt luôn luôn cùng cậu lý luận sắc bén, giờ phút này chính là im lặng ngóng nhìn cậu, cảm xúc của cậu đang ở trung tâm gió lốc, chính mình cũng hỗn loạn bắt đầu không nói gì.

Quen biết nhiều năm, cậu cũng rõ ràng biết Hạ Hiểu Úc tuyệt đối không phải cố ý lừa gạt người của cậu.

Nhưng là..... Vẫn là rất tức giận a !

“Chị không nhận ra sao ?” Giang Thành Bân hít sâu mấy lần, dùng sức lau mặt, thanh âm chất vấn lại vang lên : “Chị ngay từ đầu thái độ đối với thầy Du đã không bình thường, quen biết lâu như vậy tôi chưa từng thấy qua chị để ý một người đàn ông đến như vậy.”

“Tôi vẫn nghĩ đến..... Tôi không biết.” Cô đau khổ lắc đầu, “Cậu nói đúng, tôi thực để ý anh ấy nhưng là, tôi nghĩ đến đó là chán ghét, hoặc là không ủng hộ.”

“Mới không phải.”

“Kia rốt cuộc là thế nào ?” Hạ Hiểu Úc mãi cho đến giờ phút này, mới lộ ra vẻ mặt bất lực mà mờ mịt; Cô đối với tất cả đều bất lực: “Tôi thật sự không biết nha.”

“Chị như vậy còn nói là không biết sao ?” Giang Thành Bân ác thanh ác khí mắng chửi, “Chị đều để cho thầy hôn chị ! Chính mình suy nghĩ tốt một chút đi, trước kia những người muốn theo đuổi chị, người nào được chị để ý trong mắt chứ ? Cho dù quen bạn trai, chị căn bản cũng chẳng thêm để ý đến người ta !”

Hạ Hiểu Úc suy yếu tựa vào sofa, cắn môi, yên lặng nghe người con trai hiểu cô nhất đang phân tích, chính cô đều cảm thấy tình huống không rõ ràng.

“Nhưng là anh ấy..... Thực..... Kiên trì.....”

“Kia có rắc rối a, nếu không thích thầy chị đã sớm đưa ra mặt xấu đem người ta ướp đến nam cực đi !” Giang Thành Bân có tâm tư tỉ mỉ hơn so với nam sinh bình thường, cậu phần hận nói ra kết quả quan sát của chính mình. “Thừa nhận đi, không cần lại trốn tránh, tôi không cần, dù sao tôi đã quyết định tôi sẽ không làm bạn với chị nữa !”

Những lời này vừa mới quăng ra giống như một trái bom tạc Hạ Hiểu Úc đầu choáng váng hoa mắt, suýt nữa té xỉu.

Cô dùng sức cố gắng bình tĩnh, không thể tin được.

Sau đó hốc mắt của cô có cảm giác như bị bỏng, cô lại cảm thấy mũi một trận mãnh liệt đau, nói không ra lời.

Giang Thành Bân không có rảnh chú ý, cậu xách lên gói đồ to lúc này mang theo khi mới bước vào cửa, dường như cơn gió xoáy lướt qua phòng khách, đi đến cạnh cửa, muốn nhanh mở cửa để bước ra ngoài.

“Hạ Hiểu Úc, chúng ta sau này sẽ không gặp lại !”

“Giang.....”

Hạ Hiểu Úc mở mắt ra, trong tầm mắt mơ hồ chỉ thấy Giang Thành Bân đang muốn lao ra cửa, cô cũng không nghĩ gì nhiều mà tiến lên, muốn giữ chặt cậu.

“Chờ một chút, cậu không cần đi vội ! Chúng ta nói rõ ràng một chút.....”

“Không có gì để nói !”

Cửa sắt phịch một tiếng, đóng lại thật mạnh. Trên mặt kính ngược đang phản chiếu ra gương mặt đầy nước mắt, ngoại trừ một mình cô, không ai thấy.

Hạ Hiểu Úc đã mất ngủ nhiều đêm.

Ngày đó Giang Thành Bân phẩy tay áo bỏ đi, không biết có tìm được nơi ở hay không a ? Sau khi vào bộ đội, liên lạc không tiện, cô bó tay không có biện pháp, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Cô một mình đối mặt với phòng ở trống rỗng, nghĩ đến chính mình sớm có thói quen trống trải như vậy, vài ngày gần đây lại cảm thấy đặc biệt bất lực, ban đêm trần trọc không hề buồn ngủ bản thân nhìn thẳng trần nhà, thẳng đến phía chân trời mặt trời nổi lên.

Cô không ngừng nhớ tới Giang Thành Bân khi rời đi lời nói phẫn nộ, cô thậm chí suy nghĩ nếu thời gian có thể quay trở lại thì tốt rồi.

Cô không nên đối khóa học, không nên quen biết Du Chính Dung, không nên bị lạc vì sự nhả nhận nhưng mị hoặc của anh, không nên giống một cô gái trẻ ngây thơ mà bị đả động.....

Mâu thuẫn cùng cảm giác tội ác không ngừng dày vò cô, làm cho cô mỗi ngày đều dần dần.

Có lẽ là tinh thần không tốt là vậy, khi nhận được điện thoại ân cần thăm hỏi của Du Chính Dung, cô suy yếu không có nói nhiều, chính là yên lặng nghe tiếng nói ôn nhu, trầm thấp mà có tính nhẫn nại dỗ cô.

“Vừa khai giảng, có nhiều chuyện thật sự bề bộn, tôi đại khái không thể qua với em, em phải nhớ ăn cơm đúng giờ biết không ?”

Du Chính Dung đối với chuyện ngày đó Giang Thành Bân đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn không có hỏi nhiều, anh chính là đem lực chú ý đặt ở trên người Hạ Hiểu Úc.

“Nha.” Cô lười biếng trả lời, không có tinh thần gì.

Cô không nghĩ đối mặt, thừa nhận tâm tình của chính mình.

Cô kỳ thật vụng trộm chờ mong có thể nhìn thấy anh. Bất quá, chỉ là nghĩ như vậy cảm giác tội ác liền dời núi lấp biển mà đến.

“Em không có tinh thần gì, không khỏe sao ?” Anh tiếng nói ôn hòa hỏi, “Thân thể không thoải mái sao ? Vẫn là tâm tình không tốt sao ? Đi ra ngoài một chút thể nào ?”

“Em không nghĩ ra khỏi cửa.”

“Vậy em có nghĩ đến anh không ?” Có người ở phòng nghiên cứu, hiển nhiên có điều kiêng kị cho nên Du Chính Dung hạ giọng nói.

Tiếng nói trầm thấp kia lại có hương vị mê hoặc làm cho Hạ Hiểu Úc lỗ tai bắt đầu tê tê.

“Em.....”

Lúc trước cô không hề suy nghĩ mà cứ nói “Không có”.

Nhưng giờ phút chần chờ này lại mang vài phần thẹn thùng xấu hổ làm cho Du Chính Dung cúi đầu nở nụ cười.

“Đến đây đi, hiện tại không có ai, em biết phòng nghiên cứu của anh. Anh hôm nay muốn làm đêm, đợi đến lúc khuya, em không phải muốn ra ngoài giao bản thảo sao ? Đến gặp anh được không ? Anh sẽ đưa em trở về.”

“Nhưng em.....”

“Hiếu Úc, đến gặp anh đi, anh mấy ngày không gặp em rồi.” Anh tiếp tục dụ dỗ cô, ôn nhu dụ dỗ muốn dẫn người phạm tội ác, tiếng nói ở bên tai cô nhẹ nhàng nói làm cho cô toàn thân bắt đầu có máu nóng chạy nhanh.

Cô không đi ! Cô mới không cần đi !

Kết quả quyết định này là sau giữa trưa sau khi giao bản thảo xong, ánh mặt trời tựa như ở đầu thu ảm áp làm tan khối băng, chậm rãi hòa tan biến, cuối cùng cô bĩu môi, không quá tự nguyện xuất hiện ở nơi làm việc.

Vô dụng, thật sự là vô dụng tới cực điểm, khó trách Giang Thành Bản giận thành như vậy, cô ngay cả ý chí tự do của chính mình đều đã phản bội !

Chạng vạng sau khi tan học, có lẽ là vào thời gian cơm chiều không có người đi lại, cô nhấc tay lên gõ cửa, đến mở cửa chính là Du Chính Dung.

Nhìn thấy cô anh cái gì cũng chưa nói, chính là trưng ra nụ cười vô cùng sáng lạn.

“Em chỉ là tới nhìn một chút, lập tức phải đi.” Hạ Hiếu Úc cứng rần cứng rần nói, vẻ mặt không cam lòng nguyện.

Du Chính Dung đem cô kéo vào phòng nghiên cứu, vẫn là không nói lời nào, cười meo meo nhìn cô. Cô mặc áo sơ mi màu bạc cùng quần bò, nhẹ nhàng mang theo một cổ quyến rũ không nói nên lời, mắt phượng lưu chuyển né tránh, chính là không nhìn thẳng anh.

“Ăn cơm chưa ?” Du Chính Dung vừa nhìn thấy cô thì vất vả cả ngày giống như đột nhiên tan thành mây khói, cô tuy rằng bộ dáng không mấy vui vẻ, nhưng mà.....

“Còn không có, trở về mới ăn..... Được rồi, anh đã nhìn thấy em, em có thể trở về chưa ?”

“Mới không đến 1 phút, em đã nghĩ chạy sao ?” Anh không thể hiểu nổi hỏi : “Em có việc gì ? Trong nhà có chuyện gì sao ? Vẫn là cùng bạn có hẹn sao ?”

“Với ai a ?” Cô tức giận tà nghệ liếc mắt anh một cái.

Hai người dần dần quen thuộc, Du Chính Dung cũng biết cuộc sống của Hạ Hiếu Úc quả thực đơn thuần đến nhàm chán, mỗi ngày chính là đọc sách, phiên dịch bản thảo, ngủ, xem tivi, ra cửa liên tục đi dạo phố mua này nọ đều rất ít.

Cô không có một đám bạn có thể cùng nhau sống phóng túng, cũng không giống cô gái tuổi trẻ đương thời có thể lấy điện thoại tán gẫu đến mấy giờ liền, duy nhất người bạn chính là Giang Thành Bản, mà cậu đi nhập ngũ, gần đây, tình bạn của hai người lại xuất hiện vết nứt.....

Du Chính Dung này không chỉ là “Bạn trai” từ trước đến nay được xem ở trong mắt, đương nhiên hiểu ý yêu thương. Cô gái xinh đẹp tuổi trẻ không hưởng thụ ánh sáng thanh xuân, mỗi ngày lại nhốt ở trong nhà, thật sự là giam chân giận dữ.

Anh đối với người Giang Thành Bản này kỳ thật hiểu biết không nhiều, chỉ biết là là người tuấn tú, sáng sủa, hay nói là một cậu nhóc lớn con, Giang Thành Bản mỗi lần gặp được anh, luôn thực khoái trá nói chuyện phiếm, cùng Hạ Hiếu Úc giao tình cũng không tệ, thường xuyên xuất hiện cùng nhau.

Nói thật anh đối với Giang Thành Bản có một chút thù địch, nguyên nhân rất đơn giản, anh không thích nhìn thấy người đàn ông nào xuất hiện ở bên người Hiếu Úc.

Nhưng là lấy việc luôn luôn có thứ tự đến trước và sau, Hiếu Úc cùng Giang Thành Bản đều đã quen biết lâu như vậy, anh lại có thân phận là thầy giáo, đương nhiên không thể nói thêm cái gì.

Anh biết gần đây Hiếu Úc cùng Giang Thành Bản có chút không thoải mái, hẳn là vì lần trước ở Hạ gia bọn họ hai người không hẹn mà quan hệ bị bắt gặp, anh thực thông minh không đi giải quyết cũng không đi hỏi nhiều..... Thực giống ăn trộm đi.

Cô cùng Giang Thành Bản có vết nứt, đặc biệt tốt, như vậy là anh có thể độc chiếm cô.

“Với ai ? Đương nhiên tốt nhất là theo anh.” Anh thấy cô không nhìn mình mà tình nguyện nhìn các văn kiện báo cáo rải rác trên bàn, nhẹ nhàng ôm lấy Hạ Hiểu Úc tiến vào trong lòng.

Cô cũng không giãy dụa, chính là tà tà trừng anh liếc mắt một cái, “Nơi này là phòng nghiên cứu, anh có thể buông ra không ?”

“Nếu không phải ở phòng nghiên cứu là có thể không cần buông ra sao ?” Anh lão luyện hỏi lại, nhanh chóng ở trên mặt cô trộm hôn một cái.

Trên gương mặt trái xoan thanh lệ chậm rãi đỏ ửng lên, cô cảm giận kháng nghị, “Anh không sợ sẽ có người tiến vào sao ? Không thấy qua có thầy giáo như thế này !”

“Em có thể quên anh là thầy của chuyện này sao ? Chỉ có vài điểm chung thôi.” Du Chính Dung cúi đầu xuống, nén giận dán tại môi đỏ mọng nói : “Hừ, anh muốn hôn em.”

“Không thể ở trong này.....”

Kháng nghị không có hiệu quả, môi của cô bị công chiếm.

Không giống bề ngoài nhã nhặn ôn hòa, Du Chính Dung lúc hôn cô luôn nhiệt tình làm cho người đỏ mặt. Đòi hỏi vô độ, mạnh mẽ vờ vét tài sản đáp lại của cô làm cho cô không thể tự hỏi, không thể chống cự, chỉ có thể mặc anh anh cần anh cứ lấy.

“Ngô.....” Thân ngâm mềm mại bất lực quanh quẩn, cô ở giữa hơi thở ôm ấp tràn ngập nam tính, choáng váng huyễn mê loạn.

Phản ứng yêu kiều lại ngọt ngào như vậy làm cho Du Chính Dung hôn càng sâu, càng nóng. Bàn tay to của anh xoa dọc theo sống lưng của cô, đem thân mình mềm mại của cô càng gần sát vào trong lòng mình hơn.

Đường cong vừa hợp, giống như vì đối phương mà tạo ra, đường cong nam tính kiên cường, cùng thân thể nữ tính yếu điệu mềm mại, hoàn toàn phù hợp.

Sau một lúc lâu anh mới miễn cưỡng khắc chế nhiệt tình cuồng dã, buông ra cái miệng nhỏ nhắn mê người kia của cô, cô bị hôn nồng nhiệt cho nên hơi thở dốc, ôm gương mặt đỏ ửng của Hạ Hiểu Úc vào trong lòng, gương mặt trái xoan nóng bỏng đặt tại bên gáy của anh.

“Thực đáng tiếc, thời gian địa điểm cũng không tốt.” Du Chính Dung thở dài. Anh không chút nào che dấu khát vọng cùng nhiệt tình của chính mình, làm cho Hạ Hiểu Úc mặt càng nóng.

“Anh vì sao..... lại đối với em như vậy ?”

Sau một lúc lâu, hơi thở của cô chậm rãi khôi phục bình thường lại, ở trong lòng anh yếu ớt nhẹ hỏi.

Không nghĩ cô là người từ đầu đến cuối lại không dám hỏi vấn đề này.

“Bởi vì anh thích em, anh bị em hấp dẫn, không có lúc nào là không nghĩ ở gần bên em. Mỗi lần nhìn thấy em đã nghĩ đem em một ngụm ăn vào trong bụng, lúc không gặp được em đã nghĩ tìm cơ hội để đến gặp em.” Du Chính Dung cười trả lời.

Tiếng cười trầm thấp của anh ở trong vòm ngực rắn chắc, gợi cảm mà mê người.

“Nhưng là..... em không biết.....” Cô gác cằm ở cạnh xương quai xanh của anh, rầu rĩ nói hết, “Em không biết em có thích anh hay không.”

“Em có thích.” Du Chính Dung giống như một thầy giáo, ân cần dạy bảo người học trò đầu tiên làm anh đầu tiên tâm liền động, “Em nếu không thích sẽ không để anh tiếp cận em, cũng sẽ không làm để cho anh ôm em, hôn em, càng không thể đáp lại anh.”

“Em..... em nào có đáp lại anh !” Xấu hổ đến muốn tìm lỗ chui, Hạ Hiểu Úc kháng nghị.

“Không có sao ? Kia lúc anh vừa mới hôn em cảm giác được, chẳng lẽ là tưởng tượng của anh thôi sao ?” Khóe miệng của anh giờ lên, có vài phần tà khí trêu chọc.

Anh tự tay nâng người của cô lên, trong mắt lóe ra nghịch ngợm quang mang, “Được rồi chúng ta sẽ làm thí nghiệm, nghiệm chứng lại một lần nữa thẳng đến khi xác định được đáp án. Em đã hoàn nghị kết luận của anh, chúng ta đây.....”

Anh đôi môi hàm ý cười lại tiếp tục hôn cái miệng ngọt nhỏ nhắn của cô.

“Chúng ta sẽ xem thí nghiệm.”

“Em.....”

Kháng nghị lại bị hàm trụ, cô lại bất lực thừa nhận lửa nóng tàn sát bờ bãi cùng mút. Tayan lại càng không yên phận, ở thắt lưng cô khẽ dao động, sau đó, từ vạt áo sơ mi mà chui vào.

Da thịt trơn mềm cảm xúc mê người như vậy, anh ở môi cô khó khăn thở dài.

Bàn tay thô ráp mơn trớn lưng của cô, hưởng thụ làn da trắng mịn như lụa, anh đã cố gắng áp chế ý muốn của mình mới không có đem quần áo của cô mà cởi bỏ.

Hạ Hiểu Úc lúc này lửa nóng mà yêu cầu hôn ở bên trong, không hề có khả năng suy nghĩ, thân thể nam tính nóng bỏng mà rắn chắc dính sát vào cô, cô ở trong lòng anh giống như một khối bơ gặp nóng, chậm rãi hòa tan.

Cô có đáp lại anh sao ? Thật vậy chẳng ? Cô thích anh sao ?

Cô chỉ nhớ rõ Du Chính Dung ngay từ đầu cũng rất cố chấp, cố chấp của anh bị bề ngoài tao nhã cùng cách nói chuyện làm người ta không thể chống đỡ được.

Nhưng là, cô quả thật không có từ chối hoặc trốn tránh.

Ẩn ẩn bên trong, cô hình như ngay từ đầu liền..... Quá mức để ý thầy Du luôn mỉm cười có lẽ này.

Ai biết anh nhiệt tình như thế mà lớn mật.....

“A !”

Du Chính Dung mặc dù không có cởi bỏ quần áo bên người của cô, bàn tay to lại tuyệt không an phận, không biết khi nào đem nút áo sơ mi mà cởi ra, ngón tay thon dài ở trước ngực đầy đà của cô mà bắt đầu dao động.

Cô miễn cảm mà kinh hoảng muốn né tránh lại bị tay kia của anh chặt chẽ chế trụ eo nhỏ, không thể động đây.

Mềm nhẹ thăm dò khiến cho cô khản trương phát run, ngây ngô của cô làm anh lòng say lại thương yêu, lại chỉ có thể lướt qua liền ngừng lại

Ở trong này lau súng hỏa..... không phải là nói đùa. (A Tử: súng hỏa ai ko hiểu pm sang ta trả lời, ko dịch trực tip nhá)

Anh hiện tại phải kêu ngừng trước khi không khống chế được, nếu không, anh không xác định bản thân có thể đúng lúc mà kiềm chế khát vọng ngày càng sâu thêm.

“Thật là ngọt.”

Anh cười khổ, buông ra toàn thân khản trương cứng ngắc của cô.

Dục vọng xa lạ làm cho Hạ Hiểu Úc khiếp sợ, một đôi mắt phượng mở thật to, hàm răng cắn môi anh đào bị anh hôn đến sưng đỏ, nhìn thẳng người đàn ông tuần mỹ liên tục cười khổ ở trước mặt.

Du Chính Dung giúp cô sửa sang lại quần áo, cài nút áo lại, khẽ hôn một chút lên giữa đôi mày của cô. “Đến đây đi, anh đưa em trở về. Đừng trừng anh như vậy.”

“Anh..... anh làm sao có thể.....” Cô hiện tại còn khiếp sợ, ngay cả nói đều nói không xong câu.

“Đây là bình thường a, anh khát vọng em.” Anh một tay dặt lấy cô, một tay rơi xuống giữa lông mày, tiêu sái mà suýt khí. Anh dẫn cô đi ra phòng nghiên cứu, thoải mái nói : “Đàn ông khát vọng người phụ nữ mà mình thích, có cái gì không đúng ? Em chẳng lẽ không có bị khát vọng như vậy ?”

“Đương nhiên không có !” Cô xấu hổ và giận dữ trả lời, bị lời nói của anh khiến cho điên rồi.

“Nga, em không quen qua bạn trai ?”

Không biết vì sao Hạ Hiểu Úc cảm thấy tươi cười của anh mang đặc ý cùng sung sướng quá đáng.

“Có a ! Chính là anh ta không giống anh như vậy..... Như vậy.....” Khuôn mặt bị đốt đến nóng bỏng, Hạ Hiểu Úc suy nghĩ nửa ngày, mới miễn cưỡng nói ra một câu : “Không giống anh sắc như vậy !”

Du Chính Dung cười đến càng vui vẻ.

“Hiểu Úc, em còn không hiểu sao ?” Anh là thầy giáo vô cùng có trách nhiệm, ôn nhu vì cô mà giải thích nghi hoặc “Cho nên anh nói em thích anh a, bằng không làm sao có thể để cho anh đối với em ‘Sắc’ như vậy đây ?”

Hạ Hiểu Úc xấu hổ sắp thiêu cháy, cô thấp đầu đi mau, rất muốn dùng sức đá người bên cạnh đang cười dài một cước.

Dường như ngại cô còn chưa đủ xấu hổ, Du Chính Dung còn cúi người dán tại lỗ tai cô, ái muội nói : “Huống chi này không đáng kể chút nào, nếu thời gian không đúng nơi cũng không thích hợp, anh sẽ cho em biết về kiến thức chân chính sắc sẽ là bộ dáng gì nữa.”

“Anh..... Cảm ơn !”

Bị tiếng nũng nịu của cô mà làm anh phải cười ha ha, Du Chính Dung thực vui vẻ nhìn đến biểu tình của cô vốn có chút vắng vẻ trống trải đã muốn hoàn toàn biến mất, hiện tại bộ dáng hờn dỗi quyến rũ động lòng người của cô không rời khỏi tầm mắt của anh.

Bọn họ một đường đi đến bãi đỗ xe, trên đường gặp được học sinh quen hoặc thầy giáo, Du Chính Dung đều rất rộng rãi chào hỏi, mà một tay kia vẫn chặt chẽ nắm Hạ Hiểu Úc, không cho cô tránh ra.

“Anh không cần như vậy,em không quen.” Vừa đến bãi đỗ xe, bốn bề vắng lặng, tiểu thư liền kháng nghị:“Để cho em tự mình đi được không ?”

Du Chính Dung không để chính là không để, anh cúi đầu nhìn cô, hứng thú hỏi lại : “Em trước kia cùng Giang Thành Bân chẳng lẽ không phải như vậy sao ?”

“Em vì sao lại cùng Giang Thành Bân như vậy ?” Hạ Hiểu Úc bị hỏi nên không hiểu, cảm giận trừng anh liếc mắt một cái.

“Bạn trai trước kia của em..... Không phải đang nói Giang Thành Bân sao ? Anh thấy hai người tốt lắm mà.”

Hạ Hiểu Úc nghe xong, chính là mở to hai mắt, giống như nhìn đến người ngoài hành tinh mà trừng mắt nhìn anh, sau một lúc thật lâu đều nói không ra được lời nào.

Anh..... Anh cư nhiên hoàn toàn không biết chuyện, còn hiểu lầm !

Này thật sự là..... Hỗn loạn tới cực điểm.

6. Chương 6

Hạ Hiểu Úc dần dần phát hiện, Du Chính Dung thật ra là một người đàn ông trong ngoài không đồng nhất.

Mà cô cũng phát hiện mình càng ngày càng để ý tới anh, để ý từng ly từng tý, đến cả dáng vẻ bề ngoài, xem ra khó lòng quên được người ta rồi.

Trong khi đang làm việc, anh là một học giả vô cùng chuyên chú.

Khi ngồi trong lớp học, anh là một giáo sư vui tính mà hơi ngại ngùng.

Nhưng lúc thời gian khi hai người ở chung một chỗ, anh lại biến thành một người hoàn toàn khác.

Sáng sớm ngày chủ nhật, anh mang theo laptop và một đồng giấy tờ tới nhấn chuông cửa, Hạ Hiểu Úc còn đang ngái ngủ đi ra mở cửa.

Sau đó anh rất tự do mà chiếm cứ bàn ăn, ung dung mà bắt đầu công việc y như ở nhà của mình vậy.

Đến lúc ăn cơm thì đến gần giường đem Hạ Hiểu Úc đứng lên, anh lại cười mỉm mà kiên quyết vô cùng, đem cô đang cúi kính không muốn ăn mà kéo đi ăn.

Còn không cho phép cô ăn kiêng.

Nhưng phong độ kia chỉ là hình tượng bề ngoài, là để cho người khác nhìn, thật ra Du Chính Dung căn bản là một đứa con nít lớn xác mà thôi, tính cách anh có chút nghịch ngợm, có chút thích đùa dai, luôn cười nói vui vẻ và giả bộ vô tội.

Cô luôn có thể nhìn thấy một bộ dáng lại một bộ dáng khác nhau của anh.

Trong một ngày làm việc ở nhà Hạ Hiểu Úc, Du Chính Dung sẽ vào lúc chập tối, đi ra ngoài chạy bộ hoạt động thư giãn gân cốt.

Sau đó mượn phòng tắm mà tắm rửa qua loa, hai người sẽ cùng nhau ngồi xuống thưởng thức bữa ăn tối do Hạ Hiểu Úc chuẩn bị.

Nói là cô chuẩn bị bữa ăn, thật ra cũng chỉ là sắp xếp bát đĩa, dù sao phần lớn món ăn đều là Du Chính Dung chạy bộ ở ngoài tiện đường mua về.

Sau khi anh tắm xong liền phát hiện trên bàn ăn đã dọn xong bát đĩa, đồ ăn nằm chỉnh tề trên đó. Hạ Hiểu Úc mặc bộ y phục nhẹ nhàng, không có ngồi ở trước bàn ăn, mà là cuộn tròn ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách.

Tư thế cô giống như một con mèo nhỏ lười biếng, tay đang cầm ống nghe thấp giọng nói gì đó, trên khuôn mặt xinh đẹp khẽ nhú mày lộ vẻ phiền não.

“Vẫn không có liên lạc sao?” Cô nhẹ giọng hỏi. “Có, con có hỏi qua người bạn học khác, cậu ấy nói là sẽ về nhà... Được, vậy làm phiền bác nói với cậu ấy, bảo cậu ấy liên lạc với con... Vâng, chào bác trai, gặp lại sau.”

Du Chính Dung không có hỏi nhiều, chẳng qua là dùng khăn lông lau khô mái tóc ngắn, yên lặng quan sát cô.

Khi anh còn đang nhìn chăm chú, Hạ Hiểu Úc cảm giác như mình là một đứa học sinh ngốc nghếch không thể che dấu bất kỳ điều gì trước mặt thầy giáo.

Nhưng mà... cô thật sự là học sinh của anh.

“Em ... em vừa gọi điện cho ba Giang, muốn hỏi một chút Giang Thành Bân cậu ấy nghĩ có về nhà không.” Cô vụng về mà giải thích, “Đã lâu rồi không có tin tức của cậu ấy, em hơi lo lắng.”

“Ừ.” Du Chính Dung chỉ là thản nhiên lên tiếng.

“Em cùng Giang Thành Bân không phải là bạn trai bạn gái, cậu ấy chẳng qua chỉ là đàn em của em, hiện tại đã tốt nghiệp rồi.” Cô lại có chút chột dạ mà tiếp tục giải thích.

Mấy ngày qua, cô một mực tìm cách liên lạc Giang Thành Bân, mặt khác, cô lại muốn làm cho Du Chính Dung tin tưởng, cô và Giang Thành Bân không có mối quan hệ trai gái gì cả.

Cô để ý như vậy, thái độ tích cực liên lạc như vậy, Hạ Hiểu Úc tự mình cũng biết lời giải thích của cô thật sự không có tính thuyết phục.

Du Chính Dung vẫn tỏ thái độ vô cùng bình thản làm cho người ta khó lòng nắm bắt.

“Ừ, rất tốt.” Anh khẽ mỉm cười, dường như không để ý mà nói, đem khăn lông vắt lên trên lưng ghế dựa, lập tức ngồi lại trước mặt sắp tài liệu cao, đem laptop dời qua, bắt đầu chuẩn bị công việc.

“Thật mà, cậu ấy căn bản sẽ không thích em, cậu ấy chỉ thích...” Cô vội vàng giải thích, thiếu chút nữa lỡ miệng thốt ra bí mật, cô vội vàng cắn môi dưới im lặng không nói gì thêm.

“Không sao, anh không để ý chuyện đó.” Anh ôn tồn cười đáp, rồi cúi đầu nhìn chi tiết trên màn hình.

Hạ Hiểu Ưc cần môi, cách xa phòng khách mà nhìn tới bóng lưng anh.

Anh là một người đàn ông tốt, thái độ thông dong lại tự tại, giờ tay nhấc chân đều phát ra mị lực mê người.

Một người đàn ông như vậy tại sao lại thích cô nhỉ ? Hơn nữa, anh một lần lại một lần không khống chế được tâm tình làm cho cô hiểu được rõ ràng, anh có bao nhiêu khát vọng cô.

Thay đổi sang một diện mạo khác, anh lại có thể thản nhiên như vậy, dường như trở nên rất xa xôi, khoảng cách rất xa.

Hạ Hiểu Ưc tỉ mỉ quan sát mấy ngày nay ở chung, đã có thể từ từ nhận thức ra, tâm tình của anh không giống với bộ mặt bên ngoài.

Như hiện tại, mặc dù nhìn như đang chuyên chú làm việc, đối với lời nói của cô mà lạnh nhạt không nghi ngờ. Thế nhưng, từ động tác cau mày kia, đôi môi nhếch lên, xem ra anh không phải là thực sự không để ý lời cô nói.

Hơn nữa, mấy ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn theo quy luật, tiết tấu nhanh dần đã tiết lộ tâm tư phiền não của anh.

“Anh gạt em, anh có phải rất để ý hay không ?” Hạ Hiểu Ưc không nhận được, cất giọng hỏi.

“Để ý cái gì ? Anh không có để ý gì hết.” Ngón tay gõ lên mặt bàn lại càng nhanh hơn, Du Chính Dung nói nhưng là cố gắng giữ vững bình tĩnh, làm bộ như không quan tâm đến cô.

“Có thật không ?” Cô càng lúc càng xác định rõ tâm tư anh.

Không biết tại sao, cô cảm thấy có một kích động rất muốn cười lớn lên.

Anh thường ngày bộ dáng hào phóng phong nhã, thân thiết ôn hòa, thế nhưng bây giờ còn không dám nhìn vào mắt cô, rõ ràng là rất để ý, lại làm ra vẻ giận dữ.

“Nếu anh thật sự không có để ý thì tại sao lúc nói chuyện không dám nhìn em ?” Cô cố nhịn cười, đứng dậy từ từ đi tới. “Giang Thành Bản tuyệt đối không phải là bạn trai, nhưng cậu ấy là một người bạn rất quan trọng, em nghĩ...”

“Không cần nói nữa, em đứng ở đó, không được đi qua đây.” Du Chính Dung đột nhiên cắt đứt lời cô.

Hạ Hiểu Ưc lại càng hoảng sợ.

Anh chưa bao giờ nói chuyện với nàng mà hung dữ như vậy, cảm giác ủy khuất bất chợt dâng lên trong lòng.

Cô đứng trước cửa phòng ăn cách chừng năm mét, dõi mắt nhìn vào bàn tay Du Chính Dung đột nhiên nắm chặt thành quyền.

Thời gian chậm chạp trôi qua vẫn không có ai mở miệng.

“Em không có lừa anh.” Cô hít sâu vài hơi mới khó khăn giải thích: “Cho dù anh không tin cũng không cần phải làm như vậy.”

“Không phải anh không tin.” Du Chính Dung cúi đầu không dám nhìn cô.

“Vậy anh hung dữ như thế làm gì ? Còn nói em không được đi qua ?” Cô nói, cố gắng đè nén cảm giác ủy khuất xuống, nhịn không được mà cắn môi.

Kỳ quái, từ lúc nào mình biến thành một kẻ yếu đuối như thế này rồi ?

Du Nghiêm Nghị đột nhiên cười lên quỷ dị.

“Anh chỉ sợ nếu như em đi tới sẽ làm uống phí công sức anh mới vừa tắm xong.” Anh ngẩng đầu, ánh mắt sau kính mắt lóe ra một tia suông sã nhìn chòng chọc vào người cô.

Ánh mắt đó rõ ràng như vậy, không hề có ý che dấu dự vọng của mình.

Cô vội vã quay đầu rời đi.

“Không để ý tới anh.” Cô tức giận quay trở về ghế sa lon ngồi xuống, lúng túng phát hiện toàn thân mình bắt đầu nóng lên.

Chỉ hai câu trêu chọc đơn giản đã làm cho cô bắt đầu khẩn trương.

Trời đất, cô rốt cuộc biến thành người nhu nhược như vậy từ lúc nào ?

“Không để ý tới anh ? Vậy cũng không được, không cho phép em để ý tới người đàn ông khác.” Du Chính Dung chậm rãi gõ bàn phím, nói rất ôn hòa nhưng kiên định : “Anh không cần biết cậu ấy có phải là đàn em của em hay không.”

Giọng nói hời hợt vẫn làm lộ ra một chút tình cảm chân thật.

Hạ Hiểu Úc quay đầu lại, cảm tức trừng mắt nhìn anh.

Bề ngoài có hòa hoa phong nhã đến mấy cũng không có tác dụng, tên này rõ ràng là bá đạo đến tận xương tủy mà.

Hạ Hiểu Úc dần dần phát hiện, thì ra thói quen của con người thật sự có thể được nuôi dưỡng thành.

Nhiều năm qua cô lẻ loi một mình, vô cùng tiện.

Không phải cô thích như vậy, mà là thói quen đã ăn sâu vào con người cô.

Mẹ qua đời từ khi cô còn nhỏ, ba đã sớm có vợ khác, quanh năm sống ở Singapore và quản lý một công ty, một năm đi đi về về mấy lần. Cô ở Đài Loan một mình, tuy nói áo cơm không cần lo nhưng không có bất kỳ người nào chia sẻ cuộc sống với cô.

Từ đi học, thi cử, thậm chí là lựa chọn công việc, cho tới các việc vặt cuộc sống, bản thân cô tự mình quyết định, tốt xấu cũng tự mình gánh chịu, không bao giờ có người cho ý kiến hoặc phê bình.

Cảm giác như vậy hoàn toàn tự do, những cũng rất cô đơn.

Không biết được đã bao nhiêu lần cô kết thúc khóa học, một mình lang thang ngoài đường Đài Bắc tựa như cô hồn dã quỷ.

Không biết nên đi đâu, không biết nên làm cái gì, cho dù về nhà cũng không có ai chờ đợi cô.

Cô thậm chí nghĩ tới nếu như bị xe tông, có lẽ cũng phải mấy ngày sau mới có người phát hiện cô biến mất rồi suy đoán đủ thứ.

Ở trong trường học, cô cũng chỉ có mỗi một đàn em Giang Thành Bản là tương đối quen thuộc. Bởi vì Giang Thành Bản có giới tính khác với người bình thường khiến cho cậu trở thành một tên bị người người xa lánh.

Giang Thành Bản và cô học chung một khóa, vì những người khác đều đã phân tổ xong xuôi, bọn họ thuộc phần tử tự do đành phải tùy tiện tìm người ghép tổ mới được thông qua, không nghĩ tới một lần kết hợp như thế lại thành bằng hữu mấy năm.

Ngày hôm nay, cuộc sống Hạ Hiểu Úc có sự biến chuyển cực lớn.

Đáng sợ nhất chính là cô từ từ quen với thay đổi như vậy.

Du Chính Dung lớn hơn cô chín tuổi, là thầy giáo của cô, trong khi tiếp xúc bình thường đã gây cho cô cảm xúc không giống với mấy tên nam sinh khác.

Không chỉ như thế, anh còn là một người rất cẩn thận, mặc dù công việc bề bộn, thế nhưng anh luôn luôn chú ý tới rất nhiều chi tiết nhỏ.

Ví như mặc dù anh không ngần ngại ăn cơm bụi ngoài đường, nhưng lúc có thể, anh sẽ chỉ cô cách lựa chọn đồ ăn ngon, thích hợp.

Ví như anh thích ngắm nhìn cô lười biếng hiền lành như con mèo nhỏ, nhưng khi phát hiện cô thức đêm đọc sách hoặc viết bản thảo phiên dịch sẽ lập tức nhắc đi nhắc lại, bảo cô phải làm việc và nghỉ ngơi cho đúng giờ.

Hạ Hiểu Úc không chú ý lắm tới vấn đề trang phục, lúc trời thu mát mẻ cô sẽ mặc áo tay ngắn ra ngoài, vào lúc đó Du Chính Dung sẽ mang áo khoác đưa cho cô, thuận tiện nói nhỏ vào tai cô không nên lộ ra quá nhiều da thịt cho người khác nhìn, cứ để lại cho anh thưởng thức là tốt rồi.

Ngay cả khi gần gũi với cô, Du Chính Dung cũng cực kỳ thích thú với vẻ ngây ngô và ngượng ngùng của cô, thủy chung không chịu lướt qua phòng tuyến cuối cùng, chỉ cần cô khẩn trương lên tiếng kháng nghị, anh nhất định sẽ dừng cương trước bờ vực, bất kể bản thân nghiêng răng nghiêng lợi đau khổ đến vô cùng.

Cô chưa bao giờ được chăm sóc như vậy, một mình trưởng thành trong cô đơn, nhìn như không bị hạn chế, nhưng ngay từ nhỏ cô đã phải tự mình quyết định rất nhiều.

Vào lúc Du Chính Dung xuất hiện, cô vẫn chưa để ý gì nhiều.

Hạ Hiểu Úc thừa nhận, lúc bắt đầu đúng là cô bị vẻ bề ngoài và phong độ của anh thuyết phục, sau khi ở chung với anh một đoạn thời gian, cô dần dần bị sự quan tâm và tính cẩn thận của anh làm cho cảm động.

Tâm cô đang rút xuống với tốc độ kinh người.

Hơn nữa, ở trong lòng ngực của anh là nơi duy nhất cô cảm thấy được an ủi, khi đó anh sẽ dạy cô những chuyện riêng tư nam nữ cần phải biết, những động tác khiến người mê mẩn, đây đưa triền miên làm cho cô tự thể nghiệm tất cả năng lượng và sức mạnh của dục vọng ẩn chứa.

Trước kia, cô mặc dù cũng có bạn trai nhưng chỉ ngắn ngủn mấy tháng đã phải chia tay, tên đó theo đuổi cô hơn phân nửa bởi vì cô xinh đẹp quyến rũ, không có người nào chịu khó tìm hiểu tính tình của cô, chờ tới khi phát hiện cá tính cô không hề dịu dàng quyến rũ giống như tưởng tượng liền chán ghét quay đầu rời đi.

Người nguyện ý chiều chuộng cô, chịu được tính tình biếng nhác, thật lòng ân cần chăm sóc cô, vì tương lai của cô, chỉ có hai người như thế, đó là Giang Thành Bản và Du Chính Dung.

Khi cô nghĩ đến đây trong lòng liền âm thầm buồn bã.

Từ lần trước Giang Thành Bản phẩy tay áo bỏ đi, cô đã bị làm cho bất ngờ. Cô thường gọi điện thoại đến nhà Giang Thành Bản hỏi thăm hành tung của cậu.

Nhưng hỏi thăm liên tục mấy lần cũng không có đáp án chính xác.

Giang Thành Bản chưa từng liên lạc với gia đình, cũng không có tìm đến chỗ cô. Cá tính cậu dứt khoát hơn Hạ Hiểu Úc, rốt cuộc thời gian gần đây Giang Thành Bản đã đi đâu ?

Du Chính Dung gần đây luôn không tha cho tâm tình không ổn định của cô, dĩ nhiên anh cũng nhận thấy cô rất cô đơn.

“Em còn đang suy nghĩ tới Giang Thành Bản ?” Nếu nói hoàn toàn không quan tâm chính là giả dối, thế nhưng anh cũng không muốn thấy cô rầu rĩ.

Ngày chủ nhật, anh luôn mang theo laptop, không mời mà cũng tới nhà cô để trình diện. Hai người cùng nhau làm việc, thỉnh thoảng mệt mỏi, Du Chính Dung đi ra ngồi lên ghế sa lon cùng Hạ Hiểu Úc, thân mật ôm lấy cô, hai người có thể an ủi lẫn nhau cùng chia sẻ mỗi mệt.

Giờ phút này anh khê hôn khoeo mắt phượng xinh đẹp, môi ấm áp sủng ái gương mặt từ lần đầu vừa gặp mặt thu hút thật sâu ánh mắt anh, một mặt nhẹ giọng mở miệng.

“Nếu như thật sự để ý, em nên chủ động đi tìm cậu ta.”

“Em không có.” Cô rúc vào trong lòng ngực ấm áp, nhẹ giọng nói.

Mặc dù nói rất hào phóng nhưng trong lòng Du Chính Dung thật sự không dễ chịu.

Ngày tốt cảnh đẹp, đang ôm giai nhân, nhưng hết lần này tới lần khác người đẹp trong ngực không có nụ cười, trong lòng lại nghĩ tới một người đàn ông khác.

“Em phải tích cực một chút, đáp lại cho đúng lúc, em cứ lười biếng như thế làm sao người khác cảm giác được tâm ý của em đây ?” Du Chính Dung vừa nói vừa há miệng cắn nhẹ lên vành tai cô.

“Đây là ý gì ?” Mắt phượng liếc xéo lên, cô hơi nghi ngờ ý tứ của anh.

“Ví dụ như, thỉnh thoảng em phải đáp lại anh a, giống như anh đã dạy cho em.”

Kỹ xảo chuyển hướng đề tài quá đỉnh, theo đó là một trận lửa nóng ập tới.

Du Chính Dung dịu dàng nhiệt tình đòi hỏi cô đáp lại, cô đầu tiên hơi e dè, sau đó cũng bị nh dụ dỗ, từ từ buông lỏng tâm tình, nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn của anh.

Anh gầm gừ một tiếng từ sâu trong cổ họng, tiếp lấy cái lưỡi trơn mềm của cô, không ngừng dây dưa.

Cô thật vất vả mới có thể thoát ra, lúc này hơi thở hai người đã cực kỳ rối loạn.

“Học sinh giỏi.” Anh lên tiếng khích lệ: “Càng ngày càng tiến bộ.”

Hạ Hiểu Úc xấu hổ trừng anh một cái, sau đó vùi gương mặt nóng hổi vào trong ngực anh.

Anh cười lên thật sảng khoái làm tinh thần cô cũng phải chấn động theo từng đợt.

“Tại sao em lại để ý Giang Thành Bân ?” Yên lặng ôm nhau chốc lát, Du Chính Dung không nhận được hồi.

Cô buồn buồn trả lời: “Cậu ấy là bạn tốt của em.”

Cô cô đơn đã quá lâu, hai chữ ‘bạn tốt’ này tuyệt đối là có trọng lượng.

Du Chính Dung tận lực đè nén cơn ghen trong tim mình, âm thầm báo động bản thân, phong độ, cần phải giữ vững phong độ.

“Nếu như cậu ta quan trọng như thế, tại sao hai người không ở cùng nhau lần nào ?”

Xong, thất bại rồi !

Anh cũng không muốn nghe một câu oán hận và thương xót như thế, nghe như một đứa con nít mới lớn vậy, không hề có chút độ lượng nào.

Chỉ một câu này đã đánh rớt nhân vật hô phong hoán vũ lúc trước té xuống làm bình dân.

May là Hạ Hiểu Úc không có phát hiện khác thường, cô chỉ hơi sững sờ một lát.

Đúng rồi, cô vẫn chưa nói rõ với Du Chính Dung, thật ra Giang Thành Bân không thích con gái.

Kết bạn được mấy năm, cô cũng rất rõ ràng Giang Thành Bân nói thì cứng, nhưng rất để ý cách nhìn của người khác. Cô luôn luôn tôn trọng lựa chọn của Giang Thành Bân, chưa từng có giúp anh giải thích điều gì.

Nếu cậu muốn để cho người ta biết giới tính thật của cậu, tự cậu sẽ nói, không cần người khác lăm mồm xen vào.

Dù sao Du Chính Dung thường làm như không thèm quan tâm, anh sẽ không suy nghĩ nhiều chuyện này kia mà ?

“Giang Thành Bân, cậu ấy ...”

Thật sự không chịu được nữa rồi, một ngọn lửa ghen tuông buồn bực nôn nóng bắt an đột ngột dâng trào, ngoài mặt dù chưa lộ ra ngoài, nhưng trong bụng Du Chính Dung đã cực kỳ khó chịu.

Hắn đột nhiên xoay người đặt Hạ Hiểu Úc lên trên ghế sa lon, cúi đầu hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn.

“Ồ...” Hạ Hiểu Úc không ngờ tới anh lại đột nhiên tiến công, mắt hoa tai điếc để anh tùy ý định đoạt.

Đôi môi nóng bỏng tàn sát bờ bãi một vòng, hơi nóng từ môi cô, men xuống cằm, từ xương quai xanh đi xuống, từ từ tiếp cận bộ ngực của cô.

Hồi lâu sau, cô nhạy cảm gần như không chịu nổi sự đối đãi khinh bạc của anh.

“Đừng... đừng như vậy, em chỉ muốn nói, Giang Thành Bân, cậu ấy... a !”

Anh cắn mạnh một cái làm cho thân thể cô cong lại, hô một tiếng yêu kiều.

“Còn nói ?” Du Chính Dung lăm lăm: “Chuyên tâm một chút.”

Anh đang tức giận, cực kỳ tức giận.

Một người luôn luôn tươi cười ăn nói dịu dàng, bất kể là khi đi học, hay là đi chơi. Du Chính Dung chưa bao giờ mất đi sự kiềm chế, thể mà hiện tại chỉ vì một tên Giang Thành Bân, anh thật sự tức giận.

“Anh...” Cô ngại ngùng giấu mặt vào trong lòng ngực của anh.

“Chỉ có anh mới được chạm vào em, biết không ?” Anh ân cần dạy bảo người ở trong ngực mình: “Không cho phép em nghĩ đến người khác, không cho phép trong khi đang nói chuyện với anh lại nghĩ đến người đàn ông khác, hiểu chưa ?”

Cô lại càng giấu mặt vào trong, không chịu ngẩng đầu lên, cũng không đáp lại.

Hai người ôm nhau ở trên ghế sa lon, cô mềm mại biết điều y như một con mèo nhỏ, mặc dù dự vọng của cô đang chạy loạn ở trong mạch máu. Thế nhưng Du Chính Dung biết cô gái nhỏ này sẽ bị kích tình quá đáng làm cho sợ hãi, cho nên anh không thể làm bừa.

Mặc dù chỉ có thể dụ dỗ cô từng chút một, thêm khát mà hôn sâu, anh đành phải bắt đầu chấp nhận sự thật này.

Hai người còn đang ở trên ghế sa lon khó khăn không phân thắng bại thì điện thoại đột nhiên vang lên.

Hạ Hiểu Úc lập tức nhảy dựng lên, vội vàng chạy trốn khỏi vòng tay rộng lớn dịu dàng kia, nhanh đi đến nghe điện thoại.

Du Chính Dung chỉ biết cười khổ.

Anh lười biếng ngã người trên ghế sa lon, đưa tay vuốt lại mái tóc ngắn, sau đó chỉnh lại y phục không ngay ngắn.

Khuôn mặt đỏ hồng, ánh mắt mê mẩn, người trong lòng anh ngọt ngào mê người như thế, Du Chính Dung đôi mắt lại tối sầm.

“Ý ?” Hạ Hiểu Úc không có chú ý, bởi vì cô vừa nghe điện thoại đã kinh ngạc ồ lên. “Cậu ... cậu đang ở đâu ?”

Thanh âm điện thoại truyền đến rất nhỏ, hình như là Giang Thành Bân gọi tới.

“Chị tìm tôi làm gì ?” Qua một đoạn thời gian không nói chuyện với cô, bởi vì Giang Thành Bân rất dễ bụng, anh cố ý dùng giọng nói không kiên nhẫn mà nói : “Tôi mới vừa gọi điện thoại về nhà, mẹ tôi nói chị tìm tôi nhiều lần, có chuyện gì ?”

“Không có gì, chẳng qua là đã lâu không có tin tức của cậu.” Hạ Hiểu Úc biểu đạt sự quan tâm của mình. “Cậu đi đâu ? Còn ở Đài Bắc không ?”

“Chị quản tôi làm gì ? Chị không phải đã có thầy Du tới giúp sao ?” Giang Thành Bân không thể nào khống chế ngữ điệu ghen tức: “Các người tiến triển đến trình độ gì rồi ? Còn không nghĩ lại nhớ đến bóng đèn ta đây ?”

Hạ Hiểu Úc cứng người lại, cô vốn không có ý giải thích, chỉ trầm mặc vài giây đồng hồ.

“Không có chuyện gì tôi cúp máy đây !” Giang Thành Bân lạnh lẽo nói.

“Cậu... tại sao lại như vậy ?” Cô cúi đầu nói. “Người khác không sao, cậu chẳng lẽ cũng không hiểu tôi sao.”

Giang Thành Bân cũng biết mình quá đáng, nhưng không có cách nào khống chế thái độ ác liệt của mình.

Trong lòng đều xem nhau như bạn bè tốt nhất, nếu chuyện như vậy phát sinh trên người bất kỳ người nào, tin tưởng sẽ không có ai chịu đựng được.

“Vậy tại sao chị cũng không hiểu cho tôi, chị thử nghĩ xem, nếu như hôm nay đổi thành tôi và Du Chính Dung ở chung một chỗ, chị sẽ nghĩ thế nào, chị có tức giận hay không ?” Giang Thành Bân nói không khách khí.

“Anh ấy không cùng với cậu, anh ấy là...” Nghĩ lại câu Du Chính Dung nói hồi nãy, gương mặt Hạ Hiểu Úc lại nóng lên một trận, không nhận được nhìn trộm cái tên đang ngồi trên ghế sa lon.

“Đây không phải là trọng điểm, chị phải suy nghĩ cho tôi.” Giang Thành Bản nói rất bất mãn: “Tình bạn lại không chịu nổi sự thử thách như vậy. Tôi trước đây vốn nghĩ cô không với những nữ sinh khác, kết quả lại chẳng khác gì.”

“Cậu để cho tôi giải thích có được không ?” Hạ Hiểu Úc cố gắng nhẫn nại nói: “Sau khi cậu về đây, tôi mời ăn cơm, tôi sẽ nói cho cậu.”

“Hừ.” Giang Thành Bản tiếp tục làm bộ làm tịch: “Cậu biết tôi không có đối tượng mới, nói không chừng tôi còn phải hẹn hò a.”

“Dù sao tôi vẫn chờ cậu là được rồi, khi cậu về nhớ gọi điện thoại cho ta, ... A !”

Giọng cô đột nhiên kinh hô khiến cho Giang Thành Bản sợ hết hồn: “Chị làm gì thế ?”

“Tôi...”

Thì ra là Du Chính Dung từ trong cuộc nói chuyện đã đoán được là Giang Thành Bản gọi tới. Nhìn cô nói chuyện tập trung như thế, lại còn vội vàng định ngày hẹn gặp.

Cô ở trước mặt anh là bị động như thế, chưa bao giờ chủ động mời gì cả, thế mà bây giờ ở trước mặt anh lại hàn huyên với một người đàn ông khác lâu như thế, còn chủ động yêu cầu gặp mặt ?

Anh thật sự giận dữ, thừa dịp cô không chú ý đứng dậy đi tới bên cạnh cô.

Sau đó ôm cô đặt lên chân của mình.

“Không có chuyện gì, cậu nói tiếp, rốt cuộc là... khi nào... về ?”

Cô giấy dựa không được, Du Chính Dung đã giữ chặt cô ở trước người, cái eo nhỏ nhắn bị anh ôm chặt từ phía sau, môi anh bắt đầu ở phía sau cổ của cô, ở tai mà tàn sát bờ môi.

Anh thường ngày không chế bản thân rất tốt, nhưng giờ phút này không hề hành động theo phép tắc.

“Có lẽ ngày chủ nhật tuần sau !” Giang Thành Bản nói, giọng nói rất uể oải: “Chị không phải có hẹn sao ?”

“Không... không có, cậu... gọi điện thoại cho tôi.” Hạ Hiểu Úc dùng sức cắn môi dưới, cố gắng giữ vững ngữ điệu bình thường.

Đáng tiếc là không thể nào không chế hơi thở, cô đã sắp nổ tung lên rồi, chỉ muốn hẹn nhanh lên rồi cúp điện thoại, miễn cho bị Giang Thành Bản phát hiện bản thân mình đang bị người ta bắt nạt.

“Được rồi, vậy thì tới đó rồi lại nói.”

“Được, tạm ... tạm biệt cậu !”

Giang Thành Bản gác điện thoại, Hạ Hiểu Úc cũng ném điện thoại xuống đất.

“Em thật sự là một học sinh không nghe lời !” Du Chính Dung cắn vào vai cô, hiện tại anh không muốn tiếp tục đè nén cơn giận.

Cô vừa nhận điện thoại đã trực tiếp quên mất anh ở bên cạnh, chuyên tâm nói điện thoại với một người đàn ông khác.

Trong lòng Du Chính Dung có một ngọn lửa đang bốc cháy hừng hực.

“Đó là Giang Thành Bản, cậu ấy cuối cùng cũng liên lạc ... với em ... Ngô !”

Điện lưu nhay cảm truyền đi khắp thân thể mềm mại, Hạ Hiểu Úc khó chịu dựa trên đùi anh, đôi môi anh đào hé mở, bắt đầu nhẹ nhàng rên rỉ.

Lúc này chỉ bảo cùng dự dõ cũng không thấy, anh chỉ là một người đang bị dày vò, một người đàn ông khao khát được giải phóng.

Trong đôi mắt anh tuần lóe lên ghen tỵ và dục vọng, ngón tay anh mặc sức dao động, lướt lên thân thể cong cong yếu diệu động lòng người, tìm kiếm tới bộ phận mỏng manh mãi cảm nhất.

“A... anh ... nhẹ một chút.” Cô cảm thấy cả người khô nóng giống như bị thiêu cháy.

Giờ phút này cô chính là một đóa hoa nhỏ đang nở rộ trong vòng tay anh, kiều diễm.

Ngọt ngào mềm mại như vậy, có người đàn ông bình thường nào có thể kháng cự ?

Thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa, anh sẽ kéo quần cô xuống, liều lĩnh mà...

Cho dù đang bị ghen tỵ và dục vọng đốt cháy toàn thân, nhưng Du Chính Dung vẫn không có mất đi lý trí.

“Ồ... !” Hạ Hiểu Úc bị làn sóng triều xa lạ làm cho kích động đến mất hồn không rõ ràng, trong khi anh công kích cuồng mãnh, cô không thể chịu được nữa, mở miệng khóc lớn lên.

Du Chính Dung lại cứng rắn dừng cương trước bờ vực.

“Hiểu Úc...” Anh ôm chặt lấy cô, thở gấp mấy hơi rồi nói: “Thật xin lỗi.”

Cô với tư thế yêu mị không đứng đắn đang vắt ngang qua đầu gối anh, toàn thân mềm mại vô lực, tựa đầu vào lồng ngực nóng hổi của anh, nước mắt chảy xuống như diên.

“Được rồi, được rồi, xin lỗi, không phải anh cố ý bắt nạt em.” Anh trở người, ôm cô vào trong lòng, nhẹ giọng nói.

Trên khuôn mặt anh tuần ửng đỏ nhàn nhạt, anh hiếm khi để lộ xấu hổ cùng đỏ mặt, lại càng không ngừng nói lời xin lỗi.

Xém chút nữa anh không chế không nổi bản thân.

Dù sao anh cũng lớn tuổi hơn cô, lại là thầy giáo của cô, lại có thể...

Anh luôn luôn lấy tính cách tự chủ để kiêu ngạo, mới vừa rồi phảng phất như gió thổi tàn bạo tuyệt đối không lưu tình.

“Anh thật xin lỗi.” Anh ôn tồn nói bên tai cô, thật sự thành ý. “Anh biết em nói điện thoại với Giang Thành Bân, cho nên...”

“Cho dù như thế nào, em vẫn muốn gặp mặt Giang Thành Bân.” Hạ Hiểu Úc cắn răng, ghen ngào nhưng kiên định nói: “Em và cậu ấy chỉ là bạn tốt, lần này là có chuyện cần phải nói rõ, anh không cần phải tức giận như thế.”

“Anh biết.” Anh vẫn còn mang theo cảm giác có lỗi, hôn nhẹ một cái trán an cô. “Anh biết, anh thật xin lỗi.”

Nhìn Du Chính Dung đã bình tĩnh trở lại, cũng gần như có thể nói lý, Hạ Hiểu Úc lúc này mới oan ức mà dặn dò : “Vậy sau này anh không nên như vậy nữa, không được bắt nạt em như vậy !”

Nói đến đây, khuôn mặt cô lại đỏ lên.

Ngoài dự đoán chính là Du Chính Dung mới vừa ôn nhu xin lỗi, giờ phút này lại mỉm cười quỷ dị.

Anh chậm rãi lắc đầu, hôn lên đôi mắt mỹ lệ kia.

“Thật xin lỗi, anh làm không được.” Anh chậm rãi nói, phảng phất như lời thề: “Anh nhất định sẽ tiếp tục bắt nạt em !”

7. Chương 7

Thì ra cảm giác ghen sẽ khó chịu như vậy.

Du Chính Dung từ nhỏ đến lớn có thể nói là thuận buồm xuôi gió,

bất luận về học tập hoặc công tác đều rất thuận lợi. Năng lực cùng tính toán của anh là một nguyên nhân, mà diện mạo anh nhả nhận tuần tú, nói năng cử chỉ ôn nhã, cũng làm cho con đường anh đi trôi chảy hơn so với người bình thường.

Dĩ nhiên không thể nói được là không hề thất bại, nhưng nghiêm túc mà nói, khi anh muốn gì đó, còn không có không chiếm được, nhưng chỉ cần cố gắng cuối cùng cũng sẽ nắm được trong tay.

Mãi đến khi gặp Hạ Hiểu Úc.

Tuy rằng vừa thấy liền động tâm, lại phải giấu kín suốt một học kỳ, chờ sau khi hai người không hề có quan hệ thầy trò, mới bắt đầu theo đuổi. Mà cô rất ngây ngô, còn không hiểu được như thế nào là cự tuyệt, Du Chính Dung trong cơ thể hỗn loạn xao động khát vọng cùng dục niệm, phải phanh xe lại, nhiều lần kiểm chế.

Và hiện bây giờ, giữa trưa cuối tuần sau, biết rõ cô là theo người đàn ông khác đi ra ngoài — tuy rằng cô lần nữa nhấn mạnh Giang Thành Bân chính là bạn tốt — mà cõi lòng Du Chính Dung đầy ghen tỵ cùng không vui, cũng không thể biểu hiện ra ngoài, từ đầu tới cuối chỉ bày tỏ kháng nghị quá yếu ớt, nhưng vẫn là bị đôi mắt phượng cảm giận trừng mắt mà liếc lại.

“Anh chỉ là nói, chuyện ở phòng thí nghiệm của anh xong có thể đi qua đón em, chỉ cần em nói cho anh biết một tiếng, mặc kệ các em hẹn gặp ở đâu cũng không sao.”

Du Chính Dung uống công đấu tranh.

“Không được !”

Hạ Hiểu Úc lập tức bác bỏ, đặc biệt kiên định, không hề có cửa để thương lượng.

Đùa giỡn cái gì, để cho Giang Thành Bân thấy Du Chính Dung tới đón cô, này căn bản chính là đổ thêm dầu vào lửa, làm không tốt Giang Thành Bân còn có thể nghĩ là cô cố ý thị uy.

“Hiểu Úc.....” Du Chính Dung dùng giọng nói dịu dàng, bắt đầu cố gắng xuống nước.

Vị tiểu thư trước mặt này ăn mềm không ăn cứng, mềm nheo năn nỉ cô, muốn so với dọa cô hoặc uy hiếp cô hữu hiệu hơn nhiều. Trải qua mấy ngày ở chung thân thiết, anh đã tìm được điểm này.

Không nghĩ tới lúc này đây, Hạ Hiểu Úc kiên trì kì lạ.

“Không được, không được.” Cô mạnh mẽ lắc đầu, “Chỉ là đi uống trà, Giang Thành Bân trước bữa tối sẽ về lại quân đội, cho nên em sẽ không đi lâu lắm. Không cần anh đón, anh không cần đi !

Nhìn cô một bộ trang phục thoải mái lại toát ra vẻ xinh đẹp, cũng không quay đầu lại rời đi, Du Chính Dung chỉ cảm thấy thất bại tới cực điểm.

Tại sao có thể như vậy đây ?

Anh biết đánh ngay từ đầu, chính là tự mình áp dụng thể công chủ động, kiên trì muốn tham gia vào cuộc sống của cô. Từ kiên nhẫn dụ dỗ cô từ kinh hoảng đến sau khi chấp nhận, anh nghĩ đến con mèo nhỏ này đã muốn phục tùng, kết quả, lại đột nhiên bị móng vuốt mèo mà cào bị thương !

Từ Hạ gia lái xe trở lại trường học, cảm giác thất bại của Du Chính Dung vẫn không có biến mất.

Với anh mà nói, này cũng là lần đầu mới trải qua. Trước kia thời học đại học, đi nước ngoài du học đến sau khi kết giao bạn gái, đều là bằng tuổi, quá trình học giống nhau, hai bên thể lực ngang nhau, hơn nữa cả hai điều kiện lại cực tốt, khiến cho anh chuyện tình cảm đến đều xem như là trôi chảy, không cần tốn nhiều tâm tư, cho dù chia tay cũng rất vui vẻ.

Mà lúc này đây, gặp mặt Hạ Hiểu Úc, anh thật sự là gặp khó khăn.

Tuổi trẻ, đơn thuần cũng không có nghĩa là dễ dàng bị lừa, ngược lại, tuổi còn rất trẻ, kia mới biết có rất nhiều sự chèn lệch không biết nên khóc hay cười mà kiên trì.

Hiếu Úc hiện tại tỏ thái độ rất rõ ràng, tình bạn cùng tình yêu, cô sẽ không chút do dự mà lựa chọn tình bạn trước.

Tình bạn của cô cùng Giang Thành Bân có thật sự than thiết như vậy không ?

Anh rút cuộc so với Giang Thành Bân làm sao có thể kém hơn ?

Vào phòng nghiên cứu, tâm tư anh chuyển tới công việc.

Trong núi báo cáo của học sinh, đồng số liệu thí nghiệm, nhưng anh không cách nào duy trì sự tập trung, suy nghĩ vẫn không ngừng thoát đi khỏi sự khống chế của anh, không tự chủ được mà đoán, hiện tại người trong lòng của anh đang làm cái gì.

Là đang trò chuyện vui vẻ về tình hình gần đây ? Hay là đang nghiên cứu thực đơn có những món gì ? Hỏi tình hình Giang Thành Bân tham gia quân ngũ ? Mà Hiếu Úc..... có thể đối Giang Thành Bân nói, gần đây cùng anh có “tiến triển” hay không?

Hiếu Úc biếng nhác, quyến rũ lại mang cảm giác hồn nhiên, nhiệt tình lại có e lệ làm người ta yêu thương
.....

Khi anh lần thứ hai lại lâm vào suy nghĩ ấy, thì bị tiếng đập cửa hơi vội vàng làm bừng tỉnh.

Một người trung niên mập mạp, ưỡn cái bụng thịt đi đến, hai bên tóc mai xám trắng, hai hàng lông mày gắt gao nhú lại, biểu tình không vui trừng Du Chính Dung.

“Cậu gần đây có việc gì ? Giữa trưa tới tìm cậu, mười lần có chín lần không thấy !” Ông thầy giận dữ chỉ trích.

Du Chính Dung rất kinh ngạc, nhưng mà vẫn là lễ phép từ chỗ ngồi đứng dậy

“Giữa trưa có chút việc đi ra ngoài. Thầy Chung tìm em có việc ?” Anh điềm đạm hỏi.

Trước mặt vị này, Du Chính Dung xưng hô người lớn tuổi ấy là “thầy” vì khi anh đại học đó là thầy đã dạy anh vài năm. Vài năm sau, anh học xong về nước, liền về nhà trường dạy học, dĩ nhiên được vị thầy giáo này xem vào hàng ngũ học trò.

“Tôi tìm cậu dĩ nhiên có chuyện !” Thầy Chung lớn tiếng nói: “Yêu cầu cậu viết mấy trang luận đại cương, rút cuộc viết xong chưa ? Biên tập tập san người ta đã gọi điện thoại đến thúc dục, mau nhanh đưa cho tôi xem.”

Du Chính Dung tuy rằng vẫn là đang mỉm cười, nhưng vùng giữa lông mày lại hơi nhíu lại.

“Thầy Chung, em nhớ rõ tuần trước đã báo cáo với thầy gần đây em thật sự rất bận, trên tay còn hai văn bản kì thi quốc gia phải kết thúc báo cáo, còn chuyện ký tên bảo vệ môi trường bên kia, vả lại còn lên lớp...” Anh chậm rãi giải thích.

Chưa nói đi ra là, còn có một tiểu thư nũng nịu Chuyện công và tư cùng một chỗ, anh căn bản không có thời gian giúp đỡ thầy.

Chỉ thấy thầy Chung ánh mắt trừng, cực không thoải mái nói: “Việc của cậu ? Là đi theo học trò chứ gì ? Đã sớm nói với cậu đem luận đại cương sửa trước, cậu không nghe ! Hiện tại được rồi, người ta đòi bài viết, tôi nói hết lời mới kéo dài được đến tuần sau. Nếu không phải tôi nói.....”

Một cỗ tức giận dâng lên trong lòng Du Chính Dung, anh trầm mặc một lát.

Thầy Chung cậy lớn lên mặt, từ đầu tới cuối không muốn thừa nhận chuyện học trò trở thành đồng sự, vẫn như cũ đối anh vênh mặt hất hàm sai khiến, còn cương quyết yêu cầu Du Chính Dung viết thay phần báo cáo luận văn này, cho dù anh viết ra, muốn thấy thầy Chung sẽ mất hứng, làm cho ông thầy Du Chính Dung này trên danh nghĩa chỉ là một đứa nhóc.

Cho nên, Du Chính Dung căn bản chính là một xạ thủ, khi thầy đàn áp mạnh mẽ liền buông tay mặc kệ tình hình ra sao, công việc của chính mình đến nỗi không thở, bỏ thời gian ra, mà hoàn thành một phần báo cáo phân tích phức tạp.

“Cậu chớ quên, lúc trước cậu có thể quay về trường dạy học, đề cử của tôi được tin tưởng nhất !” Thầy Chung một tay ôm bụng thịt, một tay kia còn lại thực kích động mà vung, lớn tiếng tuyên bố nói: “Cho cậu cơ hội viết luận này, cậu còn không nắm chắc cho tốt, suốt ngày chỉ làm những việc vớ vẩn vô dụng ! Nếu thanh niên mà không có chí tiến thủ.....”

Thầy Chung nước miếng tung bay măng đến 10 phút mới dừng lại đến thở hổn hển.

Du Chính Dung chậm rãi mở miệng: “Thầy Chung, em đã nói qua rất nhiều lần, phần báo cáo này vốn không phải sở trường của em, nên là phải chọn người thích hợp hơn, em không dám nhận phần công tác này.

“Thời gian gấp gáp như vậy, cậu bảo tôi đi tìm ai ?”

“Có lẽ..... thầy có thể suy nghĩ tự mình viết ?”

Ba !

Bàn tay dày thật mạnh đập ở trên mặt bàn, làm cho ống đựng bút trên bàn, đồ dung trong văn phòng đều nhảy dựng.

Thầy Chung gương mặt hơi mập, giờ phút này tức giận phình ra như gan lợn, toàn thân phần nộ liên tục run run.

“Cậu dám ngỗ nghịch với tôi như vậy ? Cậu có biết thời gian trước chủ nhiệm khoa và những giáo sư khác đều nói cậu đây đưa không rõ cùng học trò, là tôi tự mình sắp xếp hội nghị giúp cậu nói chuyện, cậu mới được thư mời tiếp đến học kỳ sau, bằng không, sau qua học kỳ này, công tác của cậu còn không biết ở nơi nào !”

Nghe ra trong giọng nói phần nộ của thầy có ý uy hiếp, Du Chính Dung lại trầm mặc.

Trên mặt anh tuấn, đường cong căng ra vẻ kiên cường, giống như không có biểu tình, chỉ có ở chỗ sâu trong đôi mắt, có ẩn chứa tia tức giận di chuyển.

Làm nghiên cứu sinh, loại chuyện thầy lợi dụng học trò này, đã không phải chuyện mới gì. Chính là Du Chính Dung không nghĩ tới, cho dù

sau khi chính mình cố gắng nhiều năm, trở lại nơi này, cùng thầy địa vị ngang nhau vẫn như cũ là mộng đẹp bị đập một phát, căn bản không có khả năng xảy ra.

Không cần nói học vị của anh cao tới đâu, kiến thức lại phong phú, học sinh lại ủng hộ, mặc kệ anh hiện tại chức vị như thế nào, lương một năm bao nhiêu, ở bên ngoài có bao nhiêu danh hiệu, giành được bao nhiêu sự ngưỡng mộ, anh tại đây trước mặt thầy giáo ngày xưa, vẫn như cũ là một học trò.

Mãi mãi phải là yên lặng chấp nhận yêu cầu vô lý từ thầy, địa vị mãi mãi không thay đổi.

Có lẽ là chuyện Hiểu Úc làm cho anh nôn nóng bất an, có lẽ là nhiều chuyện không xác định được làm người ta mệt mỏi, Du Chính Dung luôn luôn dùng bộ mặt dịu dàng để đối xử với người khác, cũng lộ ra vẻ u ám hiếm thấy cùng không vui.

Nét tươi cười trên khuôn mặt tuấn tú đã hoàn toàn biến mất, lại mang áp lực trầm mặc, đối mặt với vô lý đến cực điểm của thầy Chung.

Thầy Chung một mình làm âm ỉ một hồi, lại giống như bị bao phủ bởi âm vang dội của bức tường mà dường như kêu to hơn, cổ họng bắt đầu phát đau, ông không khỏi cảm thấy sau lưng có chút lạnh lẽo.

Học trò Du Chính Dung nho nhả nhả nhận này, lúc trước chính là nhìn cậu bộ dáng dễ bắt nạt, mới vui lòng cố gắng bảo cậu về trường dạy học, không nghĩ tới cậu cũng không dễ dàng khổng chế.

Không nghe lời, một chút cũng không nghe lời. Tuy rằng sẽ không

mâu thuẫn ngay mặt, nhưng là Du Chính Dung không muốn làm việc, như thế nào cũng sẽ không đi làm. Thầy Chung đã chạm qua nhiều cây đinh mềm mại, mỗi lần đều tức giận đến đỏ mặt tía tai.

Ngay cả muốn cậu viết thay vài trang luận văn, cũng khó khăn như vậy, về sau muốn cùng nhau “Hợp tác” như thế nào, dùng đơn vị danh nghĩa trường học, đi thu một ít “đề chịu” cùng “quà tặng” sao ?

Thầy Chung càng nghĩ càng không cam lòng, vẻ mặt máu lên như gan lợn còn toát ra một chút mồ hôi, ông nghiêng răng nghiêng lợi

quát mắng nói: “Nói cho cậu biết, cậu tốt nhất an phận một chút, sinh hoạt cá nhân kiểm điểm một ít, không nên chọc giận tôi, lại gây ra chuyện lớn xem cậu giải quyết như thế nào !”

Nói xong, thầy Chung tức giận mà xoay người chuẩn bị rời đi, còn không cam lòng bỏ qua bỏ lại một câu: “Luận đại cương của tôi trong tuần nhất định phải giúp tôi viết, để trên bàn cho tôi, cứ như vậy đi !”

Hoàn toàn không cho Du Chính Dung cơ hội nhiều lời, thầy Chung đóng sầm cửa bước đi.

Du Chính Dung chỉ có thể thở dài một hơi thật mạnh, một lần nữa

ngồi trở lại chiếc ghế dựa lưng cao để làm việc. Anh tháo kính mắt xuống, day day giữa lông mày.

Nhớ lại giống như khi đến trường vào cuối kỳ, cũng là bị thầy Chung gió bão mãnh một hồi, sau khi anh ra cửa, liền gặp được Hạ Hiểu Úc đến giao báo cáo.

Cô vẫn mang bộ dáng quyến rũ, vẫn khắc thật sâu vào trong lòng của anh.

Vào lúc rất suy sụp uể oải, nghĩ đến cô, liền cho anh một cỗ lực lượng mới, khóe miệng cũng nhin không được nhếch lên, giống như tất cả đáng ghê tởm cũng không quan trọng.

Chỉ cần có thể ôm cô nhẹ nhàng, khe hôn khóe mắt, khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhìn cô xấu hổ lại vừa thẹn, Du Chính Dung liền cảm thấy hài lòng.

Nhưng mà giờ phút này, nghĩ đến Hạ Hiểu Úc, lại giống như liên tiếp gặp tai nạn, chua.

Cảm giác ghen thật sự khó chịu.

Hơn nữa vừa mới thấy một viên bom nổ mạnh, chính mình cũng bị

ảnh hưởng đến, bùng nổ mà chán nản, trong lòng vẫn còn đầy cảm giác ghen tuông..... Loại cảm giác này, đặc biệt không dễ chịu.

Du Chính Dung lần thứ hai không có cách nào mà hít một ngụm khí thật dài.

Cùng lúc đó, ở một thành phố khác, Hạ Hiểu Úc xoa nhẹ lỗ tai đang ngứa.

“Sao vậy ? Ngứa lỗ tai sao?” Giang Thành Bân này giờ ngồi vui đầu vào mấy món ăn trên bàn, còn không quên nâng mắt lên, dùng khóe mắt thực khinh thường chăm chú nhìn cô, “Nhất định là thầy giáo đẹp trai đang nhớ chị đấy, hừ.”

Hạ Hiểu Úc chỉ uống ly hồng trà lợu một chút, cô chống cằm, lười biếng mà khuấy những viên đá trong ly trà phát ra tiếng vang lạnh lạnh, cũng không có đáp lời.

“Chị có phải đang nhớ thầy giáo đẹp trai không ?” Giang Thành Bân chất vấn. Cậu đơn giản buông dao nĩa, hung hổ mà quở trách “Chị nếu một khác mà không rời thầy được đến như vậy, vậy trở về a, trở về bên người thầy, dù sao chị cũng không yêu mến người bạn như tôi đây, đúng không ?

“Tôi vừa rồi không có.....” Hạ Hiểu Úc nhin không được cãi lại, “Tôi chỉ là nhìn cậu một bộ dáng giống như mấy trăm năm chưa ăn no, không muốn quấy rầy cậu ăn cơm thôi.”

Vừa nói như thế, Giang Thành Bân liền gật đầu, “Đúng vậy, tôi đã rất lâu chưa ăn no rồi. Trong quân đội đó quả thực là cho heo ăn mà !”

“Lâu sẽ thành thói quen thôi, nhẫn nại một chút, dù sao, coi như thành là rèn luyện chính mình.” Cô có lòng tốt khuyên.

“Rèn luyện chính mình ?” Giang Thành Bân cười lạnh một tiếng “Tôi rèn luyện chính mình đi giành ăn với heo làm gì? Chuyện này đối với tôi về sau sẽ có gì tốt sao ?”

Nhìn trên mặt cậu thanh tú trắng nõn đầy biểu tình khinh thường, mũi đều tróc da vì phơi nắng, Hạ Hiểu Úc nhin không được có chút đau lòng.

Giang Thành Bân luôn luôn thích sạch sẽ, đối với đồ ăn, đồ uống tới đồ dùng cuộc sống hằng ngày đều có thường thức rất cao. Một người con trai cẩn thận như vậy, bị quăng đến một nơi huấn luyện tinh thần và thể xác sắt thép như vậy, ý chí kiên cường của bộ đội, thời gian thích ứng của cậu tuyệt đối không được thoải mái.

Cũng là dùng thức ăn ngon để quyến rũ, thêm nữa Hạ Hiểu Úc nhỏ giọng mềm mại khẩn cầu, Giang Thành Bân lúc này mới giống như là ban ơn đáp ứng tạm thời đem tức giận đặt ở một bên, lúc nghỉ ngơi sẽ cùng cô gặp mặt.

Nhưng gặp mặt, cũng không làm cho cô cảm thấy dễ chịu, cuối cùng trong lúc nói hai ba câu đã châm chọc nhằm vào quan hệ thân mật của cô cùng Du Chính Dung, khiến cho cô đỏ mặt tới mang tai, không có cách nào đáp lại, dứt khoát cúi đầu uống trà, tùy anh nói.

“Các người tới mức độ nào rồi ? Hôn chưa ? Sờ qua chưa ? Trên giường chưa ?” Giang Thành Bân không lưu tình chút nào mà đặt câu hỏi sắc nhọn “Có phải đã ở chung hay không ? Dù sao nhà chị cũng không có người, thầy ấy chuyển vào cũng không sao.”

“Không có !” Hạ Hiểu Úc vội vàng phủ nhận, mặt trái xoan bắt đầu nhiễm chút đỏ ửng nhợt nhạt.

“Hừ, chị nói không có thì không có sao ?” Cậu lại nghiêng mắt nhìn cô “Chị ngay từ đầu không phải còn nói rất chán ghét thầy Du, kết quả thì sao !”

Chuyện này đã nói qua nhiều lần, Hạ Hiểu Úc cho dù giải thích đến miệng khô lưỡi khô, Giang Thành Bân cũng không để ý tới, cho nên cô chính là rất bất đắc dĩ há mồm lại ngậm lại, không muốn tranh cãi.

Cô ngay từ đầu đối với Du Chính Dung, thật sự không phải cái loại cảm giác này a !

Nhưng mà nói đi nói lại thì hiện tại cô đối với anh, lại là cái cảm giác gì đây ?

Ý nghĩ ấy lóe lên, khiến cho cô chột rùng mình.

Vẫn không dám thẳng thắn thừa nhận, thậm chí đối mặt với cảm giác của mình, nguyên nhân rất đơn giản.

Trong sâu tận nội tâm, cô kỳ thật không tin.

Không tin chính mình, cũng không tin tưởng Du Chính Dung.

Mất thấy Hạ Hiểu Úc lại lâm vào trầm mặc có chút hoảng hốt, đôi mi thanh tú khẽ chớp chớp, từ lúc vừa gặp mặt Giang Thành Bân không nên dùng lời nói bén nhọn để công kích cô, không khỏi bắt đầu có chút hối hận.

Nhưng mà, muốn anh phải xuống nước nói vài câu lời hay để trấn an cô, kia cũng thật sự là chuyện không làm được.

“Sao lại trưng vẻ mặt này với tôi a ?” Giang Thành Bân sau khi đem đĩa cơm trước mặt ăn sạch sẽ, ngay cả đồ uống cũng không chừa một giọt, no bụng mới không cam lòng hỏi: “Người giống như chị vậy, còn có thể có cái gì để phiền não ? Muốn cái gì có cái gì, trong nhà còn không có ai quản chị, mỗi ngày có soái ca giúp chị ấm giường..... Kỳ quái, tôi sao lại không có số mệnh thể này.”

“Cậu nhất định phải chua như vậy sao ?” Hạ Hiểu Úc không có sức lực mà hỏi.

“Bằng không vậy chị nói a, rốt cuộc phiền cái gì ?”

Hạ Hiểu Úc lại trầm mặc.

Sau giữa trưa trời nóng dần lên, Hạ Hiểu Úc ngồi ở bên cửa sổ, đắm chìm dưới ánh sáng vàng rực rỡ, đôi mắt cô màu hổ phách, toát ra một tia cô đơn cùng bất lực.

Nhớ lại giống như bốn năm trước, ánh mắt cô chính là như vậy làm cho Giang Thành Bân đối với cô sinh ra nhận thức đồng cảm mãnh liệt.

Một người trong hoàn cảnh bối rối cùng khẩn trương, hơn nữa với mọi người xung quanh không hợp nhau, đối với tình huống đặc biệt nhạy cảm của bản thân mà tự cảm thấy bọn họ đều giống như một con sói cô độc, một mình đi về nhưng thoải mái.

Trong một môn học khi học cùng nhau, các học sinh đều vui vẻ trò chuyện, tự do mà chọn bạn để chia nhóm, chỉ có hai người bọn họ, trầm mặc mà đợi ở trên chỗ ngồi của mình.

Giang Thành Bản vẫn không biết là chuyện gì xảy ra, dừng khi đó thành linh bộc phát, cậu đứng lên, đi hướng đến gương mặt trái xoan tuyết trắng, cô gái có đôi mắt phượng quyền rũ, rất bình tĩnh mà nói: “Vây, tôi với cậu một tổ đi.”

Trong một hai giây Hạ Hiểu Úc có chút kinh ngạc, nhưng vẫn là lập tức gật gật đầu, nét mặt biểu lộ một chút mỉm cười.

Bắt đầu từ khi đó, bọn họ thân thiết như chị em, lại như quan hệ bạn bè cho tới bây giờ.

Suốt thời gian đó, hai bên đều có bạn trai, nhưng không có giống như lần này, để ột người dính vào phá hủy cảm tình giữa hai người.

Thật sự đơn giản là Giang Thành Bản đối Du Chính Dung cũng có thiện cảm sao ?

Có thể là..... cậu cũng không có cách nào chấp nhận được cảm giác bị cướp đi bạn thân hay không ?

Hai người trầm mặc khoảng một lát, mãi đến khi người phục vụ lại đây dọn bàn sạch sẽ, vẫn là im lặng.

“Tôi sắp lấy bằng tốt nghiệp rồi !” Đột nhiên, Hạ Hiểu Úc nói ra câu này.

“Vây cũng tốt a, chị cũng nên lấy bằng rồi.” Giang Thành Bản giấu cột cô, “So với người ta nhiều hơn một năm, kiến thức chuyên ngành của chị nhất định càng sâu hơn.”

Hạ Hiểu Úc nhìn cậu liếc mắt một cái, cười khổ.

Sau đó, Giang Thành Bản chợt hiểu được cô đột ngột nói câu này, phía sau chắc có ẩn ý gì.

“Ba chị kêu chị đi Singapore?”

Hạ Hiểu Úc chậm rãi gật đầu, cô biết Giang Thành Bản sớm hay muộn cũng sẽ nghĩ đến.

Mẹ của cô khi cô lớn một chút đã mắc bệnh và qua đời, mà trước đó, ba và mẹ của cô đã sống riêng nhiều năm, bên ngoài có gia đình khác.

Một năm cô chỉ đến gặp ba một, hai lần, cho nên sau khi mẹ qua đời, cô từ chối yêu cầu của ba cô muốn cô chuyển đến Singapore ở cùng, thà rằng một mình sống ở Đài Loan, lý do là cô còn đang học đại học, có được tấm bằng rồi mới nói tới chuyện này.

Mà hiện tại, cô đã gần tốt nghiệp đại học, ngoài trừ phiên dịch bài viết ở bên ngoài, cũng không có việc làm cố định, hẳn là nghe theo yêu cầu của ba đi Singapore đoàn tụ mới phải.

Nhưng là..... cô một chút cũng không nghĩ.

“Chị không nghĩ sẽ đi đúng không ?”

Tất cả ý châm biếm trong mắt Giang Thành Bản tìm không thấy nữa, trở nên lo lắng một cách nghiêm túc. “Vây không cần đi a, ba chị có thể đối xử với chị như thế nào ?”

Hạ Hiểu Úc nhún nhún vai, nhẹ nhàng băng quơ nói: O6Đng nói, muốn đem phòng ở Đài Bắc bán đi, cũng không cho tôi phí sinh hoạt, nếu tôi tự mình sống được, không qua cũng không sao.”

“Này có ý gì đây ? Uy hiếp sao ?”

“Ta nghĩ hay là đi.”

Giang Thành Bản không dám tin trờng cô, “Chị tính ngoan ngoãn nghe lời ? Chị không nuôi bản thân được sao ?”

“Cậu cảm thấy được sao ?” Cô hỏi lại.

Nói thật, bộ dáng Hạ Hiểu Úc trời sinh chính là thiên kim tiểu thư, Giang Thành Bản cũng không cách nào tưởng tượng cô ở trong một căn phòng nhỏ, cùng người khác xài chung nhà vệ sinh, mỗi ngày tăng ca đến đêm khuya, về nhà còn phải tiếp tục ngồi vào bàn làm việc.

“Thật không có tiền đồ.” Cậu bấu môi, “Vậy chị đi tìm con rùa vàng để nuôi đi, thầy Du hẳn là nuôi chị được, không bằng liền kết hôn sinh con, chuyên tâm đảm nhiệm tốt vai trò bà chủ gia đình.”

Hạ Hiểu Úc như là nghe được cái gì ngày và đêm giống nhau, mắt phượng trừng thật to, vẻ mặt không dám tin.

“Cậu thật sự đã cho tôi cùng anh ấy sẽ.....”

“Vì sao sẽ không ?” Giang Thành Bân uống một ngụm nước, chẳng hề để ý tiếp tục nói, “Tôi từ rất sớm đã nói qua, quen biết chị lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn chị đối một người đàn ông quan tâm như vậy, bộ dáng để ý. Huống chi quan hệ, kết hôn là chuyện rất bình thường, lại không có gì nghiêm trọng, chị về mặt làm sao lại hoảng sợ như vậy ?”

“Không có gì nghiêm trọng ? Vậy cậu trước kia làm sao lại có phản ứng mạnh như vậy, còn tức giận đến suýt chút nữa đoạn tuyệt với tôi ?” Hạ Hiểu Úc tay chống cằm, thản nhiên cười hỏi.

Nhìn trong mắt phượng của cô lóe ra tia nghịch ngợm hiểm thấy, Giang Thành Bân thở dài một hơi, trên mặt thanh tú trắng nõn, lộ ra vẻ mặt cô đơn.

“Bởi vì tôi tự mình biết con đường của mình, đời này tuyệt đối không có cơ hội cùng người trong lòng hẹn hò, kết hôn đi.” Sau một lúc lâu, cậu thản nhiên nói.

Hạ Hiểu Úc nhìn không được mà đưa tay, nắm lấy tay của cậu, tay cậu so với tay của những nam sinh bình thường khác mà trắng nõn, nhỏ bé hơn, giúp cậu động viên tinh thần mà không nói gì.

Mặt trời chiều ngã về tây, bên cửa sổ hai người đối mặt nhau, hai người đều có tâm sự phức tạp, giải quyết cũng giải quyết không ổn.

Kết giao, kết hôn, thật là tất cả những vấn đề có thể giải đáp sao ?

Tuổi trẻ bọn họ, đều không có đáp án.

8. Chương 8

Khi thời tiết thay đổi, trên phố Đài Bắc dần dần vắng vẻ, làm người ta cảm giác có chút u buồn.

Nhưng mà, Hạ Hiểu Úc may mắn mình cùng Giang Thành Bân quan hệ đã ổn trở lại, vậy là lúc cô buồn vào cuối mùa thu, một số chuyện có thể làm cho trong lòng của cô ấm lại.

Dĩ nhiên, Du Chính Dung không tính.

Nghĩ đến Du Chính Dung, Hạ Hiểu Úc cũng không cảm thấy ấm áp trong lòng, mà là một cơn lửa dường như rất nóng, quả thực muốn đem cô đốt thành tro.

Cô có thể cảm nhận được, Du Chính Dung bề ngoài nhã nhặn nho nhã, che dấu chính là bản chất phóng đảng và ngang bướng, anh vẫn cố gắng kiềm chế, cũng che dấu rất khá, nhưng là gần đây, tình hình dường như từ từ mà thay đổi.

Ánh mắt nhìn cô càng ngày càng lộ liễu, ôm càng ngày càng chặt, mỗi lần đều giống như muốn đem cô tiến trong thân thể.

Khí lực đàn ông trưởng thành đúng là kiên cường mà tràn ngập sức lực như vậy, ở trong lòng anh, chính mình giống như hóa thành kẹo

đường, chỉ có thể mềm mại mà dựa sát vào nhau, mặc cho tim đập không chế không được, mặc cho dòng nhiệt khác thường chạy suốt toàn thân.

Hơi thở dục vọng, nhiệt độ, rõ ràng quấn quanh trong không khí, mà Du Chính Dung, càng ngày càng không muốn kiềm chế.

“Hiểu Úc.....”

Tiếng gọi ôn nhu vang lên bên tai làm cô không ngừng nóng lên, người tê dại.

Ở trên sô pha nhà cô, hai người vốn ngồi kề vai nhau, thảo luận chuyện trên lớp của Du Chính Dung, không biết vì sao, nói nói, Hạ Hiểu Úc bị nửa dỗ nửa lừa ôm đến trong lòng anh, môi của anh bắt đầu dao động, sau đó.....

Ngón tay thon dài mang ma pháp, dịu dàng nhưng kiên định mà cởi nút áo sơ mi của cô. Gần đây, Du Chính Dung không cam lòng mà ôm nữa, anh một lần lại một lần thử dò thám, mặc kệ là của cô, hay là chính anh.

Khi đầu ngón tay lạnh thô ráp của anh xoa làn da mềm mại của đóa hoa trước ngực cô, Hạ Hiểu Úc bất an mà vận vẹo, thân hình khấn trương đầy căng thẳng.

“Hừ, thả lỏng một chút, đừng khấn trương như vậy.” Tiếng nói anh khàn khàn so với bình thường vài phần kiên nhẫn và dụ dỗ, nhin không được khe hôn đôi mắt kích động mở thật to của cô.

Sao có thể không khấn trương ? Khi ngón tay đàn ông vờn về nụ hoa rất mẫn cảm, cô cả người hoảng sợ nhảy dựng lên, quả thực giống như là điện giật.

“Em..... em.....” Cô thở dốc làm cho âm điệu không ổn định, hơi run.

“Hiểu Úc của anh đáng yêu, Hiểu Úc thẹn thùng.” Anh khẽ cười, môi bên tai của cô, bắt đầu từ hai má, từng nụ hôn nóng bỏng, thẳng xuống chiếc cổ, trước ngực trắng như tuyết của cô.

Anh nhẹ nhàng mà gặm hôn, cẩn thận ở trên da thịt mềm mại, để lại một dấu ấn than mật.

Khi anh dùng môi thay tay, làm cho dòng điện vẫn tập trung ở nụ hoa ngọt ngào khiến kẻ khác điên cuồng, toàn thân cô hoàn toàn căng cứng, gần như sẽ văng ra từng đoạn.

Không đủ sức rên nữa, môi lớn mật mà mút nhịp nhàng, đôi môi đỏ mọng khe cắn cắn, kiều mỵ mà nhu nhược, làm cho con dã thú ở chỗ sâu trong thân thể Du Chính Dung, chẳng những rục rịch, còn giống như sẽ phá chuồng ra.

Ngọt như vậy, mềm mại như vậy, rốt cuộc có người đàn ông nào, có thể kháng cự quyền rũ kiều diễm như thế ?

Hạ Hiểu Úc cúi xuống nhìn trước ngực cô đang lộ ra, chuyên tâm hưởng thụ, lấy lòng người đàn ông tuần mỵ của cô, toàn thân giống như là được tưới dấm chua, vừa giòn vừa tê dại, ngay cả cử động tay chân đều không có khí lực, chỉ có thể mặc cho anh ta muốn lấy gì thì lấy.

Khi cô hiện còn choáng váng mê huyền, phát hiện tay anh đã muốn trượt đến thắt lưng của cô, đang cởi khóa kéo quần bò ra, khi lớn mật thăm dò xuống, cô đã xấu hổ tới cực điểm, không thể nhẫn nại nữa.

Đầu ngón tay cách chiếc quần tơ tằm nhỏ, chính xác mà tìm được nơi cấm địa thần bí hừng hực đầy lửa nóng, Du Chính Dung thở dốc tăng lên, hơi thở nóng rực lướt qua trước ngực của cô.

Giống như giờ phút này áp chế cô, không phải là Du giáo sư nhã nhặn anh tuấn, mà là một con báo hoang dã sắp không thể khống chế được !

“Không nên.....” Cô bắt đầu giãy dụa mạnh, thân thể rã rời giống như không phải của mình, cảm giác không ngừng lên cao lại rơi xuống xa lạ như thế, Hạ Hiểu Úc sợ tới mức toàn thân phát run, liệu mình muốn né tránh.

Đôi mắt cô đã tràn ngập nước mắt, khuôn mặt đỏ bừng, dục vọng xa lạ cùng kinh hoảng làm cho người ta vừa ngất ngây vừa đau lòng.

“Ngoan, không khóc, không có việc gì.”

Tuy rằng bản thân đã căng chặt phần khởi gần như sắp nổ tung, Du Chính Dung vẫn là vẫn là không nỡ làm cho cô khóc. Anh giảm thế tiến công lại, cố gắng hít sâu, nỗ lực nhanh chóng ngừng thở gấp lại.

Từng bước một, chậm rãi dụ dỗ, để cho cô chuẩn bị tốt, mới có thể hoàn toàn hưởng thụ sung sướng chuyện riêng tư giữa nam và nữ.

Anh ôm chặt cô, hai người đây đưa ở trên sô pha, không chịu thả ra, anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên gương mặt trái xoan kia.

“Một ngày nào đó, anh sẽ không làm cho em sợ.”

Anh như là nói với cô, cũng là đồng ý với mình. Một mặt nói, một mặt khẽ hôn dịu dàng, dừng ở mép tóc, khuôn mặt, đuôi lông mày của cô. “Hiểu Úc, một ngày nào đó, em sẽ đem chính mình giao cho anh, để cho anh dạy cho em chuyện “vận động” rất mê người, rất ngọt ngào.....trong đời.”

Khuôn mặt của cô đã thắm hồng, tim đập dồn dập không có dấu hiệu hòa hoãn. Vừa mới bị vuốt ve, hương vị hôn môi, giống như là bản thân cảm thấy, sự mẫn cảm làm cho cô không có cách nào bỏ qua.

Đây là dực vọng sao ? Xa lạ, làm người ta vừa chờ mong lại vừa sợ hãi ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở bên gáy của anh, cô mơ hồ oán giận, “Thầy giáo nên dạy học sinh hình như đều không phải cái này ?

Du Chính Dung tiếng cười trầm thấp cuộn cuộn trong lồng ngực. “Em ở bên anh, tuyệt đối có thể học được rất nhiều những gì mà sách giáo khoa không viết. Anh chẳng những sẽ dạy em, còn có thể giúp em lúc nào cũng ôn tập, ngẫu nhiên phải kiểm tra một chút, cho em vĩnh viễn không quên được.....”

Tiếng nói khàn khàn mê hoặc, lời nói mang hai ý treu đùa vô cùng thân mật, lại bị tiếng chuông cửa đột ngột đánh gãy.

Ngoại phòng khách truyền đến tiếng vang làm cho Hạ Hiểu Úc kinh ngạc nhảy dựng lên.

Du Chính Dung mày rậm cũng nhíu mày theo.

Nhìn người trong lòng kinh hoảng sửa sang lại quần áo, vuốt vuốt mái tóc, bộ dáng khẩn trương tưởng như là hẹn hò cùng tình nhân, bị người chồng hợp pháp bắt thông dâm trên giường, trong lòng anh phát bực.

Anh mới là bạn trai chính quy của cô !

Cho dù tình bạn giữa Giang Thành Bản cùng cô rất tốt, hai người bạn bè nhiều năm, cũng không nên khoa trương như vậy chứ !

Đã không biết là lần thứ mấy, thật vất vả cuối tuần mới có cơ hội nghỉ ngơi cùng cô một lát, lại bị một tên đàn ông khác tiến dần từng bước phá hỏng !

“Bạn tốt” chết tiệt !

Du Chính Dung vẫn cứ đem Hạ Hiểu Úc đang muốn né ra kéo lại vào trong lòng, gắt gao chế trụ, không cho cô đi.

“Anh không nên như vậy, để cho em đi mở cửa.” Cô giãy dụa.

“Không cho phép.” Du Chính Dung dịu dàng nhưng kiên định nói.

“Như vậy..... Không tốt.....” Hạ Hiểu Úc vô ích mà tiếp tục giãy dụa, nhưng sao cũng không giãy ra được cái ôm bá đạo của anh.

“Có gì không tốt ?” Anh thuận thế mà hôn lên gương mặt hồng cả lên của cô.

Giang Thành Bản được nghỉ trong bộ đội ra, vừa vào cửa liền nhìn thấy một màn xinh đẹp ướt át này, cậu bỏ lại cái túi màu xanh lá mạ, quay đầu bước đi, “Thật có lỗi, quấy rầy các người, tôi tối nay lại đến.”

“Chờ một chút ! Uy, Giang Thành Bản !” Hạ Hiểu Úc gấp đến độ dùng sức thật mạnh đẩy Du Chính Dung, thật vất vả mà đẩy ra, cũng không quay đầu lại mà đuổi theo.

“Cậu muốn đi đâu ?”

Du Chính Dung thở dài ngồi trên sofa, cảm giác bất đắc dĩ lẫn mỗi một dâng lên như thủy triều, dực vọng cuộn cuộn lúc này trong người bắt đầu chìm xuống.

“Chị đang bận a ! Tôi không cần chị lo !” Giang Thành Bản giọng cất cao, thực không thoải mái nói.

Hạ Hiểu Úc thấp giọng không biết nói chút cái gì, nhưng mà nghe được là đang dịu dàng trấn an.

Với bạn học mà nói chuyện như vậy sao !

Du Chính Dung trong lòng tràn ngập ghen tuông, tưởng chừng như đã muốn bắt đầu ăn mòn, xuyên qua thân thể anh, cảm giác nóng cũng lập tức dâng lên.

Anh xác định, muốn trở thành người đặc biệt nhất trong lòng cô, người cô rất quan tâm kia, nhưng mà hiện tại, Giang Thành Bản dường như dần dần thật xa, đáng giận !

Du Chính Dung khóe miệng cong lên, nở nụ cười giễu.

Đã mấy tuổi, còn làm gương người tốt, lại có thể ăn dấm chua như vậy, có tâm tình ngây thơ như vậy ?

Này không thể được, sống nhiều năm nhưng lại sống như một chú chó bên người đi.

Phải nghĩ cách một cách.

Suy nghĩ vừa lóe ra, anh lập tức đứng dậy, kéo quần áo chỉnh tề, một mình mà đi đến cạnh cửa, một tay chống đỡ khung cửa.

“Hi, Giang Thành Bản, đã lâu không gặp.” Anh thuận tay kéo Hạ Hiểu Úc đứng ở cạnh cửa, giữ chặt eo nhỏ của cô, không cho cô giãy, không nói gì biểu thị chủ quyền công khai. “Buổi tối cùng đi ăn cơm đi.”

Hai gương mặt trẻ không hẹn mà cùng chuyển hướng nhìn anh, rất kinh ngạc, chỉ có thể ngây ngốc nhìn và cười yếu ớt, thần thái Du Chính Dung ưu nhàn, giống như anh chính là một ngôi sao nước ngoài.

Đây là lần đầu tiên anh chủ động ra trận, với tình huống có phản ứng như vậy, quả nhiên, Hạ Hiểu Úc về mặt ấy này, còn Giang Thành Bản mới vừa rồi còn vênh mặt hất hàm sai khiến cũng ngây người.

Tình huống lập tức có chuyển biến lớn.

Du Chính Dung nhận không được có một chút cảm giác thắng lợi, nhưng mà anh che dấu rất khá, chỉ để lộ từ đôi mắt lóe ra một chút manh mối.

Thằng quỷ nhỏ, muốn cùng ta đùa một trận, đoạt phụ nữ sao ? Còn sớm đâu, về nhà tu luyện nhiều năm nữa đi !

Tiểu thư thân hình mềm mại ngọt ngào trong lòng vẫn còn tiếp tục giãy dụa tiết kiệm dùng ít sức đi !

Em sớm hay muộn cũng là của anh, không cần lại giãy dụa !

Du Chính Dung đắc ý, nhưng thật đáng tiếc, không thể duy trì được lâu.

Hạ Hiểu Úc không được tự nhiên cũng không hợp tác, thật sự là tới ranh giới đáng giận !

Cuối tuần muốn hẹn cô ăn cơm, cô đã nói cùng Giang Thành Bản có hẹn. Du Chính Dung kiểm chế tính mình, đề nghị ba người cùng nhau ăn, cô lại kiên quyết không chịu, giống như Du Chính Dung xấu xa đến cỡ nào.

Anh cũng không phải rồi như vậy, không làm ăn nữa có được hay không ! Chuyện nhiều vô kể anh đã không nói, anh mời cô đi ăn chẳng lẽ cũng không được sao ? Đã vượt hết mọi chướng ngại để gặp mặt Hiểu Úc mà hết lần này đến lần khác nàng cũng không nể mặt.

“Có đôi khi anh rất hoài nghi, rốt cuộc ai mới là bạn trai thật sự của em.” Trong điện thoại, lại bị từ chối Du Chính Dung không thể nhận được nữa, không nhận được mà nói.

“Em đã nói rất nhiều lần, Giang Thành Bản với em là bạn, bạn tốt, chính là như vậy mà thôi, cậu ấy tuyệt đối không có khả năng đối em sinh ra hứng thú, anh không cần luôn hoài nghi em như vậy được không ?” Giọng nói mềm mại đầy một mình, mang chút bất đắc dĩ nói.

Du Chính Dung nhưng không cách nào trả lời.

Anh rất để ý, cho nên không có cách nào mà lạnh nhạt, không thể không ăn giấm.

Có khi anh cũng hoài nghi chính mình rất yêu cô, tùy ý cô nhào nặn thế nào cũng được, mọi chuyện chiều cô; Nhưng mà, chỉ cần nghĩ đến cô đôi mắt quyến rũ kia, đáng vẻ mang chút mê man..... Du Chính Dung liền nhận không được mềm lòng.

Cho nên đến cuối cùng, anh cũng chỉ là chua xót hỏi: “Nếu như là em ? Hiểu Úc, nếu hôm nay đổi lại là em, thấy anh cùng người con gái khác ra vào cùng nhau, đem em để qua một bên, và anh bảo cùng người con gái kia là bạn tốt, em sẽ nghĩ như thế nào ?”

Này chỉ là đơn giản mà đặt câu hỏi, Du Chính Dung cũng không có mong mà nhận được đáp án, anh dĩ nhiên không nỡ mà ép hỏi cô.

Chẳng qua, vấn đề này, làm cho Hạ Hiểu Úc mất ngủ.

Nằm ở trong bóng đêm, cô hai mắt mở thật to, trừng trừng nhà.

Nếu là cô ?

Cô nhớ tới thật lâu trước kia, ở phòng nghiên cứu nhìn thấy Du Chính Dung cùng một người tuổi tương đương nhau, khi nữ phóng viên xinh đẹp kia nói chuyện, trong lòng dâng lên cảm giác phiền muộn kỳ quái.

Nếu Du Chính Dung hôm nay nói với cô, anh cùng với nữ phóng viên kia đi ăn cơm, mà bọn họ chính là bạn tốt.....

Không, cô tuyệt đối sẽ không tin.

Này tiêu biểu cái gì đây ? Cô đối với chuyện được yêu không có tự tin như vậy ?

Cho nên vẫn muốn chạy trốn cho an toàn, cô có thể nắm trong tay, ví như tình bạn, hoặc là sự cô đơn bên trong.

Điện thoại trên đầu giường, nút đỏ ghi âm cuộc gọi tới còn lóe sáng, nội dung tin đó, Hạ Hiểu Úc nhớ rõ ràng.

“Hiểu Úc, những ngày cuối năm con có thể tự lo sao ? Chúng ta đã chuẩn bị phòng cho con thật tốt, người một nhà xa cách hai nơi, dù sao cũng không phải biện pháp tốt, mau thu dọn, mua vé máy bay qua đây đi.”

Thanh âm của ba cô, hai năm nay đã già một cách rõ rệt, mỗi lần khi nói chuyện điện thoại với nhau, đều làm cô kinh hãi.

Tuy rằng ba nhiều năm ở nước ngoài, tuy rằng ba mẹ chia tay đã rất nhiều năm, ba cô nhưng đối con gái một là cô vẫn chăm sóc, xin gì được nấy, trong cuộc sống chẳng những không có bỏ qua không để ý tới, mà còn chăm sóc cho cô rất nhiều.

Nhưng mà cô vẫn là đầy do dự, cô không tin tình cảm như vậy.

Nước mắt của mẹ giống như lại xuất hiện ở trước mắt, đàn ông không chung thủy dừng như đã trở thành quy tắc thiết yếu.

Nhiều năm qua cô thật cẩn thận mà giữ vững tình cảm của mình, bất luận như thế nào, trong lòng luôn có nơi không thể để cho người ta đến gần hay thấy rõ.

Phòng vệ kiên định như vậy, lại gặp được Du Chính Dung, dưới sự dịu dàng lại nhiệt tình kiên trì của anh mà chậm rãi, lặng lẽ buông lỏng.

Trong mắt anh, cô giống như là xinh đẹp nhất, người con gái làm anh rất ham muốn.

Ngay từ đầu, cô đã bị thế tiến công bình tĩnh của anh đánh vào, nhanh chóng rơi vào, làm cho cô đầu óc sa vào bất tỉnh, lạc đường trong lòng anh, chính mình dường như đã quên trước kia đối với mọi người có bao nhiêu cẩn thận, bao nhiêu xa cách.

Mà giờ phút này, đêm khuya yên tĩnh, cô nằm ở trên giường, trong lòng nhớ, trước mắt hiện lên, vẫn đều là khuôn mặt anh tuần mà nhả nhận kia, đôi mắt lấp lánh ngọn lửa đang bốc cháy.

Môi của anh, tay anh, thân thể cứng rắn mà thon dài của anh..... Làm cho cô chỉ là nhớ mà toàn thân bắt đầu nóng lên, giống như vừa uống rượu.

Người đàn ông như vậy, vì sao sẽ thích cô ?

Mà cô, nhưng vẫn lấy Giang Thành Bân làm có, không ngừng theo bản năng mà hành hạ, kiểm tra anh, muốn biết giới hạn nhẫn nại của anh ở mức độ nào.

Vì sao không thể thành thật đối mặt chính mình, đối mặt say mê cùng tâm động càng ngày càng tăng ?

Trở mình, bộ dáng cô cuộn thành con tôm, tiếp tục nhìn gian phòng hơi nghiêng đã kéo rèm cửa sổ.

Lúc ý nghĩ dần dần sâu, cảm giác lạnh xâm nhập chân của cô, sau lưng, thậm chí khắp toàn thân. Lúc này, cô có thể rõ ràng phát hiện bản thân đang nhớ, đang nhớ cái ôm ấm áp, cái ôm an toàn.

Và bản thân những năm gần đây, một mình đi về quả thực cô đơn.

Trước khi ngủ, Hạ Hiểu Úc mơ mơ màng màng mà hạ quyết tâm.

Ngày mai, ngày mai chủ động đi tìm anh, sắp xếp cùng anh đi cơm chiều thôi !

Buổi sáng, thời tiết trong lành, Hạ Hiểu Úc vào đêm qua hạ quyết tâm cũng khô héo theo, đến buổi trưa, cô đấu tranh đến hơn nửa ngày mới ép chính mình ra khỏi cửa.

Cô một thân áo sơmi quần jean, không son phấn, chỉ son môi nhạt ong nhàn nhạt một chút, bộ dáng quyền rũ thuần khiết, sau khi bước vào khoa xây dựng nam nhiều nữ ít, vẫn là thu hút rất nhiều ánh nhìn.

Cố gắng kiềm chế cảm giác không được tự nhiên, cô đi tới cửa phòng nghiên cứu Du Chính Dung.

Sau khi gõ cửa, bởi vì cửa phòng vốn không có đóng, Hạ Hiểu Úc liền nhanh chóng đẩy cửa đi vào –

Người ở bên trong đều ngẩng đầu nhìn lại đây. Đúng vậy, “Đều”, bởi vì phòng nghiên cứu không chỉ có một người.

Ngoại trừ Du Chính Dung ngồi ở sau bàn công tác, còn có..... giống như ác mộng trở thành sự thật, vị nữ phóng viên xinh đẹp kia.

Trước kia gặp qua nữ phóng viên một lần, lúc này đang mặc trên người bộ trang phục màu vàng, nghiêng người ngồi ở góc bàn, thân trên hơi nghiêng về trước, một tay vẫn còn đặt trên vai Du Chính Dung.

Bọn họ vốn đang nói cười, vừa thấy Hạ Hiểu Úc đột nhiên xuất hiện, đều ngừng lại, kinh ngạc nhìn cô.

“Ách..... Ta.....” Hạ Hiểu Úc cảm thấy mình như là xâm nhập vào khu vực cấm, cô xấu hổ muốn kiếm một cái lỗ mà chui vào. Một đường lui về sau, cô một mặt xin lỗi, một mặt muốn xoay người bỏ chạy, “Rất xin lỗi, tôi thấy cửa không có đóng.....”

Khi nhìn thấy dáng hình xinh đẹp kia như chú chim nhận hoảng sợ dần biến mất sau cửa, Du Chính Dung nhanh chóng từ giữa ghế da đứng dậy, đuổi theo.

“Hiểu Úc ! Chờ một chút !” Người kia chân dài cao ráo, rất nhanh liền đuổi theo, anh từ phía sau bắt lấy cánh tay của cô. “Sao em lại tới đây ? Cũng không gọi điện thoại trước nói với anh, có việc tìm anh ?”

“Không có việc gì, chính là tiện đường ghé qua đây thôi.” Hạ Hiểu Úc thấp đầu, không chịu nhìn anh. “Em phải về rồi.”

Tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng là cái loại cảm giác xâm nhập vào người này, làm cho cô toàn thân đều không thoải mái, cô thầm nghĩ cố nhanh chóng thoát đi, trốn về góc yên tĩnh mà cô đơn của mình.

Loại cảm giác này quen thuộc với cô nhiều như thế nào. Mỗi năm, cả gia đình của ba đều ở Singapore, cô đều cảm nhận được thật sâu.

Cô tình nguyện một mình.

Đáng tiếc Du Chính Dung không buông tay.

“Em tới gặp anh sao ? Anh thật cao hứng. Chờ anh một chút rồi cùng đi ăn cơm chiều có được không ?”

Anh vẫn là kéo cô đến gần, một tay kia vòng qua vai của cô.

“Nhưng mà.....”

Một giọng nữ ngọt ngào lập tức chen vào. “Thầy Du mới vừa rồi không phải nói muốn mời tôi ăn cơm sao ? Sao bạn gái nhỏ vừa xuất hiện đã không giữ lời rồi sao ?

Đứng ở cửa phòng nghiên cứu, nữ phóng viên nhìn bọn họ cười mỉm, tuy rằng nói nói cười cười, nhưng là trong lời nói đặc biệt nhấn mạnh chữ “bạn gái nhỏ”, làm cho người ta cảm thấy rất chói tai.

Nhất là Hạ Hiểu Úc.

Ở nữ trước mặt phóng viên ăn mặc sành điệu, cô căn bản chỉ là một con nhóc.

Nhưng, cho dù là con nhóc, cũng nghe ra trong giọng nói đối phương ý cười trêu chọc.

“Các người đi ăn đi, em muốn về nhà.” Hạ Hiểu Úc vẫn là không chịu ngẩng đầu, thăm nghĩ mau mau thoát khỏi kiểm chế của anh.

“Không được, anh không cho phép.” Đôi tay Du Chính Dung có lực vẫn như cũ không chịu thả lỏng, cúi đầu nói nhỏ ở tai cô, “Anh mới sẽ không cho em đi ! Đi ăn cơm cùng anh đi, ăn xong anh sẽ đưa em trở về.”

Hạ Hiểu Úc mạnh mẽ lắc đầu. Cô quá thất vọng, tim rất đau, không có cách nào đối mặt với tất cả.

Cô thăm nghĩ lập tức né ra, giống như đã điều dúi đầu vào hạt cát, có lẽ rất yếu đuối, có lẽ rất vô dụng, nhưng mà, hiện tại đã không quản được nhiều hơn như vậy.

Để cho cô đi !

Bên trong sự tuyệt vọng, con người cuối cùng sẽ có ra hành động không ngờ, Hạ Hiểu Úc không kịp suy nghĩ, dưới tình thế cấp bách, cô giẫm lên chân Du Chính Dung.

Khi Du Chính Dung giật mình, khê buông lỏng tay, cô dùng sức đẩy anh ra, sau đó, cũng không quay đầu lại mà chạy trốn.

Đem tất cả hỗn loạn, trên khuôn mặt tuần tú của Du Chính Dung tràn ngập hoang mang cùng thất bại, cùng với khóe miệng nữ phóng viên xinh đẹp từ đầu đến cuối có chứa ý cười châm biếm..... tất cả vút lại phía sau đầu.

9. Chương 9

Ngây thơ ! Quá ngây thơ !

Đã sắp tốt nghiệp đại học, sao lại cáu kỉnh giống như một đứa trẻ, không phân bua, đã quay đầu bước đi ?

Hạ Hiểu Úc trên đường về nhà, không biết đã ra sức mắng bản thân ở trong lòng biết bao nhiêu.

Cô không ngồi xe buýt, cũng không có đi xe điện ngầm. Từ sau khi chạy trốn khỏi khoa xây dựng, cô theo bản năng không muốn nhìn thấy Du Chính Dung, cho nên ven theo tiếng ồn ào huyền ảo từ con đường lớn mà đi về nhà.

Ngốc chết mất ! Vì sao lại ngốc như vậy !

Điều làm cô khó hiểu nhất là, bản thân vì sao lại để ý như vậy ?

Chỉ là liếc mắt nhanh một cái, cũng đủ để khiến cho cô toàn thân phát run, đầu óc đột nhiên dừng lại suy nghĩ, thăm muốn lập tức biến mất ngay bây giờ !

Ánh mắt cô trống rỗng nhìn về phía trước, chỉ nghe thấy bên tai tiếng ầm ầm lớn, đều là âm thanh đang ra sức mắng chửi bản thân. Đợi đến gần hai giờ sau, chân của cô bắt đầu mỏi nhừ, bàn chân cũng ảm ỉ đau, Hạ Hiểu Úc mới ngẩng đầu, chợt phát hiện trời đã tối hẳn.

Mà cô đã tới gần nhà của mình.

Từ xa nhìn thấy căn nhà một màu tối đen, hốc mắt của cô đột nhiên nóng lên.

Cô rất hi vọng khi về đến nhà, có thể thấy một ngọn đèn sáng đang đợi cô.

Không cần một căn nhà lớn như thế, không cần nằm ở vị trí tốt như thế, những thứ này đều không quan trọng, cô mong muốn chỉ là một chút ấm áp, một chút hơi ấm con người, khỏi phải một mình trải qua sự cô đơn vào đêm khuya.

Cô muốn về nhà.

Nhưng mà, sau khi cha mẹ cô ly hôn, mẹ nhiều lần ra vào bệnh viện, sau đó mất đi, cô luôn phải đối mặt, đó chỉ là một gian ngục tối tăm lạnh lẽo, vốn không phải nhà của cô.

Toàn thế giới cô đơn cùng hối tiếc hình như đều chọn hôm nay mà tập kích cô, cô lê bước về phía cửa, lấy chìa khóa trong túi ra, cô mệt mỏi thầm nghĩ muốn lập tức nằm lên giường, cố gắng ngủ cho qua thời gian.

“Cuối cùng đã trở về ?” Một tiếng nói trầm lãnh làm cô giật cả mình.

Người dựa ở cửa, 2 tay khoanh ở trước ngực, dáng vẻ tuy rằng nhàn rỗi nhưng vẻ mặt Du Chính Dung rất nghiêm túc, đang lạnh lùng nhìn thẳng cô, ánh mắt sắc bén gần như muốn xuyên qua cô.

Phản ứng đầu tiên của Hạ Hiểu Úc, chính là muốn chạy trốn.

Không muốn gặp anh ! Không muốn nói chuyện với anh !

Đáng tiếc lúc này đây, Du Chính Dung động tác so với cô còn nhanh hơn. Cô chần chờ đang muốn lui lại, anh lập tức tiến lên ngăn cản cô, nhanh nhẹn giống như con báo đang săn mồi.

“Muốn đi nữa sao ?” Tức giận của anh đã không cách nào kiềm chế lại. “Em có biết anh chờ em ở đây đã bao lâu rồi không ?”

Hai tay bị hai tay của anh nắm lại thật chặt, Hạ Hiểu Úc biết bản thân thoát không được, hơn nữa đã mệt mỏi quá đỗi, cho nên im lặng nhìn Du Chính Dung lấy chìa khóa đi mở cửa, sau đó, bị anh nửa kéo nửa ôm mà tiến vào trong nhà.

Mãi cho đến bị đẩy ngồi xuống sofa, cô cũng chỉ là co người lại, để mình chìm vào sự mềm mại của tấm da sofa, không nói cũng không cười.

Du Chính Dung tuy rằng một bụng tức giận, nhưng là nhìn cô như vậy, bao nhiêu tức giận cũng đều bỏ qua một bên, anh ngồi xổm xuống trước mặt cô.

“Em đã đi đâu ? Vì sao trễ như vậy mới trở về ?” Giọng của anh so với lúc chất vấn ở trước cửa đã dịu dàng hơn rất nhiều, đưa tay vén những sợi tóc lộn xộn của cô qua sau gáy, kiên nhẫn hỏi: “Anh từ năm giờ đã chờ cho tới bây giờ, suýt chút nữa đã đi báo cảnh sát, em có biết hay không ?”

“Anh chờ em làm gì ? Không phải cùng mỹ nữ đi ăn cơm sao ?” Hạ Hiểu Úc cúi đầu nói.

Du Chính Dung nghe xong, cơn giận kiềm chế lại bắt đầu bốc lên.

“Anh không biết em đang nghĩ cái gì, nhưng mà, em hãy nghe cho kỹ, Lâu tiểu thư chính là phóng viên, cô ấy đang viết một loạt đề tài thảo luận về phương diện làm báo, cùng với kế hoạch nghiên cứu của anh đúng lúc có liên quan, cho nên thường đến tìm anh. Đây không phải lần đầu tiên, cũng không phải là lần cuối cùng, tóm lại, chỉ có như vậy mà thôi !”

Kỳ thật Du Chính Dung không xác định cô rốt cuộc nghe thấy không, bởi vì, vẻ mặt của cô vẫn thản nhiên, có chút cô đơn, hoàn toàn không có thay đổi gì.

Anh nhìn không được lại duỗi tay cầm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, thất bại lắc lắc, “Em có nghe thấy không ?”

“Nghe thấy được.” Cô thấp giọng trả lời, vẫn là không nhìn anh.

Giữa hai người như tồn tại 1 bức tường vô hình, càng ngày càng cao, anh tốn rất nhiều thời gian mới phá được lòng phòng bị, dường như lại lần nữa trở lại trước mặt anh.

Hạ Hiểu Úc lùi về góc mà anh không chạm tới, tuy rằng người đang ở trước mặt anh, nhưng bộ dạng của cô giống như lại cách xa nghìn dặm.

Anh không cho phép cô lại trở về làm một cô gái im lặng, có một chút mát mát cùng cô đơn, anh muốn khi ôm cô vào trong ngực, là một tiểu mỹ nhân vì ngưỡng ngưỡng mà nổi giận.

Cho nên, anh tức giận cùng sốt ruột, vội vàng nhanh chóng thay đổi.

Khi anh bất thành linh ôm lấy Hạ Hiểu Úc, cô thất thanh hô khẽ 1 tiếng, sau đó cô bị động mà mặc anh xâm lược, không giãy dụa cũng không kháng cự lại.

Cô càng như vậy, Du Chính Dung lại càng nóng hơn. Nụ hôn của anh không khống chế được mà cuồng dã hơn, đầu tiên là tàn sát bờ bãi đôi môi dịu dàng của cô, sau đó một đường xuống cằm, xuống cổ, hung hăng mà để lại ký hiệu thuộc quyền sở hữu.

“A !”

Khi răng của anh lướt đến bên gáy mềm mại của cô, áo sơ mi của cô đột nhiên bị xé ra, cúc áo rơi xuống thảm, Hạ Hiểu Úc nhẹn không được lại lần nữa kinh hô ra tiếng.

“Đau à ?” Du Chính Dung nhả ra, ngẩng đầu nhìn cô, “Anh tưởng rằng em quyết định không mở miệng chứ.”

Cô bướng bỉnh mà quay đầu đi, không muốn đối mặt với anh.

Biết rõ là cô đang giận lấy, Du Chính Dung lại hận cô thái độ không chịu hợp tác. Cô luôn có thể kéo được bề ngoài nho nhã chín chắn của anh xuống, thay bằng các loại cảm xúc của thiếu niên, bất kể là phần nộ, mất bình tĩnh hay là xúc động muốn âu yếm, không thể nào kiềm chế.

Cố ý muốn ép cô phải đáp lại, Du Chính Dung lại hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, càng hôn càng sâu, dường như muốn đem cô toàn bộ nuốt vào, còn không tha mà khẽ gặm môi dưới của cô, đầu lưỡi non mềm của cô.....

Ở dưới thân anh, Hạ Hiểu Úc bắt đầu run rẩy, cô chịu hết nổi, nhịp tim cùng hô hấp đều đập nhanh giống như là vừa chạy đua Marathon.

Bàn tay to của anh không chút do dự mà phủ lên bộ ngực đầy đà kia, cách nụ hoa là chiếc áo ngực tơ tằm, chậm chậm mà vãn về lấy nó. Da thịt nhạy cảm bởi sự va chạm cọ xát của bàn tay to, giống như có một dòng điện chạy qua khiến cho Hạ Hiểu Úc không yên mà giãy dụa, bắt đầu nhẹ nhàng rên rỉ.

“Không nên dùng sức như vậy...”

“Em có biết anh muốn làm chuyện này bao nhiêu lâu rồi không ?” Du Chính Dung bản thân giống như hoàn toàn thay đổi, mắt kính của anh rút ở bên sofa, trong đôi mắt sáng ngời bừng lên ngọn lửa dã tính đang thiêu đốt, giống như có thể làm người ta bị bỏng. Thanh âm của anh khàn khàn mà trầm thấp, ẩn chứa sự nguy hiểm, giống như anh căng quá chặt, đề cơ thể cô gần như không thể hô hấp, cũng làm cho Hạ Hiểu Úc mê muội mà sợ hãi.

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng mà.” Anh cắn cánh môi hơi hơi sưng đỏ của cô, “Anh muốn em chấp nhận anh ! Anh muốn em chấp nhận tình cảm của anh đối với em, khát vọng đối với em ! Anh không muốn chờ đợi nữa !”

Vì thế, áo bị xé, quần jean cũng bị cởi ra, cô một thân thanh xuân làn da mềm mại, rất nhanh, đã bị ôm vào trong ngực nam tính như cũ.

Thứ cứng rắn tượng trưng cho dục vọng của anh, không chút khách khí mà để giữa bắp đùi của cô.

Giờ phút này, anh gần như bị sự ham muốn cô mà khiến cho đầu óc mê muội.

Anh muốn dạy bảo cô thật tốt, cảm giác cả thể xác lẫn tinh thần đều hoàn toàn thuộc về một người đàn ông là như thế nào; Anh muốn cô không cần nghi ngờ gì mà trở thành người của anh, cũng sẽ không bao giờ đem người đàn ông khác xuất hiện trước mặt anh, sẽ không bao giờ không hiểu mà ghen với anh vì người phụ nữ khác –

Ghen ?

Khi Du Chính Dung nghĩ câu này thì dùng răng tra tấn nụ hoa mềm mại của cô, cô kịch liệt run rẩy, hai chữ này đột nhiên bổ vào dự vọng gần như đã bị che mờ trong đầu của anh.

Anh như thế nào có thể quên, Hiểu Úc cũng không phải phụ nữ đã ba mươi tuổi, cô với anh tuyệt đối không thể so với nhau, cô vẫn là cô gái nhỏ mới nếm thử mùi vị tình yêu a !

Cô đang ghen ! Cho nên mới kỳ lạ như vậy !

Điều này chứng tỏ cô đã để ý anh, để ý đến..... Chỉ liếc mắt một cái thấy anh và phụ nữ khác cười nói cùng một chỗ, liền chịu không nổi.

Nhận ra được điểm này, Du Chính Dung cả người ngẩn ngơ vài giây.

Sau đó, anh đem mặt chôn ở trước ngực đầy đà của cô, bắt đầu nở nụ cười.

“Hiểu Úc, anh yêu Hiểu Úc nhất.” Cơ thể anh đang căng thẳng rồi đột nhiên thả lỏng, hai tay vẫn như cũ mà ôm chặt lấy cô, nhưng vừa mới tấn công hừng hực vội vàng cuộn trào mãnh liệt, đột nhiên biến mất gần như không còn, chỉ còn lại sự mềm mại gần như muốn hòa tan trong cô.

Sự thay đổi này quá mức nhanh chóng, Hạ Hiểu Úc chỉ có thể mở to đôi mắt ngập sương mù, không hiểu được khuôn mặt tươi cười của anh.

“Em đang ghen, đúng không ?” Anh hôn lên chóp mũi của cô, “Trời ạ, anh lại có thể như vậy mà không nhận ra, thật uống công anh từng làm thầy giáo của em.”

Giọng điệu sủng ái như vậy, giống như người lớn đang dỗ một đứa bé vậy.

Cô còn đang khẽ thở gấp, trên khuôn mặt trái xoan hồng lên, lúc này có một chút oán giận, con người di chuyển, trước hành động giận dữ đầy xinh đẹp quyến rũ làm Du Chính Dung càng thêm say đắm.

So với bộ dáng lạnh nhạt lúc đầu, quả thực là khác xa một trời một vực.

“Ghen thì thế nào ?” Hạ Hiểu Úc hai tay dùng lực, muốn tránh ra khỏi cái ôm ấm áp nhưng cứng rắn của anh. “Dù sao em cũng chỉ là một con bé, rất ngây thơ lại cũng không hiểu chuyện..... Vậy anh sao không đi tìm người khác đi ?”

Du Chính Dung cười trầm xuống, anh hôn lên vành tai nhỏ nhỏ của cô, cố ý trêu đùa hỏi : “Anh đi tìm người khác, vậy em làm sao bây giờ ?”

“Em cũng đi tìm..... Ai nha !”

Cô bị trừng phạt là vành tai đau đớn một chút, anh cắn cô một cái.

“Em dám, liền thử xem xem.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo, giọng nói chứa đầy uy hiếp.

Hạ Hiểu Úc trầm mặc. Cô chậm rãi nhận ra, trái tim của mình tâm đã không còn tự do nữa.

Cô quả thật không dám, cũng không thể đẩy anh ra, quay đầu rời đi.

Cô không bao giờ còn cô độc nữa, sự phòng bị của Hạ Hiểu Úc không cần nữa, bởi vì cô rất dễ ý.

Sau khi cảm xúc hai người đã ổn định một chút, cuối cùng Du Chính Dung mới chịu buông cô ra.

Nhưng mà vẫn là không cho cô rời khỏi, ngồi ở trên sofa, dứt khoát mà đem cô ôm vào trong ngực

Khuôn mặt tuần tú mỉm cười hài lòng, khẽ hôn lên tóc của cô, trán của cô. Biết Hạ Hiểu Úc luôn luôn kín đáo, cũng đặt biệt không biết cách biểu đạt tình cảm của mình, cô hôm nay đã có phản ứng mãnh liệt như vậy, chứng minh trong lòng cô, vị trí của anh quan trọng như thế nào.....

Sau khi hiểu rõ được điều này, toàn bộ sự tức giận vào đêm nay của Du Chính Dung đều tan thành mây khói.

“Em đã ghen, anh thật cao hứng nha.” Anh dịu dàng dỗ dành cô, “Ngoan, đừng làm mất hứng như vậy được không ? Anh đã giải thích, cô ấy cùng anh chỉ là quan hệ công việc thôi, cái khác, cái gì cũng không có.”

“Em không có mất hứng.” Cô lắc đầu ở trong lòng anh, tránh khỏi cái ôm của anh, nhặt lên áo sơ mi bị vút ở một bên vừa bị xé lúc nãy, sau khi mặc vào, tuy rằng cúc áo dễ bị văng mất, nhưng tạm thời có thể xem như che lấp được cảnh xuân.

Trên gương mặt trái xoan kia, vẻ đỏ ửng vì tình cảm mãnh liệt đã rút đi, chỉ còn lại vẻ mặt thản nhiên và ánh mắt đang trốn tránh, làm cho Du Chính Dung lo lắng.

Anh một lần nữa đưa tay ôm chặt cô, “Vậy em đang suy nghĩ cái gì ? Nói cho anh nghe có được không ?”

Nên nói như thế nào đây ? Hạ Hiểu Úc chần chờ.

Nói về quá khứ bi thảm ? Nói chính mình vô dụng ? Hay nói lòng này đã rơi vào tay giặc ?

Đáy lòng cô đầy bất an cùng sợ hãi, có thể nói với anh được không ?

“Em.....” Vùi mặt trong trong lòng anh, Hạ Hiểu Úc khó khăn mở miệng, vụng về mà nói dối lý do, “Ta không có tức giận, cũng không có trách anh, em chỉ là muốn đi một mình, suy nghĩ vài chuyện mà thôi.”

“Một mình ? Không cho phép, sau này khi nào em muốn đi, thì để anh đi cùng em.”

Giọng điệu của anh tuy rằng dịu dàng nhưng bá đạo, tràn ngập ý muốn chiếm hữu.

Người khác nghe xong có thể sẽ thấy bất mãn, nhưng nghe vào tai Hạ Hiểu Úc lại có cảm giác khác.

Kết quả tự do của cô không phải là sau khi đã lựa chọn, mà là bởi vì do đủ nguyên nhân mà bị bắt lớn lên, bị bắt chăm sóc cho bản thân, tận sâu trong lòng, cô vẫn là mong muốn có người quan tâm cô, che chở cô, cưng chiều cô như một đứa bé, bù đắp lại cô bị lơ là nhiều năm, từ đầu đến cuối thiếu đi ấm áp không trọn vẹn.

Du Chính Dung dường như là kết hợp toàn bộ những mong muốn của cô, điều kiện tốt, lại chân thật, thật lòng với cô, quan trọng nhất là, người theo đuổi anh rất nhiều, nhưng ngay từ đầu liền chú ý cô.

Nhưng là cũng bởi vì như vậy, Hạ Hiểu Úc từ đầu đến cuối đều có một chút không xác định.

Tựa như khi mộng đẹp trở thành sự thật, ngược lại lại mơ mơ hồ hồ, không thể tin được giống như thế a.

“Vẫn còn không vui ?” Du Chính Dung đối với sự trầm mặc của cô cảm thấy sốt ruột, vắt óc muốn dỗ cô vui vẻ. “Nếu không thì anh mỗi ngày cùng em đi ăn cơm chiều, ăn xong đi ra ngoài dạo một chút, được không ? Chính là có đôi khi anh công việc xoay không kịp, hoặc là có tiệc, dường như có một chút phiền phức.”

Cô lắc đầu, “Em biết anh bề bộn nhiều việc, không cần như vậy.”

“Này, sau này có người phụ nữ khác giống như Lâu tiểu thư vậy tìm anh ăn cơm, đều dẫn em đi theo nha ? Chỉ cần em không chê nhàm chán, chủ đề bọn anh thảo luận đều rất khô khan.”

Cô vẫn là lắc đầu.

Giữa hai người, trầm mặc một lúc lâu.

“Hiểu Úc, em không thể luôn như thế này.”

Du Chính Dung để cho cô thoát khỏi cái ôm của mình, ngồi lên cái ghế sofa đơn xa hơn một chút.

Tuy rằng cặp đùi đẹp nhẵn bóng thấp thoáng sau lớp áo sơ mi khiến cho anh phân tâm, nhưng mà anh cố gắng kiềm chế tâm tư cuồng dã, gương mặt tuấn mỹ mang vẻ mặt nghiêm túc.

“Em luôn một mực từ chối, mà anh lại luôn ép em, như vậy thì không thể thực hiện được.” Anh cười khổ một chút. “Chúng ta đã ở cùng một chỗ, em vẫn là không muốn hợp tác, không muốn đem tâm sự nói cho anh biết, luôn là một mình anh độc diễn, với tình hình như vậy không giúp được gì cả.”

Hạ Hiểu Úc thấp đầu, ngón trở nhẹ nhàng mà vẽ trên đầu gối của mình, không nói một câu nào mà chỉ lắng nghe.

“Em tuổi còn nhỏ, lại không có nhiều kinh nghiệm hẹn hò một cách nghiêm túc, dường như lúc bắt đầu có thể có một chút nhút nhát; Nhưng mà chúng ta không thể như vậy suốt cả đời, đúng không ? Em thỉnh

thoảng cũng nên bắt chước mà trưởng thành, theo anh mà học cách hợp tác, không thể luôn cái kính giống như đứa bé như vậy, phát cái rồi lại giải quyết, anh cũng sẽ mệt nha, Hiểu Úc.”

Ba chữ “suốt cả đời” làm cho ngực Hạ Hiểu Úc giống có dòng điện nhẹ chạy qua.

Anh là thuận miệng nói mà thôi, hay là thật sự muốn sống suốt đời cùng cô ?

Cô có thể tin tưởng không ? Hay là sau khi tin tưởng lại thất vọng thật nhiều ?

Không hổ là thầy giáo, nói đến đạo lý thì rõ ràng đâu ra đấy, mà Hạ Hiểu Úc giống như học trò ngoan, ngoan ngoãn ngồi nghe dạy bảo.

Chẳng qua cô sớm đã không phải học trò của anh.

Cho nên cô mở miệng.

“Anh vì sao phải oan ức như vậy ?” Cô không có ngắc đầu, cho nên anh cũng không nhìn thấy vẻ mặt bi thương của cô. “Em không muốn anh đuổi theo em, không có xin anh ở cùng một chỗ với em. Nếu như em ngây thơ, lại tùy hứng như vậy, anh có thể đi tìm người phụ nữ trưởng thành hơn.”

Cô một mặt nói, mặt khác trong ngực liền vang lên một tiếng thét chói tai.

Đây không phải là điều cô muốn nói ! Cô hoàn toàn không muốn làm cho anh tức giận, làm cho anh khó xử ! Cô không muốn anh rời đi, đi tìm người khác !

Không muốn !

Nhưng mà vì sao mở miệng lại nói ra những lời làm tổn thương người khác như thế này ?

Khuôn mặt tuấn tú của Du Chính Dung trở nên cứng nhắc, lạnh giá giống như đá cẩm thạch được khắc ra, mà trả lời của anh cũng giống như là từ hầm lạnh mà truyền ra, từng chữ từng chữ lạnh như băng.

“Nói như vậy, hoàn toàn chứng minh em không muốn trưởng thành, hơn nữa, tuyệt không muốn trưởng thành.” Anh một chữ một chữ nói, “Anh nghĩ muốn dẫn em bước ra từ trong ngõ cụt, muốn làm cho em vui vẻ, muốn dẫn em ra nhìn xem thế giới bao la, nhưng mà em không muốn, từ đầu đến cuối luôn bài xích, muốn anh làm sao bây giờ ?”

Chỉ cần ôm em, nói anh sẽ yêu thương em cả đời, sẽ không bởi vì ốm đau, vì người phụ nữ khác mà rời khỏi em, khiến cho em cô đơn một mình.....

Trong lòng Hạ Hiểu Úc đem hết toàn lực hò hét thỉnh cầu như vậy, nhưng mà bề ngoài của cô, lại chỉ là nắm chặt tay, bướng bỉnh mà không nói một tiếng.

Mở miệng lúc này cô sẽ lập tức sụp đổ, cũng sẽ không thể quay về trước đây nữa. Cô nhất định sẽ vứt bỏ tự tôn mà khóc, cầu xin anh, làm bản thân trở nên không có giá trị, người phụ nữ bé nhỏ không đáng kể.

Giống như mẹ của cô.

Sau đó, oán hận cùng hối tiếc không ngừng ăn mòn cô, làm cho tâm tình vui vẻ cùng thân thể khỏe mạnh của cô cùng nhau bị phá hủy.

Nắm tay của cô càng chặt, toàn thân bắt đầu phát run.

Du Chính Dung thất vọng và đau lòng, lúc này đây, không có phát hiện vẻ ngoài buông thả của cô đã che giấu đi sự yếu đuối.

“Có lẽ là anh quá sốt ruột, nóng lòng như vậy.” Cuối cùng, sau khi anh hít sâu vài lần, thản nhiên mà đưa ra kết luận, “Cho em nhiều áp lực như vậy, thật sự rất có lỗi, anh trước tiên để cho em một mình yên tĩnh vậy.”

Sau đó, anh đi.

Quen biết lâu như vậy, mỗi lần khi anh phải rời khỏi, luôn muốn quán lấy cô rồi lại ôm hôn, lưu luyến không rời nửa ngày, hết lần này đến lần khác sau khi xác định lần sau khi nào gặp lại, mới chịu rời đi; Mà lần này, anh cái gì cũng chưa nói, im lặng mà lạnh nhạt mở cửa đi ra ngoài.

Phòng khách to như vậy, lúc này trở nên lạnh lẽo dị thường.

Hạ Hiểu Úc giống như pho tượng, từ đầu đến cuối giữ nguyên tư thế như vậy, đến khi toàn thân cứng ngắc, mà trong đầu cô, chính là không ngừng không ngừng quanh quẩn thân ảnh khi anh rời đi, và vấn đề có gát như thế nào cũng đều không đi –

Nếu như cuối cùng đều là một người, đều là kết thúc như vậy, vì sao phải trải qua nhiều quãng thời gian ngọt ngào ?

10. Chương 10

Hạ Hiểu Úc đã khôi phục lại bộ dáng trước kia, cô cứ sống tiêu sái thoải mái, bất cần đời.

Cô đối với tất cả đều thờ ơ, thậm chí lại bắt đầu hút thuốc. Chẳng qua, sau khi cô châm điếu thuốc thì chỉ lẳng lặng nhìn nó từ từ cháy sạch, không hề hút lấy một hơi.

Giang Thành Bản được chuyển đến một bộ phận rất tốt, khá nhàn nhã, thường thường có thể nghỉ hoặc đi ra ngoài công tác, cho nên cậu có rất nhiều cơ hội có thể quan sát người bạn tốt của cậu.

Chiều cuối tuần nào bọn họ cũng ra ăn quán bún Hà Tử bên ven đường, hai người ở trong gió lạnh run rẩy liên hồi, Giang Thành Bản nhìn không được phá vỡ sự trầm mặc, mở miệng hỏi : “Chị sao không chịu nói gì hết thế ? Thầy Du đối với chị không tốt à ?”

Đến bây giờ, mặc dù không hề cam lòng tình nguyện chút nào, nhưng cậu cũng đã miễn cưỡng chấp nhận sự thật kia rồi. Chủ động hỏi Du Chính Dung, chứng tỏ khúc mắc trong lòng cậu đã dần biến mất.

“Không biết, chúng tôi không liên lạc với nhau nữa rồi.” Hạ Hiểu Úc cố đè nén sự đau đớn đang dâng lên trong lòng, thản nhiên trả lời.

“Không liên lạc ?” Giang Thành Bản hoài nghi mà neho mắt lại, quan sát cô, “Sắp tới, chị không cần phải sợ tôi khó chịu, tôi đã tìm được mục tiêu mới rồi, sẽ không theo chị giành thầy Du nữa đâu !”

“Không phải như vậy.” Cô đơn giản mà nói : “Thật sự không còn liên lạc nữa”

Giang Thành Bản ngạc nhiên tới cùng hỏi: “Tại sao như vậy ? Người mù cũng nhìn thấy thầy ấy say mê chị cỡ nào! Có phải chị lại giữ cái tính đại tiểu thư ra, giận đối hồ nháo làm người ta không chịu nổi ?”

Quả nhiên là bạn bè lâu năm, chỉ hai ba câu thôi cậu đã nói trúng trọng tâm vấn đề.

Hạ Hiểu Úc hay tay xỏ vào túi, lặng yên không đáp.

Giang Thành Bản cẩn thận quan sát cô một lúc lâu, khẳng định dưới lớp trang điểm của cô là quãng thâm bao quanh đôi mắt phượng xinh đẹp, mà sắc mặt dần tái nhợt cũng không liên quan đến phần trang điểm, cậu mở miệng: “Chị sao lại tự hành hạ bản thân mình như thế ? Nếu như chị rất quan tâm thì phải tranh thủ đi a, thỉnh thoảng hạ mình một chút cũng chẳng chết đâu !”

Hạ Hiểu Úc liếc cậu một cái, không tình nguyện mà hỏi: “Cậu khẳng định là do tôi sai ư ? Trả lời đi.”

Cậu vỗ vỗ đầu cô, tỏ vẻ thương hại mà nói : “Nhất định chính là chị sai. Chị là người thế này a, bộ dáng thoát nhìn qua thì thật là thông minh nhưng kỳ thật là đứa ngốc, có thể ngốc đến mức ngay cả bản thân sai ở đâu cũng không biết. Thôi như vậy đi, chị đem mọi chuyện kể qua một lượt cho tôi nghe, tôi sẽ mở lòng từ bi, chỉ bảo cho chị một chút !”

“Ồ, cảm ơn nha !” Hạ Hiểu Úc tức giận liếc mắt nhìn cậu tỏ vẻ xem thường.

“Nói nhanh đi, cơ hội hiếm có đó nga, tôi đây hắc bạch lưỡng đạo đều có giao du, vấn đề nam nữ cũng có đọc qua, rất khó tìm đó, mau nhanh đến thỉnh giáo tôi đi.”

“Chúng tôi.....” Nàng chần chờ rồi cũng đáp.

Trong đôi mắt đen láy của Giang Thành Bản đang tràn đầy sự quan tâm, giữa cơn gió lạnh thấu xương, cho cô một chút ấm áp.

Cô thở dài một hơi.

“Chúng tôi âm ỹ một trận..... Hẳn là cũng không phải cãi nhau dù sao cũng là có chút không thoải mái thôi.” Khi đã mở miệng nói ra được, thì nói tiếp cũng không quá khó khăn như cô nghĩ, Hạ Hiểu Úc phát hiện mình đã bắt đầu kể hết, “Ngày đó tôi chạy tới khoa của anh.....”

Giang Thành Bản không hề chen ngang, cậu để Hiểu Úc từ từ đem câu chuyện kể hết, chỉ im lặng lắng nghe.

Cho đến khi về tới trước cửa nhà thì cô đã gần như kể xong.

“..... Sau đó anh ấy đã bỏ đi, đến giờ cũng không liên lạc, tôi cũng không có tìm anh ấy.” Hạ Hiểu Úc thở dài một hơi, cô đơn mà đưa kết luận, “Đại khái chính là như vậy, tôi nghĩ anh ấy đã quyết định không ở cùng một chỗ với tôi nữa, chúng tôi sau này sẽ không liên lạc nữa.”

Giang Thành Bản nghe xong, một tay chống vào khung cửa, tay kia xoa trán, khom lưng lại, im lặng vài giây, sau đó bùng nổ rống to –

“Chị thật ngu ngốc ! Đại ngu ngốc ! Đồ con gái ngu ngốc tới cực điểm ! Ta chưa từng thấy một người con gái nào ngu ngốc như chị ! Đàn ông cũng chưa từng thấy ! Ngu chết đi được ! Ngốc đến độ có thể đi đi về về mặt trăng đến hai lần !!!!!!!.....”

“Này, với chuyện lên mặt trăng có liên quan gì sao ???” Hạ Hiểu Úc đầu tiên là sững sốt, sau đó có chút không hiểu mà hỏi.

“Không cần lo đến vấn đề mặt trăng, nó không phải trọng điểm !” Giang Thành Bản đã gần điên rồi, cậu bắt đầu giậm chân, “Chị cho rằng đàn ông không tức giận sao ? Chị cho là thầy lớn tuổi hơn chị, lại là giáo sư, cho nên không biết buồn sao ? Làm ơn đi !”

Một người con trai đứng trước cửa nhà mình vừa kêu la vừa nhảy, thật sự có chút quá mức làm người ta chú ý, cho nên Hạ Hiểu Úc khẩn trương mở cửa, đem Giang Thành Bản tâm tình dường như đang kích động mà kéo vào nhà.

“Cậu bình tĩnh một chút có được không ?”

“Chị muốn tôi bình tĩnh như thế nào ? Ai có thể trở mặt nhìn bạn tốt của mình đem hạnh phúc đổ ra ngoài cửa, còn trốn ở trong phòng hồi hận ? Như thế muốn tôi bình tĩnh thế nào ? Mấy năm gần đây, thầy ấy là người đàn ông duy nhất có thể lọt vào mắt xanh của chị ! Chị lại có thể cứ như vậy mà buông tha ? Đại ngu ngốc ! Đại ngu xuẩn !”

“Nếu tôi ngu ngốc như vậy, xuẩn như thế, khiến cho người ta chán ghét như thế, anh ấy không muốn ở cùng một chỗ với tôi nữa cũng là đương nhiên, cũng không phải khó chấp nhận như vậy.” Hạ Hiểu Úc có chút dỗi mà nói.

“Chị nói lại lần nói ! Nói lần nữa !” Giang Thành Bản muốn nhào tới mà bóp chết cô, Hạ Hiểu Úc lẹ mắt phát hiện liền trốn đến phòng khách, khiến cho Giang Thành Bản vừa dậm chân vừa mắng, “Chị đi xin lỗi ! Đi ngay lập tức, thầy ấy nhất định sẽ không giận nữa.”

Nghĩ đến bộ mặt lạnh như tiền của Du Chính Dung lúc bỏ đi, Hạ Hiểu Úc hơi rùng mình, lắc đầu, “Tôi cảm thấy không được.”

“Không được mới là lạ !” Giang Thành Bản lại bắt đầu kêu to, “Ngu ngốc thế, giải thích không được thì làm nũng a ! Ôm hôn thầy ấy vài cái, nhất định củi khô sẽ bén lửa, đáng người thầy ấy tốt như vậy, cơ bắp lại đẹp, nếu có thể cùng thầy ấy ở trên giường lăn lộn lộn, ai còn có thể tức giận.....”

Lần này đổi lại Hạ Hiểu Úc nheo mắt lại, trong đôi mắt phượng lộ ra tia đe dọa nguy hiểm, “Cậu làm sao biết ?”

“Tôi, tôi chỉ là ví dụ thôi mà”. Khuôn mặt trắng nõn của Giang Thành Bản lộ chút đỏ ửng, “Không có cách nào, tôi cũng thích đàn ông có dáng người như thế !”

“Vậy cậu đi đi !” Cô không vui mà nói.

“Tôi là rất muốn a, chỉ tiếc là trong mắt thầy Du, từ đầu tới đuôi chỉ có đũa ngu ngốc tới cực điểm thôi. Tôi không biết chị thế nào mà có thể trở mặt nhìn thầy đi nữa ? Không bàn điều kiện hay diện mạo, sự mê luyến cùng yêu chiều của thầy đối với chị, chẳng lẽ chị cũng không có chút cảm giác nào sao ?”

Cô lẳng lặng đáp, “Tôi không phải không có cảm giác, tôi chỉ là..... không thể tin được mà thôi.”

Giang Thành Bản đương nhiên hiểu ý của cô.

Sống trong một gia đình chẳng vui vẻ, cô đơn lớn lên cùng với vết thương, không phải một sớm một chiều có thể thay đổi.

Nhưng không thử thì làm sao biết không được ?

Cậu ngả người lên ghế sofa mềm mại, buồn bã thở dài, “Cha mẹ cậu đối với cậu thế nào thì cũng đã là chuyện quá khứ, có cần vì chuyện này mà cả đời sợ hãi lùi bước hay không ?”

Hạ Hiểu Úc không hề trả lời, chuyện không phải chỉ đơn giản như thế a...

Hơn nữa..... nói không chừng tất cả cũng đều đã muộn.

“Hơn nữa cha mẹ thì không thể lựa chọn, nhưng chị có thể lựa chọn người yêu mình mà ?” Giang Thành Bản chân thành nói: “Hiểu Úc, chị cũng hoàn toàn có tư cách như những kẻ khác, đều có thể vui vẻ mà nói chuyện tình yêu, bây giờ cơ hội đang ngay trước mắt chị, vì sao không cố gắng nắm chắc ? Chị có biết không cố gắng cũng là một sai lầm không ?”

“Tôi làm sao bây giờ ? Từ đầu tới cuối đều là anh ấy chủ động, chủ động tới gần tôi, chủ động rời khỏi tôi !” Hạ Hiểu Úc rất cục kiêu chế không được, lớn tiếng phản bác: “Tôi còn cái gì để nói nữa đây ? Rốt cuộc cậu muốn tôi thế nào ?”

Giọng nói của cô dường như nghẹn lại, hốc mắt cũng đỏ lên.

Giang Thành Bản thương hại nhìn cô.

“Hiểu Úc, không phải thầy ấy chủ động theo đuổi chị là tiêu biểu cho thầy ấy từ lúc bắt đầu đã không trách không hối hận, bị chị suốt ngày giận dữ cùng giày vò, mặc kệ mưa gió đến đâu bạc, mới có thể chứng minh tình yêu của thầy ấy sao ? Cái ý tưởng này ngây thơ quá.” Cậu bĩu môi, không hề giống như đang nói đùa. “Trách không được ai cũng nói phụ nữ khi yêu đều mơ mộng, chẳng thực tế, không nghĩ tới ngay cả chị cũng không hề ngoại lệ, thật là tôi thất vọng quá.”

Hạ Hiểu Úc bị mắng cảm thấy không vui, cô mím chặt môi đỏ mọng, không mở miệng nói một câu.

“Ngu ngốc.” Cậu cúi người, ngón trỏ chỉ vào cái trán trơn nhẵn của cô nói: “Đi tìm thầy ấy đi, chỉ cần chủ động xuất hiện trước mặt thầy ấy, tôi nghĩ thầy Du lập tức sẽ rất vui mà quên giận ngay thôi. Huống chi bây giờ đã là cuối học kỳ, thầy ấy bận rộn như vậy, không có thời gian tới tìm chị cũng là phải a, chị cũng nên chủ động hơn một chút, ngay bây giờ, cứ thử xem sao !”

Hạ Hiểu Úc gương cặp mắt phượng xinh đẹp, nhìn cậu với vẻ mặt mờ, ánh mắt lại nhìn về phía góc tường, sau đó, đôi môi nặn ra một nụ cười trông khổ sở vô cùng, “Tôi nghĩ..... tôi không nên làm phiền anh ấy nữa !”

Dõi theo tầm mắt của nàng, Giang Thành Bản giống như bị sét đánh trúng, đột nhiên đứng thẳng người, mắt trừng lớn.

Cậu chỉ đồng hành lý nơi góc tường, hỏi : “Chị muốn đi đâu ? Muốn đi chơi sao ? Vì sao tôi chưa nghe chị nói ?”

Cô vẫn chỉ cười khổ, khuôn mặt trái xoan hơi gầy gò, nhìn rất đáng thương.

“Tôi muốn đến Singapore mừng năm mới. Hai ngày trước tôi cùng ba tôi nói điện thoại đã quyết định rồi, vốn hôm nay tính nói với cậu .”

“Nhưng mà.....” Giang Thành Bản ngây người. “Đi... Khi nào thì trở về ? Cuối năm ?”

Cô lắc đầu, “Không biết, ba tôi hy vọng tôi sẽ chuyển qua đó. Sau khi quyết định tôi sẽ viết thư nói với cậu. Nhưng cậu đi bộ đội nên không tiện, ta sẽ gửi đến nhà cậu, nhờ bác trai chuyển cho cậu.”

“Kia không quan trọng !” Giang Thành Bản rống to hơn, gương mặt trắng nõn của cậu giờ này đỏ ửng lên vì phần nộ. “Hạ Hiểu Úc, tôi nói cho chị biết, nếu chị dám đi như vậy, bỏ một người đàn ông tốt như thế, tôi vĩnh viễn sẽ không nói chuyện với chị nữa ! Vĩnh viễn ! Cả đời ! Một câu cũng không nói với cậu ! Tôi nói thật đấy !”

Hạ Hiểu Úc cuộn mình trên sô pha, hai tay ôm đầu gối, giống như một loài vật nhỏ trốn vào một góc để chữa thương.

“Chẳng lẽ tôi rất thích như vậy sao ?” Cô nhẹ hỏi, giọng nói rầu rĩ của cô lại vang lên. “Tôi không có học làm sao để yêu một người, vì sao các người đều muốn tôi cái gì cũng có thể hiểu ? Lúc vui thì tới tìm tôi, lúc không vui liền quay đầu bước đi, ta cũng rất sợ a ! Bất kể là người thân, bạn tốt, hay người yêu...”

Cô chẳng thể nói câu nào nữa, giọng nói tự dưng im bật.

Giang Thành Bản đứng dậy, đi qua ngồi lên tay vịn của sofa, sau đó, đưa tay mà sờ sờ đầu của cô.

“Hiểu Úc ngoan, đừng khóc, không có việc gì đâu !”

Nghe vậy, cô mới phát hiện hai má lạnh lạnh, thật sự là nước mắt đã rơi.

Mấy ngày nay tủi thân và cô đơn, hằng đêm cô không có cách nào ngủ ngon, tự trách mình vô dụng giờ này trước mặt bạn tốt, những cảm xúc đó tuôn tràn như vỡ òa.

“Cả hai chúng ta cần ít nhất một năm mới trở thành bạn tốt, lúc đó mới có thể dỡ bỏ lòng phòng bị, thành thật mà nói chuyện với nhau.” Giang Thành Bản một lần lại một lần sờ đầu cô. Lúc này, cậu giống như một người anh trai vậy, tuyệt không giống một đàn em luôn khó chịu và cáu kỉnh nữa. “So với tình bạn mà nói, tình yêu càng cần nhiều lòng hơn, cần cho nhiều hơn là nhận nhiều. Chỉ cần gặp được người mình thích, đối phương cũng thích chị, thế này thôi cũng đã đủ để chị quyết định kết hôn rồi, cho dù đó có là điều khó khăn nhất thì vì sao phải lùi bước trước nó ?”

“Đây là chuyện khó khăn nhất sao ?” Hạ Hiểu Úc mờ mịt hỏi lại, “Trên thế giới có nhiều người như thế, có nhiều người có điều kiện so với tôi tốt hơn..... Không cần nói đến những người cùng lứa, mỗi học kỳ của anh đều gặp một lớp học sinh mới, anh ấy có thể nhớ tôi, biết đâu sang năm sau, rồi năm sau nữa..... Một ngày nào đó, anh ấy sẽ nhớ đến người học trò đã khiến cho anh ấy động lòng không ?”

Giang Thành Bản trầm mặc, một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng.

“Quả thật không ai có thể cam đoan cái gì, nhưng mà, đây là chuyện chị sẵn lòng đi mạo hiểm a. Nếu như chị thật sự yêu thầy ấy, sẽ không phải như thế này, hiện tại có thể ở cùng nhau mới là quan trọng nhất.”

“Có lẽ ta yêu không đủ.” Cô cười khổ, lau đi hai má ẩm ướt. “Có lẽ tình yêu không cho tôi có đủ dũng khí, để cho tôi biết dù sẽ bị thương, cũng sẵn lòng nhảy vào.”

“Vấn đề của chị không ở tình yêu, cũng không ở trên người thầy Du.....” Giang Thành Bản thở dài, “Chị chỉ là nhút nhát, với bản thân mình không đủ tự tin mà thôi. Hiểu Úc, trốn đi như vậy, thật sự không phải dũng cảm, phải có trách nhiệm với những gì mình làm chứ.”

“Tôi không phải muốn chạy trốn.” Đôi mắt Hạ Hiểu Úc tràn ngập vẻ mờ mịt mà nhìn đến đồng hành lý đang dựng ở góc phòng khách, “Có lẽ tôi chỉ là cố làm ra vẻ can đảm thôi, thật ra không dám đối mặt một chuyện mà tôi có thể bị thương nữa. Đã nhiều năm như vậy, nhưng cuối cùng cũng không tránh được.”

“Singapore..... Thời tiết tốt không?” Mũi Giang Thành Bản cảm thấy chua xót, cậu vuốt vuốt mũi, “Chị sẽ chăm sóc cho bản thân tốt chứ ? Nếu chị không đến chỗ ba, vậy sẽ trở về không ?”

Trở về ? Vì sao phải trở về ? Tuy rằng bên Singapore là nhà ba cô, không phải của cô, thế nhưng ở đây, cô cũng không có nhà.

Hạ Hiểu Úc cũng không nói gì, không muốn khiến cho lòng của Giang Thành Bản thêm khó chịu, cô chỉ nở một nụ cười nhạt.

Buổi chiều cuối đông, nhìn ra bên ngoài cửa sổ phòng thí nghiệm, có thể thấy những tầng mây thật dày, ánh mặt trời dường như sợ hãi mà nấp sau chúng, sắc trời lúc này cùng tâm trạng Du Chính Dung đúng là thăm đậm giống như nhau.

Cuối học kỳ rồi, cũng sắp tới kỳ nghỉ đông, cũng là thời gian bận nhất của các giáo sư.

Phải chấm bài thi, phải xem báo cáo, phải tính xong thành tích của các học sinh, hơn nữa lại phải vật lộn với thầy Chung ngang ngược không chịu nổi, Du Chính Dung mệt mỏi thăm nghĩ muốn vứt bỏ tất cả, về nhà tìm cái giường, vùi đầu vào ngủ.

Nếu như trong lòng có thể ôm cô gái nhỏ mềm mại kia mà ngủ, vậy càng tốt.

Nghĩ đến nét thẹn thùng cùng ngây ngô của cô, tâm tình buồn khổ của anh bỗng nảy lên một niềm ngọt ngào mà đau đớn.

Cô hiện tại đang làm gì ? Có nhớ đến anh không ? Có hối hận không ?

Có phải cũng giống như anh, hàng đêm đều mất ngủ, dùng toàn bộ tự chủ mới có thể không cầm lấy chiếc điện thoại gọi đi, hoặc dứt khoát muốn trực tiếp xông đến trước mặt cô, hung hăng mà hôn cô để trút hết tức giận ?

“Cậu nếu như không viết xong phần báo cáo này, tôi nhất định sẽ làm người chết rất khó coi !” Hồi nãy, thầy Chung với vẻ mặt tức giận, ở phòng nghiên cứu của anh đập bàn tức giận mắng. “Chớ quên, tôi biết cậu đang cùng học sinh yêu nhau, khoa tuyệt đối sẽ không muốn chuyện này xảy ra, cậu cẩn thận sang năm được nhận thư cho đấy !”

“Thầy Chung, bạn gái tôi chỉ học hai tuần ở lớp tôi, hơn nữa, đã nghỉ ở học kỳ trước rồi, chúng tôi đơn giản chỉ là quan hệ thầy trò, điểm này, mấy thầy dạy các môn khác cùng học sinh đều có thể làm chứng.” Du Chính Dung đối mặt với sự phẫn nộ của ân sư ngày xưa, không chút rụt rè.

Anh phải bảo vệ cô gái nhỏ của anh.

“Về phần báo cáo, tôi đã nói qua, tôi có thể cung cấp chút ý kiến để tham khảo, nhưng là không thể viết thay. Chuyện này nếu như bị phát hiện, tôi nghĩ so với chuyện bạn gái tôi đã từng là học sinh của tôi, nghiêm trọng hơn rất nhiều, thậm chí ngay cả những bài báo cáo trước đây của thầy đều có thể sẽ bị đem ra kiểm tra lại, tôi tuyệt đối không muốn thấy xảy ra chuyện này.”

“Cậu uy hiếp tôi ?” Thầy Chung đập bàn mắng to, thân thật mỡ dường như rung lên, “Bảo cậu viết cho tôi là đã cho cậu mặt mũi rồi, cậu không cảm kích mà còn dám uy hiếp tôi ? Cậu cho là giáo sư trong khoa đều chết hết rồi sao ? Tôi hiện tại lập tức đi tìm người khác ! Nói cho cậu biết, người viết thuê ở đâu cũng có !”

“Vậy mời thầy đem cơ hội này tặng cho người càng muốn hơn đi.” Du Chính Dung thản nhiên nói. “Về phần thư mời, tôi tin tưởng trên khoa tự có tính toán, không cần thầy phải bận tâm.”

Xô mạnh cánh cửa, thầy Chung phẫn nộ mà rời khỏi. Sau đó, Du Chính Dung đem cửa phòng nghiên cứu khóa trái.

Anh bây giờ không muốn gặp bất cứ người nào trên khoa nữa, không muốn tranh cãi những chuyện nhảm chán đó nữa.

Anh muốn mình được yên tĩnh một lát, dùng một chút thời gian ngắn ngủi mà nhớ đến người yêu của anh..

Anh nhớ cô, muốn cưng chiều cô, yêu thương cô, muốn biết được cô ăn cơm có ngon không, có thức khuya nữa không. Muốn với cô hai người cùng nhau khám phá ra nơi bí ẩn ngọt ngào nhất của nam nữ, anh muốn nhìn thấy đôi mắt phương quyền rũ kia tỏa ra kiều thái mê loạn vì bị dục vọng bao phủ.

Anh thậm chí không để tâm sự trốn chạy của cô — chỉ cần cô chạy cũng sẽ tới vòng tay của anh. Anh nguyện ý che chở cô, thủ hộ cô, không cho bất luận kẻ nào hay chuyện gì tổn thương đến cô.

Nhưng mà.....

Cốc cốc cốc !

Tiếng đập cửa làm đứt dòng suy nghĩ của anh, Du Chính Dung khẽ nhú mày, không hề di chuyển.

Mặc kệ người đến là ai, mặc kệ chuyện quan trọng như thế nào, anh cũng không muốn gặp.

Nhưng người gõ cửa còn kiên trì hơn anh, cho dù không hề có tiếng đáp lại, vẫn là không chịu bỏ đi.

Mãi đến khi nổi nóng vì tiếng gõ cửa thứ ba vang lên, Du Chính Dung phải chịu phục gầm nhẹ một tiếng, không tình nguyện đứng dậy.

Cửa vừa mở ra, trên khuôn mặt tuần tú đang nhăn nhó của anh lập tức chuyển thành kinh ngạc.

“Giang Thành Bân ? Cậu đến đây làm gì ?” Lập tức, Du Chính Dung suy nghĩ thay đổi, bước lên mấy bước, ép hỏi: “Có phải Hiểu Úc làm sao không ? Xảy ra chuyện gì rồi ?”

Trên gương mặt tuần tú của Giang Thành Bân mang vẻ mặt vô cùng phức tạp, có tức giận, có uất ức, còn có thêm lo lắng.

“Thầy vì sao muốn để cho chị ấy đi ?” Cậu không có trả lời, chỉ là vội vàng hỏi lại, “Thầy không thể cố gắng thêm một chút nữa sao ? Có cần phải giận như thế không ?”

Du Chính Dung nghe không hiểu gì hết, “Đi đâu ? Buông tha cho cái gì ? Hiểu Úc không phải ở nhà sao ? Đang là cuối học kỳ nên tôi bận quá, tính sau khi làm xong việc mới...”

“Xong việc thì không kịp nữa !” Giang Thành Bân dậm chân hô to quát, “Chị ấy muốn đến Singapore để gặp ba.”

Như là sét đánh ngang tai, Du Chính Dung bị dọa ngây người, nói không nên lời.

“Chị ấy quả thật là rất quan tâm thầy, nhưng chính là chị ấy không có nói ra mà thôi, thầy phải có kiên nhẫn một chút a !” Giang Thành Bân vừa nói vừa hoa tay múa chân, tuy là đang vào mùa đông, nhưng trên trán hần lại lấm tấm mồ hôi. “Tôi đi nhờ xe, không thể nói nhiều, dù sao anh cũng nhanh một chút đi tìm Hiểu Úc đi, đừng cho cô ấy vì đau lòng mà rời đi, cho dù muốn chia tay, cũng phải nói ra cho rõ ràng, được không ?”

“Ai muốn cùng cô ấy chia tay !” Du Chính Dung như ở trong mơ tỉnh lại, lớn tiếng phản bác, “Tôi sẽ không đem cô ấy tặng cho bất luận kẻ nào, cho dù là cậu thì cũng như vậy!”

Giang Thành Bân hóa ngốc.

“Tôi ?” Cậu ngơ ngác hỏi lại, “Tôi ?”

“Đúng vậy. Cho dù cậu cùng Hiểu Úc quen biết nhiều năm, tình bạn lại tốt, nhưng mà tôi không cần !” Du Chính Dung nho nhả ầm ập, khách sáo lễ độ đã không thấy đâu, đôi mắt sau kính mắt không khuông, chợt hiện ra tia hung ác, sáng ngời mà nhìn thẳng về mặt đang đại ra Giang Thành Bân.

Giang Thành Bân choáng váng nửa ngày, sau đó, dùng sức mà vỗ trán một cái.

“Các người thật sự là trời sinh một đôi, cả hai đều ngốc, đàn độn muốn chết, thật không biết tôi làm sao lại có thể từng thầm mến thầy.” Hoàn toàn mặc kệ như vậy có phải không lễ phép với thầy hay không, Giang Thành Bân mãnh liệt lắc đầu, “Cái người ngu ngốc kia không có nói với thầy a, không biết lễ độ gì mà.”

“Cậu vì sao nói.....”

Nói đến một nửa, Du Chính Dung miễn cưỡng.

Anh sau khi hiểu rõ, giật mình mà hít sâu một hơi, ánh mắt vẫn là trừng Giang Thành Bân, nói không ra lời.

“Hiện tại không phải lúc nói chuyện này, tôi đi nhờ xe. Chị ấy là sáng ngày kia lên máy bay, mặc kệ thầy có bao nhiêu việc, tôi khuyên thầy nhanh chút đi xem đi.” Giang Thành Bân nhún nhún vai, “Tôi không biết thầy đối với gia đình của chị ấy hiểu rõ tình hình bao nhiêu, nhưng mà chị ấy là một người rất cần được yêu, lại ngu ngốc không có dũng cảm. Tôi trước đây nghĩ đến thầy dù sao cũng lớn hơn mấy tuổi, lại là người gương tốt biết đối nhân xử thế, hẳn là có thể nhìn thấu triệt để, không nghĩ tới kết quả xảy ra như vậy, hay là muốn tôi chỉ chút –”

“Cậu nói đúng, hiện tại không phải lúc nói chuyện này.” Du Chính Dung ngắt lời của cậu, đẩy cậu ra ngoài, đem cửa phòng nghiên cứu khóa lại. “Đi thôi.”

“Đi đâu ?”

“Tôi trước cho cậu đi nhờ xe, còn về chuyện này, cậu không cần phải lo lắng.” Du Chính Dung tìm chìa khóa xe, chân dài bước đi, bước nhanh đến hướng thang máy, “Hôm nay cảm ơn cậu !”

“Không cần khách sáo.....”

Nhìn Du Chính Dung không muốn lãng phí một giây, Giang Thành Bân ánh mắt quyến luyến, lưu luyến ở bên đôi chân dài của anh, bóng dáng cao ngất lại tiêu sái.

Tuy rằng cậu chỉ có thể yêu thích ở sau lưng, nhưng mà chỉ cần bọn họ hạnh phúc.....

Tất cả như vậy cũng đủ rồi.

Đến tối, Hạ Hiểu Úc vẫn là tiếp tục thu dọn không dừng tay.

Nhà to như vậy, tuy rằng chỉ có một mình cô ở, bình thường cũng có người giúp quét dọn, nhưng mà cô lần này đi xa, không biết khi nào mới có thể trở về, cho nên cô quyết định đem những gì cần đều dọn theo, đồ điện không dùng thì rút phích cắm ra, đồ dùng trong nhà cũng dùng vải bố chống bụi che lại.....

Cô ở trong phòng thu dọn lại quần áo và vật dụng hằng ngày, không có chú ý tới động tĩnh ở cửa, đợi cho đến khi phát hiện, người xông vào đã tiến dần từng bước, bước đến cửa phòng của cô.

“Anh, anh thế nào, vào bằng cách nào ?” Hạ Hiểu Úc kinh ngạc lắp bắp đứng lên.

Trên gương mặt tuần tú khiến cho cô mong nhớ kia, có vẻ tức giận.

Du Chính Dung giơ chìa khóa trong tay lên, trầm giọng nói, “Anh cho tới hôm nay mới biết được, hóa ra em đã đưa chìa khóa nhà một người đàn ông khác.”

“Đó là Giang Thành Bân.....” Cô đang muốn giải thích, đột nhiên tỉnh ngộ, “Là Giang Thành Bân ! Cậu ấy đi tìm anh? Còn đem chìa khóa cho anh, đúng không ?”

“Đúng vậy.” Anh hung dữ mà nói. “Cậu ấy nói cho anh biết cậu ấy có chìa khóa, cậu ấy còn nói cho anh biết em tính phải mông bỏ đi !”

“Em nào có phải mông.....” Hạ Hiểu Úc giống như bị hôn mê.

Du Chính Dung đột nhiên xuất hiện, hơn nữa thái độ anh hung hăng phê phán hai người, khiến cho cô trong một lúc không có khả năng tiếp thu.

Đây là thầy Du nho nhã ăm ắp, bị học sinh nữ trêu có thể có chút xấu hổ sao ?

Vẫn là Du Chính Dung nhiệt tình như lửa, lại luôn ở khẩn yếu quan đầu sẵn sóc thái sắp xếp gọn gàng?

Ngay cả việc dứt khoát rời đi kia, bỏ lại mình cô trong đêm đông lạnh lẽo, một lần lại một lần bị hành hạ vì nhớ người yêu ?

Anh vào lúc này, cái gì cũng không giống.

Anh chỉ giống như một người bị buộc đến đường cùng, đã muốn không thể nhịn được nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể lại đây mà cắn chết loài vật như cô.

“Em tính đi đâu ?” Anh bước một bước lại đây, khiến cho cô không tự chủ được mà lui về sau một bước. “Em cho là đi rồi sẽ không có chuyện gì sao ? Em cho là nhân dịp anh bận vào cuối học kỳ, có thể không nói một tiếng mà trốn sao ? Nói cho em biết, không có dễ như vậy, em là của anh, anh sẽ không dễ dàng để cho em đi !”

Hạ Hiểu Úc mãnh liệt lắc đầu, ngăn không được hốc mắt nóng lên, “Là anh rời khỏi bỏ lại em, anh sao có thể trách em ?”

“Anh cũng sẽ tức giận a ! Em khi gặp phải vấn đề, đầu tiên chỉ biết đẩy anh ra, anh sẽ cảm thấy như thế nào ?” Du Chính Dung nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Mắng cũng mắng qua, nói cũng nói qua, anh muốn cho

em xét lại bản thân tốt một chút, kết quả sau khi xét lại thì quyết định muốn chạy trốn ! Rất vô dụng ! Anh làm sao có thể dạy một học sinh vô dụng như em như vậy !”

Nước mắt của cô đã ra đến hốc mắt, dừng cũng dừng không được, tiếng nói cũng run run, “Anh còn nói..... Anh căn bản không giống thầy giáo..... Hơn nữa anh dạy là Đại cương Môi trường cùng nhân văn, cùng này có quan hệ gì ?”

“Sai lầm rồi.” Du Chính Dung đã đem cô ép đến góc tường, sau đó bàn tay to nhất đem kéo cô vào trong lòng.

Tuy rằng ăn nói hung hăng nhưng mà cái ôm của anh cũng là ấm áp mà kiên cường như vậy, khiến cho cô cả người thả lỏng, cảm giác rất an tâm.

Sau đó, cô rút cuộc không khống chế được chính mình, lại không có cách nào đeo chiếc mặt nạ lạnh nhạt, không sao cả.

Chôn ở bên gáy của anh, Hạ Hiểu Úc bắt đầu khóc nức nở.

“Anh đâu phải không thể đi, em thật không ngoan, học trò hết thuốc chữa.” Anh ở bên tai cô mà nghiêm khắc nói, ngữ khí lại thật mềm mỏng, tràn ngập cưng chiều cùng bất đắc dĩ, mà lại vui sướng. “Anh không thể để em đi ra ngoài làm xấu mặt anh, cho nên, anh phải đem em giữ ở bên người, dạy dỗ thật tốt.”

“Em nói sai cái gì.....”

“Em đã quên sao ?” Cánh môi xinh đẹp của Du Chính Dung gợi lên một chút ý cười trộm, “Chúng ta lúc lần đầu tiên gặp nhau, em liền nói với anh, tiết học gọi là Đề cương Nhân văn cùng môi trường, không phải Môi trường cùng nhân văn. Em vừa mới tự mình nói sai rồi, nên phạt.”

Cô bị trừng phạt so với anh tốt hơn gấp trăm lần.

Anh lúc trước phải đi nhiều bước oan uổng, mới tìm được phòng học chính xác.

Mà cô..... Bị tấn công bởi nụ hôn dịu dàng.

“Không cho phép đi.” Anh ở trên cánh môi ngọt ngào thường nếm được vị mặn của nước mắt, đau lòng đến tim dường như phát đau. Anh hôn càng lâu càng khiến cho người ta ngạt thở, biểu thị công khai quyết tâm của anh. “Gặp được vấn đề khó khăn thì bỏ trốn, đây không phải là thái độ khi nghiên cứu môn học, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết, được không ?”

“Chuyện này cũng không phải là việc nghiên cứu môn học gì.....” Hờn dỗi của nàng bị nuốt lấy, có vẻ mơ hồ không rõ.

Cúi đầu mỉm cười, quanh quẩn trong phòng đang thu dọn một nửa, anh ôm lấy thắt lưng mềm mại, hướng đi đến bên giường.

“Chúng ta làm người nghiên cứu, mọi việc đều phải chú ý thí nghiệm một cách tỉ mỉ, anh hiện tại sẽ mang em đi làm một thí nghiệm.”

“Thí nghiệm cái gì ?” Bị tiếng nói trầm thấp lại có chứa hàm ý của anh làm ê hoặc, Hạ Hiểu Úc đầu mò mịt, toàn thân mềm mại không có sức, chỉ có thể tùy anh mà đem chính mình ôm đến trên giường.

Sau đó, ngón tay thon dài linh hoạt bắt đầu mở cúc áo của cô.....

“Anh muốn xem sau tối nay, em có còn dám nói phải rời khỏi anh không.”

“Đây phải thí nghiệm như thế nào.....” Dưới nụ hôn nóng như lửa của anh cùng bàn tay như mang theo ma pháp, Hạ Hiểu Úc nghi ngờ, cùng với hơi thở dần dần nhanh hơn cùng ngâm khê, e thẹn mà đặt ra từ cái miệng nhỏ nhắn của cô.

“Hừ, em rất nhanh sẽ biết.”

“A...”

Quả nhiên, rất nhanh, thắc mắc cùng giải đáp cũng không còn quan trọng.

Chỉ còn lại có thở dốc càng ngày càng đậm, cùng thỉnh thoảng có tiếng rên rỉ nhu mì, thành thật mà nói từ xưa đến nay, nam nữ trong lúc đó rất khó giải thích, cũng là chuyện thần bí rất quan trọng cần giải quyết.

11. Chương 11

Ánh sáng mặt trời vào buổi sáng xuyên qua cửa sổ, lười biếng chiếu rọi lên những người đang ngồi đầy những bậc thang trong phòng học.

Phía trước phòng học, một người đàn ông trẻ tuổi, cả người tràn ngập phong độ của người trí thức, đang đứng giảng bài.

Ngồi ở giữa, Hạ Hiểu Úc dựa vào cửa sổ ở chỗ ngồi, đang dùng một tay chống cằm, giống như toàn bộ học sinh tuyển khóa khác, im lặng mà nhìn chăm chú lên bục giảng nơi giáo sư trẻ tuổi đang chậm rãi nói.

Người đàn ông này..... khí chất tuyệt hảo, hào hoa phong nhã lại tao nhã bình tĩnh.....

Chỉ có cô, biết bộ mặt thật sự của anh.

Cô biết anh trong chuyện riêng tư, lúc thuộc về cô thì tình cảm dường như dịu dàng lại cuồng dã dâng trào.

Khi có chút thời gian lại đầy sự kiên nhẫn, dịu dàng cô, chỉ bảo cô, một lần lại một lần để cho cô “thử nghiệm” nhiều kiểu khác nhau.....

Suy nghĩ thoáng qua làm cho cô lại bắt đầu như đi vào cõi thần tiên, hoàn toàn quên mình đang trong phòng học.

Sương mù trong đôi mắt phượng, trên gương mặt trái xoan nhiễm đỏ ửng, nơi khóe mắt đều là vẻ mặt mềm mại, rõ ràng mà nói, đây là một người được cưng chiều, cô gái nhỏ được yêu thương.

Gương mặt đỏ của cô dường như là vừa mới ăn xong nồi lẩu cay, cô bị một động tác bóp mũi vô cùng thân thiết làm giật mình.

“Ồ ?”

“Ồ cái gì ơ, đã tan học rồi.” Tiếng nói hơi thấp bao hàm ý cười, “Em thật sự là không có tiếp thu, từ đầu tới cuối cũng không hề nghe giảng. Nói, đang suy nghĩ cái gì ?”

Hạ Hiểu Úc ngẩng đầu nhìn bốn phía, quả nhiên, trong phòng học đám người đã tản cả ra, chỉ còn tốp năm tốp ba học sinh đang thu dọn laptop, ngẫu nhiên tò mò mà nhìn lên bọn họ bên này.

Giáo sư Du lịch sự lại đẹp trai hóa ra đã “sa lưới” a !

“Không có a, không nghĩ cái gì.” Hạ Hiểu Úc đối mặt với ánh mắt tò mò hay mang một chút ghen tỵ, chỉ là thần nhiên cười, cô tập mãi cũng thành thói quen rồi.

“Không nghĩ cái gì, sao mặt lại hồng lên như vậy ?” Bàn tay to của Du Chính Dung khẽ vuốt lên khuôn mặt đang nóng lên của cô, “Vẫn còn nóng. Em không thoải mái sao ? Muốn về nhà nghỉ ngơi hay không ?”

Cô ngẩng mặt, “Em không sao. Hơn nữa, chúng ta không phải cần phải đi sao ?”

Du Chính Dung nhìn xem đồng hồ, “Ừ, nên đi rồi, nếu không sẽ không kịp chuyến bay.”

Nói, anh xoay người nhấc túi du lịch to đặt ở bên chân Hạ Hiểu Úc, sau đó, một tay nắm lấy tay cho cô đứng dậy, nắm thật chặt không buông ra.

Cô phát hiện lòng bàn tay của anh đỏ mồ hôi.

Đi đến bên ngoài khoa, Hạ Hiểu Úc nhìn không được nghiêng đầu hỏi : “Anh không phải là đang khẩn trương chứ?”

“Khẩn trương ? Làm sao có thể ?”

Tuy rằng nói là nói như vậy, Hạ Hiểu Úc vẫn là một mặt đi, một mặt nghiêng đầu, quan sát gương mặt dưới ánh mặt trời, gương mặt tuấn mỹ động lòng người khiến tim đập nhanh hơn.

Cô chớp mắt, chăm chú nghiên cứu một lúc lâu. Từ lòng bàn tay của anh đổ mồ hôi, đến ánh mắt của anh, lông mày rậm của anh cũng nhú lại suy đoán.....

“Anh thật sự đang khẩn trương !” Cô tuyên bố nói, “Không cần gạt em, em nhìn ra được !”

“Được, em nói đi. Nghĩ muốn phần thưởng gì ?” Du Chính Dung đơn giản cúi người xuống, hôn một cái xuống khuôn mặt của cô, ý đồ dời đi lực chú ý của cô.

Đáng tiếc không có thành công.

“Anh lại có thể khẩn trương ! Mỗi ngày đối mặt với bao nhiêu học sinh, giáo sư Du còn tiếp xúc với truyền thông, lại có thể khẩn trương !”

Du Chính Dung cố gắng che giấu xấu hổ của mình, chỉ là nắm chặt tay cô, ra sức mà đi về phía trước.

“Là anh tự mình nói muốn cùng em đến Singapore gặp ba em, anh rõ ràng không rảnh, lại nhiều việc, còn muốn cùng em bay một chuyến như thế, khiến cho bản thân mình khẩn trương lên như vậy, hà cớ gì phải làm như vậy.....”

Cô hơi oán giận, khiến cho Du Chính Dung mỉm cười rộ lên.

Hiếu Úc thật sự thay đổi.

Tuy rằng ngốc, tuy rằng vẫn là thường không biểu đạt, nhưng mà khi ở trước mặt anh, trong sự che chở cùng yêu thương của anh, cô đã dũng cảm, yên tâm mà bộc lộ quan tâm cùng cảm xúc của cô.

Với người khác là chuyện rất dễ dàng, với anh và cô mà nói lại trải qua một quãng thời gian học tập cùng tìm kiếm vất vả mới có thể từ từ đạt tới mục tiêu.

“Anh đương nhiên sẽ khẩn trương. Nhưng mà vẫn là không thể không đi.” Anh dứt khoát kéo cô đến gần, cánh tay dài vòng qua vai của cô, cúi đầu ở bên tai cô nói : “Nào có người đi bàn chuyện cầu hôn chỉ dùng điện thoại để nói ? Anh dĩ nhiên muốn tự mình đi thăm hỏi bác trai.”

“Cái gì cầu hôn ? Em sao không biết ?” Về khiếp sợ giống như bị sét đánh tới, Hạ Hiếu Úc bị đóng đinh tại chỗ, di chuyển cũng không có khả năng.

“Ai, thật sự là học sinh không chịu nghe lời, ngay cả cầu hôn là cái gì cũng không biết.” Du Chính Dung thở dài, cố ý dùng giọng điệu cảm thông nói, che giấu khẩn trương cùng vẻ đỏ mặt của anh. “Đợi khi xuống máy bay, thầy lại giải thích với em thật rõ.”

“Thầy.....” Hạ Hiếu Úc quả thực nói không ra lời.

“Tuy rằng chỉ dạy hai tuần, anh vẫn là đã dạy em a. Nhưng mà việc này sẽ không thể dùng để nói với ba em.” Du Chính Dung nở nụ cười, đó là nụ cười mang một chút ngại ngùng cùng thoải mái.

Tiếng cười lang lang, sung sướng mà trầm ổn, anh ôm chặt vai của cô, một lần nữa lại bắt đầu bước đi.

Chỉ cần có cô ở bên cạnh, trong lòng, con đường này, nhất định có thể đi được rất dài rất xa, ngọt ngào đầy hạnh phúc.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giao-su-tinh-nhan>